

Liahona

Generalkonferencetaler

To nye apostle opretholdt

Nye generalautoriteter og
organisationsledere opretholdt

Syv nye templer bekendtgjort

Det Første Præsidentskab

*Præsident Russell M. Nelson (i midten) blev opretholdt som den 17. præsident for Kirken ved aprilkonferencen 2018.
Hans rådgivere i Det Første Præsidentskab er præsident Dallin H. Oaks (til venstre) og præsident Henry B. Eyring.*

Mødet lørdag formiddag

- 6 **Højtidelig forsamling**
Præsident Henry B. Eyring
- 9 **Dyrebare gaver fra Gud**
Præsident M. Russell Ballard
- 12 **Er jeg Guds kære barn?**
Ældste Brian K. Taylor
- 15 **Som Kristus tilgiver jer, skal I også gøre**
Ældste Larry J. Echo Hawk
- 17 **En profets hjerte**
Ældste Gary E. Stevenson
- 21 **Op til syvoghalvfjerds gange**
Ældste Lynn G. Robbins
- 24 **Guds profet**
Ældste Neil L. Andersen

Mødet lørdag eftermiddag

- 28 **Opretholdelse af Kirkens ledere**
Præsident Dallin H. Oaks
- 29 **Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2017**
Kevin R. Jergensen
- 30 **Sagtmodig og ydmyg af hjertet**
Ældste David A. Bednar
- 34 **En dag til**
Ældste Taylor G. Godoy
- 36 **Unge piger i værket**
Bonnie L. Oscarson
- 39 **Frelsende ordnaner vil give os et vidunderligt lys**
Ældste Taniela B. Wakolo
- 42 **Undervisning derhjemme – et glædeligt og helligt ansvar**
Devin G. Durrant
- 46 **Slægtsforskning og tempeltjeneste: Besejling og helbredelse**
Ældste Dale G. Renlund

Præstedømmets møde

- 50 **Det, som alle bærere af Det Aronske Præstedømme er nødt til at forstå**
Douglas D. Holmes
- 54 **Indledende bemærkninger**
Præsident Russell M. Nelson
- 55 **Ældsternes kvorum**
Ældste D. Todd Christofferson
- 58 **Se her! En mægtig styrke**
Ældste Ronald A. Rasband
- 61 **Inspireret omsorg**
Præsident Henry B. Eyring
- 65 **Præstedømmets kraft**
Præsident Dallin H. Oaks
- 68 **Vis omsorg med Guds kraft og myndighed**
Præsident Russell M. Nelson

Mødet søndag formiddag

- 75 **Brug Helligånden som jeres vejleder**
Ældste Larry Y. Wilson
- 78 **Alle som én**
Reyna I. Aburto
- 81 **Ren kærlighed: Det sande tegn på hver eneste af Jesu Kristi sande disciple**
Ældste Massimo De Feo
- 83 **Den, der holder ud til enden, skal frelses**
Ældste Claudio D. Zivic
- 86 **Så hans Ånd må være med jer**
Præsident Henry B. Eyring
- 89 **Små og enkle ting**
Præsident Dallin H. Oaks
- 93 **Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv**
Præsident Russell M. Nelson

Mødet søndag eftermiddag

- 97 **Kristus dødens lænker brød**
Ældste Gerrit W. Gong
- 98 **Profeter taler ved Helligåndens kraft**
Ældste Ulisses Soares
- 100 **Omsorg**
Præsident Russell M. Nelson
- 101 **»Vær hos dem og styrk dem«**
Ældste Jeffrey R. Holland
- 104 **Udvis omsorg som Frelseren**
Jean B. Bingham
- 107 **Se, her er manden!**
Ældste Dieter F. Uchtdorf
- 111 **Det handler om mennesker**
Biskop Gérald Caussé
- 114 **Bered jer til at møde Gud**
Ældste Quentin L. Cook
- 118 **Lad os stævne frem**
Præsident Russell M. Nelson
- 72 **Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige**
- 119 **Statistisk rapport 2017**
- 120 **Indeks over beretninger fra konferencen**
- 121 **Kirkenyt**
- 137 **Kom og følg mig - Til Det Melkise-dekske Præstedømme og Hjælpeforeningen**

Aprilkonferencen 2018

Lørdag formiddag, 31. marts 2018, konferencemøde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Åbningsbøn: Ældste Mervyn B. Arnold.
Afslutningsbøn: Ældste W. Mark Bassett.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Det er så skønt, min Gud, min drot«, *Salmer og sange*, nr. 83; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13, arrangement af Wilberg; »Vi lytter til profetens røst«, *Salmer og sange*, nr. 205, arrangement af Murphy; »Press Forward, Saints«, *Hymns*, nr. 81; »Læs en historie om Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 36, arrangement af Murphy; »Jeg ved, at min Forløser er Guds søn«, *Salmer og sange*, nr. 81, arrangement af Wilberg.

Lørdag eftermiddag, 31. marts 2018, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dallin H. Oaks.
Åbningsbøn: Ældste Mark A. Bragg.
Afslutningsbøn: Ældste Peter F. Meurs.
Musik ved et fælleskor fra institut i Salt Lake City i Utah; Marshall McDonald og Richard Decker, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: »Kom, lyt til profetens røst«, *Salmer og sange*, nr. 10, arrangement af Matthews og Goodliffe; »Hvor kan jeg finde fred?«, *Salmer og sange*, nr. 65, arrangement af McDonald og Parker; »Vælg kun ret«, *Salmer og sange*, nr. 155; medley, arrangement af McDonald: »Som Zions ungdom vi står fast«, *Salmer og sange*, nr. 169, og »Jernstangen«, *Salmer og sange*, nr. 182; »Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178, arrangement af Wilberg.

Lørdag aften, 31. marts 2018, præstedømmets møde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Åbningsbøn: M. Joseph Brough.
Afslutningsbøn: Ældste K. Brett Nattress.
Musik ved et præstedømmekor fra Brigham Young University-Idaho; Randall Kempton, Paul Busselberg og David Lozano-Torres, dirigenter; Brian Mathias og Andrew Unsworth, organister: »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38, arrangement af Busselberg, udgivet af Sharpe Music Press; »Father in Heaven«, *Hymns*, nr. 133, arrangement af

Busselberg, udgivet af Sharpe Music Press; »Lover den Herre«, *Salmer og sange*, nr. 30; »Rise Up, O Men of God«, *Hymns*, nr. 324.

Søndag formiddag, 1. april 2018, konferencemøde

Ledelse: Præsident Russell M. Nelson
Åbningsbøn: Ældste S. Mark Palmer.
Afslutningsbøn: Ældste Joaquin E. Costa.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: »Herre, vi dit navn vil prise«, *Salmer og sange*, nr. 24; »Kristus dødens lænker brød«, *Salmer og sange*, nr. 122, arrangement af Wilberg; »Han sendte sin Søn«, *Børnenes sangbog*, s. 20-21, arrangement af Hoffheins; »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange*, nr. 28; »Jesus Kristus er opstanden«, *Salmer og sange*, nr. 121, arrangement af Wilberg, udgivet af Oxford University Press.

Søndag eftermiddag, 1. april 2018, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dallin H. Oaks.
Åbningsbøn: Ældste Weatherford T. Clayton.
Afslutningsbøn: Ældste Valeri V. Cordón.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott og Brian Mathias, organister: »Brightly Beams Our Father's Mercy«, *Hymns*, nr. 335, arrangement af Murphy; »Hyrden hos fårene våger«,

Salmer og sange, nr. 144, arrangement af Wilberg; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »Elsker hverandre«, *Salmer og sange*, nr. 199, arrangement af Wilberg; »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162, arrangement af Elliott, udgivet af Jackman.

Konferencetalerne er tilgængelige

Få adgang til generalkonferencetalerne på internettet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org og vælg et sprog. Talerne er også tilgængelige på appen Evangelisk bibliotek. Generelt bliver videoer og lydoptagelser på engelsk også tilgængelige på distributionscentre inden for seks uger efter generalkonferencen. Informationer om tilgængelige formater af generalkonferencen for medlemmer med handicap kan ses på disability.lds.org.

På omslaget

Forsiden: Foto: Leslie Nilsson.
Bagsiden: Foto: Cody Bell

Foto ved konferencen

Foto i Salt Lake City blev taget af Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Alessandra DeAgostini, Ashlee Larson, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Christina Smith, Dave Ward og Mark Weinberg.

MAJ 2018, ÅRGANG 167, NR. 5
LIAHONA 14751 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De Tolv Apostles Kvorum:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis jun., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Francisca Olson

Redaktion: Marlyssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekerk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Manie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Ira Glen Adair, Kevin Banks, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Armon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy R. Barker

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution:

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betalning: Online: store.lds.org; eller Danske Bank: 4073-6532136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige, ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres, hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket. Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada:

May 2018 Vol. 167 No. 5. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talere

Aburto, Reyna I., 78
Andersen, Neil L., 24
Ballard, M. Russell, 9
Bednar, David A., 30
Bingham, Jean B., 104
Caussé, Gérald, 111
Christofferson, D. Todd, 55
Cook, Quentin L., 114
De Feo, Massimo, 81
Durrant, Devin G., 42
Echo Hawk, Larry J., 15
Eyring, Henry B., 6, 61, 86
Godoy, Taylor G., 34
Gong, Gerrit W., 97
Holland, Jeffrey R., 101
Holmes, Douglas D., 50
Jergensen, Kevin, R., 29
Nelson, Russell M., 54, 68, 93, 100, 118
Oaks, Dallin H., 28, 65, 89
Oscarson, Bonnie L., 36
Rasband, Ronald A., 58
Renlund, Dale G., 46
Robbins, Lynn G., 21
Soares, Ulisses, 98
Stevenson, Gary E., 17
Taylor, Brian K., 12
Uchtdorf, Dieter F., 107
Wakolo, Taniela B., 39
Wilson, Larry Y., 75
Zivic, Claudio D., 83

Emneindeks

Ansvar, 36, 114
Aronske Præstedømme, 50
Besøgsundervisning, 100, 101
Bøn, 42, 75, 78, 83, 86, 93
Børn, 12, 42
Det Første Præsidentskab, 17, 93
Det Melkisedekske Præstedømme, 55, 58, 65
De Tolv Apostles Kvorum, 17, 93
Død, 107
Efterfølgelse, 36, 81, 104, 107, 111, 118
Elske, 54, 78, 81, 86, 100, 101, 104
Faderrollen, 65
Familie, 42, 65
Forberedelse, 114
Forsoning, 12, 15, 34, 39, 50, 81, 93, 97, 107
Frelsesplanen, 34, 81
Følg profeten, 17, 24, 58, 98
Generalkonference, 118
Glæde, 34
Guddommelighed, 12, 30
Gud Faderen, 12, 78, 81
Helbredelse, 46
Helligånden, 75, 86, 93, 98
Hjem, 42, 111
Hjemmeundervisning, 100, 101
Hjælpeforeningen, 100, 104
Højtidelig forsamling, 6, 17, 24, 93
Jesus Kristus, 9, 12, 15, 21, 24, 30, 34, 39, 75, 78, 81, 83, 86, 89, 93, 97, 98, 104, 107, 111
Joseph Smith, 12, 39, 86, 93, 97
Kirkekaldelser, 65, 93
Kirkens organisation, 17, 58, 101
Lydhed, 24, 83, 86, 89
Mildhed, 30

Missionering, 114
Moderskab, 12
Modgang, 107
Mormons Bog, 12
Nadver, 9, 21, 39, 83
Næstekærlighed, 61
Nåde, 21
Offer, 34
Omsorg, 54, 55, 58, 61, 68, 78, 86, 100, 101, 104, 111
Omvendelse, 21, 24, 50, 75, 83, 89, 107
Opstandelsen, 89, 97, 107
Ordinancer, 39, 46, 50, 97, 114, 118
Pagter, 39, 83, 97, 111, 118
Profeter, 9, 17, 24, 30, 97, 98
Præstedømmekvorummer, 54, 55, 58, 61, 104
Præstedømmet, 65, 68, 100
Påske, 93, 97, 107
Retskaffenhed, 114
Sabbat, 9
Samhørighed, 58, 78, 114
Skriftstudium, 12, 42, 83
Slægtshistorie, 36, 46, 114
Stolthed, 30
Succes, 21
Tempeltjeneste, 36, 46, 114, 118
Templer, 97
Tilgivelse, 15, 21, 81
Tjeneste, 9, 36, 54, 55, 61, 65, 68, 78, 81, 101, 104
Tro, 9, 24, 50, 86, 98, 118
Udholdenhed, 83
Undervisning, 17, 42, 50
Unge, 104
Unge Mænd, 36
Unge Piger, 36, 100
Værdighed, 65, 75
Ydmyghed, 30, 86
Åbenbaring, 75, 93

Højdepunkter fra aprilkonferencen 2018

Denne generalkonference var historisk af mange årsager, herunder omstrukturering af kvorummer i Det Melkisedekske Præstedømme og begyndelsen af en ny æra med omsorg. Men det, de fleste så frem til, var vores personlige opretholdelse af præsident Russell M. Nelson som den 17. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

En højtidelig forsamling

Da vi rejste os og opretholdt en ny profet og præsident, blev vores løftede hånd ikke talt af noget menneske, de blev registreret i himlen som en pagt med Gud.

Under hele konferencen så vi tegn på, at dette er Frelserens kirke, som ledes gennem hans tjenere. Vi så den levende profets placering i forhold til os alle – ikke stående mellem os og Frelseren, men stående ved vores side, mens han pegede på vejen til Frelseren. Vi oplevede muligheden for at modtage »et personligt vidnesbyrd om,

at præsident Nelsons kald kommer fra Gud« og »for at fæstne vores sjæl til Herren Jesus Kristus [ved] at vi lytter til dem, han sender« (se ældste Neil L. Andersen på s. 26).

- I kan lære mere om præsident Nelson i det særlige supplement på 16 sider, som ledsager *Ensign* og *Liahona* i maj 2018.

Opretholdelse af nye ledere

Ud over præsident Nelson opretholdt vi flere end 70 nye ledere.

- Find en liste med de opretholdt, herunder nye områdehalvfjerdere, på side 6-8 og 28-29.
- Læs korte biografier af nye ledere, der begynder på side 121.

Ændringer i kvorummer og omsorg

Ændringerne, der blev bekendtgjort ved konferencen, skete under tilsyn af profeter og »er eksempler på den åbenbaring [fra Gud], der har vejledt denne kirke lige fra begyndelsen,« sagde ældste Jeffrey R. Holland (se s. 101).

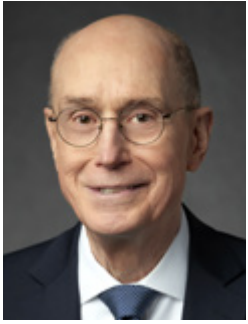
- Læs instruktionerne om omstrukturering af kvorummer fra præsident Nelson, ældste D. Todd Christoffer-son og ældste Ronald A. Rasband, der begynder på side 54.
- Læs instruktionerne om omsorg fra præsident Nelson, ældste Holland og søster Jean B. Bingham, der begynder på side 100.
- Se flere oplysninger om disse ændringer og undervisningsmateriale i nyhedsafsnittet på side 132-133.

Nye templer

For at understrege »vores budskab til verden« om, at »vi indbyder alle Guds børn på begge sider af sløret til at komme til deres Frelser, modtage det hellige tempels velsignelser, nyde varig glæde og opnå evigt liv,« bekendtgjorde præsident Nelson syv nye templer.

- Find ud af, hvor de syv nye templer skal ligge, på side 133. ■

Præsenteret af præsident Henry B. Eyring
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Højtidelig forsamling

Brødre og søstre, præsident Nelson har bedt mig om at lede denne højtidelige forsamling, som vi er samlet til i dag.

Dette er en begivenhed af stor betydning for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige over hele verden.

Siden den 10. oktober 1880, hvor John Taylor blev opretholdt til at efterfølge Brigham Young som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er hver af disse forsamlinger blevet betegnet som en formel højtidelig forsamling, hvor alle Kirkens medlemmer samlet giver udtryk for Kirkens mening.

Vi skal stemme efter kворum og grupper. Uanset, hvor I er, opfordres I til at rejse jer, når I bliver bedt derom og med løftet hånd give udtryk for, at I vælger at opretholde de personer, hvis navne præsenteres. I skal kun stemme, når I bliver bedt om at rejse jer.

Generalautoriteterne, der sidder i Tabernaklet og i Assembly Hall på Tempelpladsen, vil overvære afstemningen der. I stavscentre vil et medlem af stavspræsidentskabet overvære afstemningen. Dersom nogen stemmer imod, bør disse personer kontakte deres respektive stavspræsidenter.

Vi går nu i gang. Jeg siger igen, I skal kun rejse jer og stemme, når I bliver bedt om at gøre det.

Vi beder medlemmerne af Det Første Præsidentskab om at rejse sig.

Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder Russell Marion Nelson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

De i Det Første Præsidentskab, som støtter dette, bedes vise det.

Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder Dallin Harris Oaks som førsterådgiver og Henry Bennion Eyring som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab i Kirken.

De i Det Første Præsidentskab, som støtter dette, bedes vise det.

Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder Dallin Harris Oaks som præsident for de Tolv

Apostles Kvorum og Melvin Russell Ballard som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

De i Det Første Præsidentskab, som støtter dette, bedes vise det.

Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit Walter Gong og Ulisses Soares.

De i Det Første Præsidentskab, som støtter dette, bedes vise det.

Det foreslås, at Det Første Præsidentskab opretholder rådgiverne

i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

De i Det Første Præsidentskab, som støtter dette, bedes vise det.

Det Første Præsidentskab bedes nu sætte sig.

Vi inviterer ældste Gong og ældste Soares til at indtage deres pladser hos De Tolvs Kvorum.

Kun medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, herunder ældste Gong og ældste Soares, bedes rejse sig.

Det foreslås, at De Tolv Apostles Kvorum opretholder Russell Marion Nelson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af

De Tolvs Apostles Kvorum, som de er blevet præsenteret og opretholdt af Det Første Præsidentskab.

Medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, som støtter dette, bedes vise det.

I må gerne sætte jer.

Vi beder generalautoriteter og halvfjerdserne samt medlemmer af Det Præsiderende Biskopråd om at rejse sig.

Det foreslås, at alle generalautoriteter og halvfjerdserne og medlemmer af Det Præsiderende Biskopråd opretholder Russell Marion Nelson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Apostles Kvorum, som de er blevet

præsenteret og opretholdt af Det Første Præsidentskab.

Alle generalautoriteter og halv-fjerdsere samt medlemmer af Det Præsiderende Biskopråd, som kan støtte dette, bedes vise det.

I må gerne sætte jer.

Vi beder følgende om at rejse sig, uanset hvor I måtte være i hele verden: Alle områdehalvfjerdsere, ordinerede patriarker, højpræster og ældster.

Det foreslås, at Russell Marion Nelson opretholdes som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de er blevet præsenteret og opretholdt.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Er der nogen imod, kan de vise det.

Vær venlige at sætte jer.

Vil alle medlemmer af Hjælpeforeningen – dvs. alle kvinder på 18 år eller derover – være venlige at rejse sig.

Det foreslås, at Russell Marion Nelson opretholdes som profet, seer og

åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de tidligere er blevet præsenteret og opretholdt.

Alle, der kan godkende dette, bedes vise det med en oprakt hånd.

Nogen imod, samme tegn.

I må gerne sætte jer.

Vil alle, der bærer Det Aronske Præstedømme – dvs. alle ordinerede præster, lærere og diakoner – være venlige at rejse sig.

Det foreslås, at Russell Marion Nelson opretholdes som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de tidligere er blevet præsenteret og opretholdt.

Alle, der kan godkende dette, bedes vise det med en oprakt hånd.

Nogen imod, samme tegn.

I må gerne sætte jer.

Vil de unge piger – dvs. alle unge piger mellem 12 og 18 år – være venlige at rejse sig.

Det foreslås, at Russell Marion Nelson opretholdes som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de tidligere er blevet præsenteret og opretholdt.

Alle, der kan godkende dette, bedes vise det med en oprakt hånd.

Nogen imod, samme tegn.

I må gerne sætte jer.

Vi beder nu alle medlemmer, uanset hvor I er, herunder alle, der tidligere har stået op, om venligst at rejse sig.

Det foreslås, at Russell Marion Nelson opretholdes som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som de er blevet præsenteret og opretholdt.

Alle, der kan godkende dette, bedes vise det med en oprakt hånd.

Nogen imod, samme tegn.

I må gerne sætte jer.

Tak, brødre og søstre, for jeres kærlighed og støtte. ■

Ældste M. Russell Ballard
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Dyrebare gaver fra Gud

Livet kan være fuld af tro, glæde, lykke, håb og kærlighed, når vi blot udøver den mindste smule reel tro på Kristus.

Mine brødre og søstre, vi har lige deltaget i en højtidelig forsamling, en skik, der kan spores tilbage til Bibelen, hvor det gamle Israel samledes for at føle Herrens nærvær og fejre hans velsignelser.¹ Vi har det privilegium at leve i en tid, hvor denne tidligere praksis er blevet genindført ved profeten Joseph Smith.² Jeg opfordrer jer til at skrive i jeres dagbog, hvad I følte omkring denne yderst hellige hændelse, som I har taget del i.

For nylig sagde vi farvel til vores kære ven og profet, præsident Thomas S. Monson. Selvom vi alle savner ham, er vi dybt taknemlige for, at Herren har kaldet en ny profet, præsident Russell M. Nelson, til at præsidere over sin kirke. I god ro og orden har vi nu taget hul på et nyt kapitel i Kirkens historie. Det er en dyrebare gave fra Gud.

Da vi hver især opretholdt præsident Nelson med en oprakt hånd, stod vi som vidner for Gud om, at vi anerkendte ham som præsident Monsons retmæssige efterfølger. Med vores oprakte hænder lovede vi at give agt på hans stemme, når han modtager vejledning fra Herren.

Herren har sagt:

»Derfor skal I ... give agt på alle de ord og befalinger, som [Kirkens

præsident] giver jer, efterhånden som han modtager dem ...

for hans ord skal I tage imod i al tålmodighed og tro.«³

Jeg har kendt vores nye profet-præsident i mere end 60 år. Jeg har tjent sammen med ham i De Tolvs Kvorum i 33 år, og jeg er et vidne om, at Herrens hånd har forberedt ham til at blive vores præsiderende apostel og profet til at forvalte alle det hellige præstedømmes nøgler her på jorden. Må vi hver især opretholde ham og hans rådgivere helhjertet og følge deres vejledning. Vi byder også ældste Gong og ældste Soares varmt velkomne

som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum.

Efter Jesu opstandelse, en begivenhed vi fejrer denne herlige påskeweekend, viste han sig for sine disciple og sagde: »Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer.«⁴ Bemærk den toleddede handling – Gud sendte sin Søn. Sønnen sender sine tjenere – dødelige mænd og kvinder – for at udføre deres værk.

Det bør ikke komme bag på os, at de personer, som er kaldet til at udføre Herrens værk, ikke er fuldkomne mennesker. Beretninger i skrifterne skildrer detaljeret mænd og kvinder, der blev kaldet af Gud til at udføre store ting – gode sønner og døtre af vor himmelske Fader, der blev kaldet til at tjene i deres kaldelser i Kirken, der bestræbte sig på at gøre deres bedste, men ingen af dem var fuldkomne. Det samme gælder for os i dag.

Hvordan bevæger vi os så fremad og støtter og opretholder hinanden, når vi nu som mennesker har svagheder og mangler? Det begynder med tro – ægte, oprigtig tro på Herren Jesus Kristus. Tro på Frelseren er det første princip i Kristi evangelium.

For adskillige år siden besøgte jeg det hellige land. Da vi kørte forbi en sennepsmark, spurgte rektoren for BYU's Jerusalem-center mig, om jeg nogensinde havde set et sennepsfrø. Det havde jeg ikke, så vi standsede. Han viste mig frøene på sennepsplanten. De var overraskende små.

Så kom jeg i tanke om Jesu belæring: »Sandelig siger jeg jer: Har I en tro som et sennepsfrø, kan I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra og derhen! og det vil flytte sig. Og intet vil være umuligt for jer.«⁵

Hvis vi blot har tro på størrelse med et sennepsfrø, kan Herren hjælpe os med at flytte de bjerge af mismod og tvivl, der ligger foran os, når vi tjener med Guds børn, deriblandt familiedømmede, Kirkens medlemmer og dem, som endnu ikke er medlemmer af Kirken.

Brødre og søstre, livet kan være fuld af tro, glæde, lykke, håb og kærlighed, når vi blot udøver den mindste smule reel tro på Kristus – ja, bare tro som et sennepsfrø.

Ældste George A. Smith huskede nogle råd, han havde fået af profeten Joseph Smith: »Han sagde, at jeg aldrig måtte miste modet, uanset hvilke vanskeligheder jeg stod i. Hvis jeg sank ned i det dybeste hul i Nova Scotia, og alle Rocky Mountains bjerge var

stabled oven på mig, måtte jeg ikke blive modløs, men holde ud, udøve tro og forblive ved godt mod, og så ville jeg komme ud på toppen af bjerget til sidst.«⁶

Vi bør huske Paulus' ord: »Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft.«⁷ At vide det er endnu en dyrebar gave fra Gud.

Udover de gaver, jeg har nævnt, er der mange, mange flere. Jeg taler nu blot om nogle få – gaver som sabbatsdagen, nadveren, at tjene andre og den uforlignelige gave fra Gud i form af vor Frelser.

Kraften ved sabbatsdagen ligger både derhjemme og i kirken i at opleve fryden, glæden og den varme følelse af Herrens Ånd uden nogen form for forstyrrelse.

Alt for mange tillader sig næsten udelukkende at leve online med deres smarte enheder – skærme, som oplyser deres ansigt dag og nat, og med høretelefoner i ørerne, som lukker Åndens stille sagte stemme ude. Hvis vi ikke kan finde tid til at koble fra, kan vi gå glip af muligheder for at høre den stemme, der sagde: »Vær rolig og vid, at jeg er Gud.«⁸ Nu er der intet galt i at drage nytte af de teknologiske fremskridt, som Herren har inspireret til, men vi må udvise visdom i vores brug af dem. Husk på sabbatsdagens gave.

Velsignelsen ved at modtage nadveren til nadvermødet må aldrig blive en vane eller noget, vi bare gør. Det er kun 70 minutter på en hel uge, hvor vi kan tage en pause og finde mere fred, glæde og lykke i vores liv.

Deltagelse i nadveren og fornyelse af vores pagter er et tegn, vi viser Herren, på, at vi altid erindrer ham. Hans sonoffer er en dyrebar gave fra Gud.

Privilegiet ved at tjene vor himmelske Faders børn er en anden mulighed for at følge det eksempel på at tjene hinanden, som hans elskede Søn viste.

Nogle muligheder for at yde tjeneste er formelle – både i vores familie, vores kirkekaldelser og ved vores deltagelse i samfundsorganisationer.

Kirkemedlemmer, og det gælder både mænd og kvinder, bør ikke tøve, hvis de har et ønske om at stille op til et offentligt hverv, hvor de bor. Det er vigtigt, at vi lader vores stemmer blive hørt i vores skoler, vores byer og vores lande. Hvor der råder demokrati, er det vores pligt som medlemmer at stemme på hæderlige mænd og kvinder, der er villige til at tjene.

Mange muligheder for at tjene er uformelle – det er ikke et arbejde – og kommer, når vi rækker ud mod andre, som vi møder på livets rejse. Husk, at Jesus belærte den lovkyndige om, at vi skal elske Gud og vores næste som os selv, og han brugte den barmhjertige samaritaner som eksempel.⁹

Tjeneste åbner et vindue til forståelse af Kristi liv og tjenestegering. Han kom for at tjene, som skriften siger: »Ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.«¹⁰

Peter er måske kommet med den bedste beskrivelse af Frelserens tjenestegering, da han om Jesus sagde, at han »færdedes overalt og gjorde vel.«¹¹

Herren Jesus Kristus er den mest dyrebare af alle Guds gaver. »Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.«¹²

Nefi indfangede vigtigheden af vor Frelser, da han erklærede: »Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«¹³ Vi må gøre Kristus til det centrale i vores liv til alle tider og på alle steder.

Vi bør huske, at det er hans navn, der nævnes de steder, vi tilbeder, vi bliver døbt i hans navn, og vi bliver bekræftet, ordineret, begavet og beseglet som ægtepar i hans navn. Vi deltager i nadveren og lover at påtage os hans navn og blive sande kristne. Og endelig bliver vi i nadverbønnen bedt om »altid [at] erindre ham.«¹⁴

Når vi forbereder os på påskedag i morgen, så lad os huske, at Kristus er den største. Han er den retfærdige Dommer, vores trofaste Talsmand, vores velsignede Forløser, den gode Hyrde, den lovede Messias, en sand Ven og meget, meget mere. Han er i sandhed en meget dyrebare gave til os fra Faderen.

Som disciple påhviler der os mange fordringer, bekymringer og opgaver. Dog må nogle aktiviteter altid være grundlaget for vores medlemskab af Kirken. Herren har sagt: »Vær derfor trofast; stå i det embede, som jeg har tildelt dig; *bistå* de svage, *opløft* de nedhængende hænder, og *styrk* de matte knæ.«¹⁵

Det er Kirken i aktion. Det er ren gudsyndelse! Det er evangeliet i dets sande betydning, at vi bistår, løfter og styrker dem med åndelige og time-lige behov! At gøre det kræver, at vi

besøger og støtter dem,¹⁶ så deres vidnesbyrd om og tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus og hans forsoning bliver forankret i deres hjerte.

Må Herren hjælpe og velsigne os til at påskønne vores mange dyrebare gaver fra Gud, herunder vores medlemskab af hans genoprettede kirke. Jeg beder om, at vi må være fyldt af kærlighed til vor himmelske Faders børn og være i stand til at se deres behov og være villige til at besvare deres spørgsmål og overvejelser om evangeliet på en klar og venlig måde, som vil øge vores forståelse for og påskønnelse af hinanden.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er vor Frelser. Det, vi undervises om ved denne generalkonference, kommer til os ved inspiration fra apostle og profeter, fra generalautoriteter og kvindelige

ledere, som er blandt Kirkens øverste ledere. Må Herrens glæde og fred være med enhver, det er min ydmyge bøn i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se *Encyclopedia of Mormonism*, 1992, »Solemn Assemblies«, 3:1390-1391.
2. Se L&P 88:70.
3. L&P 21:4-5.
4. Joh 20:21; fremhævelse tilføjet.
5. Matt 17:20.
6. George A. Smith, citeret i *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 259.
7. Fil 4:13.
8. Sl 46:10.
9. Se Luk 10:25-37.
10. Matt 20:28.
11. ApG 10:38.
12. Joh 14:6.
13. 2 Ne 25:26.
14. L&P 20:77, 79.
15. L&P 81:5; fremhævelse tilføjet.
16. Se Jak 1:27.

Ældste Brian K. Taylor
De Halvfjerds

Er jeg Guds kære barn?

Hvordan kan vi hver især opleve kraften i at forstå vores guddommelige identitet? Det begynder med at lære Gud, vor Fader at kende.

For nylig gik jeg i kirke med min kære mor i vores gamle kirke bygget af sten. Jeg blev draget mod små stemmer, der kom fra det samme primarylokale, som jeg gik i for årtier siden, og jeg stillede mig bagerst i lokalet og så omsorgsfulde ledere undervise i dette års tema: »Jeg er Guds kære barn.«¹ Jeg smilede, da jeg mindedes tålmodige og kærlige lærere, der i løbet af vores sangtid dengang ofte så på mig – den lille vilde dreng på kanten af rækken – som om de sagde: »Er han *virkelig* Guds barn? og hvem har sendt ham her?«²

Jeg indbyder os alle til at åbne vores hjerte for Helligånden, der »vidner

sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn.«³

Præsident Boyd K. Packers ord er enkle og værdifulde: »I er børn af Gud. Han er far til jeres ånd. Åndeligt er I af ædel byrd, efterkommere af Himlens konge. Sørg for, at den sandhed er fæstnet i jeres sind, og hold fast ved den. Uanset hvor mange generationer, I kan tælle i jeres jordiske afstamning, uanset hvilken race eller hvilket folk I repræsenterer, kan jeres ånds afstamning skrives på en enkelt linje. Du er et barn af Gud!«⁴

»Når I ser vor Fader,« sagde Brigham Young, »vil I se et væsen, som I har

kendt længe, og han vil modtage jer i sine arme, og I vil være klar til at falde i hans favn og kysse ham.«⁵

Den store krig om guddommelig identitet

Moses lærte om sin guddommelige herkomst, da han talte med Herren ansigt til ansigt. Efter den oplevelse »kom Satan og fristede« med en diskret, men ond hensigt om at fordreje Moses' identitet »og sagde: Moses, *menneskesøn*, tilbed mig. Og ... Moses så Satan og sagde: Hvem er du? For se, jeg er *søn af Gud*.«⁶

Denne store krig om guddommelig identitet raser voldsomt, eftersom Satans fortsat forfiner sine metoder til at bedrage og ødelægge vores tro på og kundskab om vores forhold til Gud. Heldigvis er vi blevet velsignet med en klar vision og forståelse af vores sande identitet fra begyndelsen: »Gud sagde: »Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os,«⁷ og hans levende profeter forkynder: »Hver enkelt [menneske] er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder.«⁸

Når vi kommer til sikker kundskab om disse sandheder,⁹ hjælper det os til at overkomme prøvelser, besværligheder og trængsler af enhver art.¹⁰ Da en af Herrens apostle blev spurgt, »Hvordan kan vi hjælpe dem, der kæmper med en personlig udfordring?« sagde han: »Lær dem om deres identitet og deres formål.«¹¹

»Den mægtigste kundskab jeg har«

Disse mægtige sandheder blev livsændrende for min ven Jen,¹² der som teenager blev skyld i en voldsom bilulykke. Selvom hendes fysiske skader var alvorlige, følte hun en voldsom smerte, fordi den anden bilist mistede

livet. »Nogle mistede deres mor, og det var min skyld,« sagde hun. Jen, der blot nogle dage forinden havde stået og citeret: »Vi er vor himmelske Faders døtre. Han elsker os, og vi elsker ham,«¹³ tvivlede nu, »hvordan kan han elske mig?«

»De fysiske lidelser gik væk,« sagde hun, »men jeg troede ikke, at de følelsesmæssige og åndelige sår nogensinde ville hele.«

For at overleve skjulte Jen sine følelser dybt og blev fjern og følelsesløs. Et år senere, da hun endelig var i stand til at tale om ulykken, bad en inspireret vejleder hende om at skrive sætningen »Jeg er Guds kære barn« og sige den 10 gange dagligt.

»Det var nemt at skrive ordene,« husker hun, »men jeg kunne ikke sige dem ... De gjorde det virkeligt, og jeg troede ikke rigtigt, at Gud ville have mig som sit barn. Jeg fik lyst til at krybe sammen og græde.«

Efter adskillige måneder var Jen endelig i stand til at udføre opgaven hver dag. »Jeg udgød hele min sjæl,« sagde hun, »og bønfuldt Gud ... Så begyndte jeg at tro på ordene.« Denne tro tillod Frelseren at påbegynde helbredelsen af hendes sårede sjæl. Mormons Bog bragte trøst og mod på grund af hans forsoning.¹⁴

»Kristus følte mine smerter, mine sorger og min skyld,« konkluderer Jen. »Jeg følte Guds rene kærlighed og havde aldrig oplevet noget så kraftfuldt! At vide, at jeg er Guds barn, er den mægtigste kundskab, jeg har!«

At søge efter at kende Gud, vor Fader

Brødre og søstre, hvordan kan vi hver især opleve kraften i at forstå vores guddommelige identitet? Det begynder med at lære Gud, vor Fader, at kende.¹⁵ Præsident Russell M. Nelson har vidnet: »Der sker noget stort, når

et Guds barn prøver at lære mere om ham og hans elskede Søn.«¹⁶

At lære af og følge Frelseren hjælper os til at lære vor himmelske Fader at kende. Som »[Faderens] udtrykte billede,«¹⁷ sagde Jesus: »Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre.«¹⁸ Alle Kristi ord og gerninger afslører Guds sande væsen og vores forhold til ham.¹⁹ Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »[Da] der strømmede blod fra hver en pore i Kristi legeme, og der var et kvalfuldt råb over hans læber, søgte han ham, som han altid havde søgt – sin Fader. »Abba, råbte han. »Fader.«²⁰

Ligesom Jesus inderligt søgte Faderen i Getsemane, søgte den unge Joseph Smith i 1820 bønsmødt Gud i den hellige lund. Da han havde læst: »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om den af Gud,«²¹ gik han ud for at bede.

»Jeg ... knælede ... ned,« skrev han senere, »og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud ...

Jeg [så] en lyssøjle lige over mit hoved ...

[Jeg så] to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: [Joseph,] *det er min elskede Søn. Hør Ham!*«²²

Når vi følger Frelserens og profeten Josephs eksempler og inderligt søger Gud, vil vi virkelig komme til at forstå, ligesom Jen gjorde, at vor Fader kender os ved navn, og at vi er hans børn.

Til mødre og især unge mødre, der ofte føler sig overvældede, mens I stræber efter at opdrage »en generation, der er modstandsdygtig overfor synd,«²³ undervurder aldrig jeres centrale rolle i Guds plan. I stressende situationer – måske, når I render efter små børn, mens en brændt lugt fra køkkenet fortæller, at jeres dejlige aftensmad nu er et brændoffer – så vid, at Gud helliger jeres sværeste dage.²⁴ »Frygt ikke, jeg er med dig,«²⁵ forsikrer han os fredeligt om. Vi ærer jer, når I opfylder det håb, søster Joy D. Jones gav, da hun sagde: »Vores børn fortjener at forstå deres guddommelige identitet.«²⁶

Jeg inviterer os alle til at søge Gud og hans elskede Søn. »Intet sted,« har præsident Nelson sagt, »undervises der mere klart og tydeligt om det end i Mormons Bog.«²⁷ Åbn dens sider og lær, at Gud gør »alt for [vores] velfærd og lykke,«²⁸ at han er »barmhjertig og gavmild, sen til vrede, langmodig og fuld af godhed,«²⁹ og at »alle er lige for [ham].«³⁰ Når I føler jer såret, fortabt, bange, vred, bedrøvet, sulten eller håbløst forladt i livets sværeste tider³¹ – så åbn Mormons Bog, og I vil lære, at »Gud aldrig vil svigte os. Han har aldrig gjort det, og han vil aldrig gøre det. Han kan ikke. Det ligger ikke til hans karakter [at gøre det].«³²

Det ændrer alt at lære vor Fader at kende, især vores hjerte, når hans milde Ånd bekræfter vores sande identitet og store værdi i hans øjne.³³ Gud går med os langs pagtsstien, når vi søger ham gennem inderlige bønner, søgninger i skriften og lydige bestræbelser.

Guds ophøjede karakter – Mit vidnesbyrd

Jeg elsker mine fædres Gud,³⁴ »den almægtige Gud,«³⁵ som græder med os i vores sorger, tålmodigt irttesætter vores uretfærdighed og glæder sig, når vi forsøger at »aflægge alle [vores] synder for at kende [ham].«³⁶ Jeg tilbyder ham, der er de »faderløses fader«³⁷ og en kammerat for de kammeratløse. Jeg bærer taknemmeligt vidnesbyrd om, at jeg har lært Gud, min fader, at kende og jeg vidner om hans »ophøjede karakter« fuldkommenhed og egenskaber.³⁸

Det er min bøn, at vi alle fuldt ud må forstå og værdsætte vores »ædle herkomst«³⁹ som Guds børn ved at lære ham, »den eneste sande Gud, og ham, [han] har udsendt, Jesus Kristus,«⁴⁰ at kende. Det er min inderlige bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se *Oplæg til fællestid 2018: Jeg er Guds kære barn*, lds.org/manual/2018-outline-for-sharing-time?lang=dan
2. Se »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.
3. Rom 8:16.
4. Boyd K. Packer, »Til unge piger og unge mænd«, *Stjernen*, juli 1989, s. 51.
5. Brigham Young, »Discourse«, *Deseret News*, 1. okt. 1856, s. 235.
6. Moses 1:12-13; fremhævelse tilføjet.
7. 1 Mos 1:26.
8. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
9. Joseph Smith sagde, »Det er evangeliets første princip med vished at kende Guds karakter« (fra King Follett sermon, 7. apr. 1844; i *History of the Church*, 6:305).
10. Se Alma 36:3, 27.
11. Russell M. Nelson i Tad R. Callister, »Our Identity and Our Destiny«, Brigham Young University devotional, 14. aug. 2012, s.1, speeches.byu.edu.
12. Navnet er ændret.
13. »Unge Pigers tema«, *Unge Piger Personlig fremgang*, 2009, s. 3.
14. Se 2 Ne 2; 6-9; Mosi 2-5; 14-16; Alma 7; 34; 39-42; Hel 14; 3 Ne 11; Moro 7.
15. Profeten Joseph Smith har sagt: »Dersom menneskene ikke forstår Guds beskaffenhed, forstår de ikke sig selv« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 41).
16. Russell M. Nelson, »Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?«, *Liahona*, nov. 2017, s. 61.
17. Hebr 1:3.
18. Joh 5:19.
19. Se Jeffrey R. Holland, »Guds storhed«, *Liahona*, nov. 2003, s. 70-73.
20. Jeffrey R. Holland, »Fædrenes hænder«, *Liahona*, juli 1999, s. 19.
21. Jak 1:5.
22. JS-H 1:15-17.
23. Russell M. Nelson, »En inderlig bøn til mine søstre«, *Liahona*, nov. 2015, s. 97.
24. Se »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38, vers 3.
25. Es 41:10.
26. Joy D. Jones, i Marianne Holman Prescott, »2018 Primary Theme »I Am a Child of God« Teaches Children Their Divine Identity«, Church News afsnit af LDS.org, 5. jan. 2018, news.lds.org.
27. Russell M. Nelson, »Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?«, s. 61.
28. Hel 12:2; se også 2 Ne 26:24.
29. *Lectures on Faith*, 1985, s. 42.
30. 2 Ne 26:33.
31. Jeg elsker den rørende beretning om den ældre pioner, der efter sin oplevelse med at rejse hen over sletterne bar sit vidnesbyrd: »Vi led mere end nogen kan forestille sig, og mange døde af udmattelse og sult, men hører man nogensinde nogle af de overlevende i kompagniet ytre et kritisk ord? *Ingen i det kompagni har nogensinde gjort oprør eller forladt Kirken, for enhver af os kom igennem med en absolut kundskab om, at Gud lever, for vi lærte ham at kende i vores trængsler*« (William Palmer, i David O. McKay, »Pioneer Women«, *Relief Society Magazine*, jan. 1948, s. 8).
32. George Q. Cannon, »Remarks«, *Deseret Evening News*, 7. mar. 1891, s. 4.
33. Se L&P 18:10.
34. Se ApG 5:30; 22:14; »O Gud, din hånd«, *Salmer og sange*, nr. 35.
35. Moses 1:3; se Åb 15:3; 21:22-23; 3 Ne 4:32; L&P 109:77; 121:4.
36. Alma 22:18.
37. Sl 68:5; se også Jak 1:27.
38. *Lectures on Faith*, 1985, s. 42.
39. »Carry On«, *Hymns*, nr. 255.
40. Joh 17:3.

Ældste Larry J. Echo Hawk.
De Halvfjerds

Som Kristus tilgiver jer, skal I også gøre

Vi kan alle modtage ubeskrivelig fred og et partnerskab med vor Frelser, når vi lærer at tilgive dem, der har overtrådt over for os.

» **M** eget tidligt om morgenen den første dag i ugen kom kvinderne til graven med de vellugtende salver, som de havde tilberedt.

De fandt stenen væltet bort fra graven, og de gik derind, men fandt ikke Herren Jesu legeme.

Mens de stod og ikke vidste, hvad de skulle tro, var der med ét foran dem to mænd i lysende klæder.

Kvinderne blev forfærdede og bøjede sig med ansigtet mod jorden, men mændene sagde til dem: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?»

Han er ikke her, han er opstået.«¹

I morgen, påskedag, vil vi på en særlig måde mindes, hvad Jesus Kristus har gjort for os: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«² På et tidspunkt vil vi opstå, som han gjorde, for at leve for evigt.

Gennem miraklet, som Jesu Kristi hellige forsoning er, kan vi også modtage tilgivelsens gave for vores synder og ugerninger, hvis vi accepterer

muligheden og ansvaret for omvendelse. Ved at modtage de fornødne ordinancer, holde pagter og adlyde buddene kan vi modtage evigt liv og ophøjelse.

I dag vil jeg gerne rette fokus på tilgivelse, en afgørende og dyrebar gave, som vor Frelser og Forløser, Jesus Kristus, tilbyder os.

En nat i december i 1982 blev min hustru, Terry, og jeg vækket af et telefonopkald i vores hjem i Pocatello i Idaho. Da jeg tog telefonen, kunne jeg

kun høre hulken. Til sidst fik min søster fremstammet: »Tommy er død.«

En 20-årig spritbilist, der kørte langt over 135 km/t, havde hensynsløst kørt over for rødt i et lyskryds i en forstad til Denver i Colorado. Han kolliderede voldsomt med en bil, som blev kørt af min yngste bror, Tommy, der blev dræbt på stedet tillige med sin hustru, Joan. De var på vej hjem til en lille datter efter en julefest.

Min hustru og jeg fløj straks til Denver og tog hen til kapellet. Vi samledes med mine forældre og søskende og sørgede over tabet af vores elskede Tommy og Joan. Vi havde mistet dem på grund af en meningsløs kriminel handling. Vores hjerte var knust, og vreden mod den unge overtræder begyndte at vælde op i mig.

Tommy havde arbejdet som jurist i De Forenede Staters justitsministerium, og han var på vej til at blive en stærk fortaler for beskyttelse af indianernes jorderområder og naturressourcer i mange år frem.

Efter et stykke tid blev der holdt en retssag, hvor den unge mand blev kendt skyldig i manddrab i forbindelse med hensynsløs kørsel. Mine forældre og min ældste søster, Katy, deltog som en del af deres sorgproces i retssagen. Spritbilistens forældre var der også, og da retssagen var forbi, sad de på en bænk og græd. Mine forældre og min søster sad tæt på, mens de prøvede at få styr på deres følelser. Efter en stund rejste mine forældre og min søster sig og gik hen til førerens forældre og sagde nogle trøstende og tilgivende ord til dem. Mændene udvekslede håndtryk; kvinderne holdt hinanden i hånden; der var dyb sorg og tårer fra alles side og en erkendelse af, at begge familier havde lidt meget. Mor, far og Katy viste vejen med deres stille styrke

og mod og viste vores familie, hvad tilgivelse går ud på.

Den tilgivelse, der blev vist i de øjeblikke, gjorde, at mit hjerte blev blødgjort og åbnet for en vej til heling. Med tiden lærte jeg at have et tilgivende hjerte. Det var kun med hjælp fra Fredsfyrsten, at min smertefulde byrde blev lettet. I mit hjerte vil jeg altid savne Tommy og Joan, men nu gør tilgivelse, at jeg kan mindes dem med uhindret glæde. Og jeg ved, at vi vil blive samlet som familie igen.

Jeg antyder ikke, at vi billiger ulovlig adfærd. Vi ved ganske vel, at mennesker vil blive holdt ansvarlige for deres kriminelle handlinger og almenmenneskelige fejltrin. Men som Guds sønner og døtre ved vi også, at vi følger Jesu Kristi lære. Vi skal være tilgivende, selv når det virker til, at andre ikke fortjener vores tilgivelse.

Frelseren lærte os:

»For tilgiver I mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer.

Men tilgiver I ikke mennesker, vil jeres fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.«³

Vi kan alle modtage ubeskrivelig fred og et partnerskab med vor Frelser,

når vi lærer at tilgive dem, der har overtrådt over for os. Dette partnerskab fører Frelserens kraft ind i vores liv på en umiskendelig og uforglemmelig måde.

Apostlen Paulus kom med dette råd:

»Ifør jer da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, mildhed, tålmodighed.

Bær over med hinanden og tilgiv hinanden ... *Som Herren tilgav jer, skal I også gøre.*«⁴

Herren selv har sagt:

»Derfor siger jeg jer, at I bør tilgive hinanden; for den, som ikke tilgiver sin broder hans overtrædelser, står fordømt over for Herren; for i ham forbliver en større synd.

Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker.«⁵

Vor Frelser og Forløser, Jesu Kristi, lære er tydelig; synderen må være villig til at tilgive andre, hvis han eller hun vil gøre sig håb om at opnå tilgivelse.⁶

Brødre og søstre, er der mennesker i vores liv, der har såret os? Nærer vi, hvad der synes at være helt retfærdiggjorte følelser som bitterhed og vrede? Lader vi stolthed afholde os fra at

tilgive og lade det fare? Jeg opfordrer os alle til at tilgive fuldt og helt, og lade helingen komme helt indefra. Og selv om tilgivelsen måske ikke kommer i dag, så vid, at når vi virkelig ønsker og arbejder for den, vil den komme – akkurat som den endelig gjorde for mig efter min brors død.

Husk også, at et væsentligt aspekt af tilgivelse omfatter, at vi tilgiver os selv.

»Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«⁷

Jeg beder indtrængende om, at vi alle denne dag vil mindes og følge Jesu Kristi eksempel. På korset på Golgata ytrede han i al sin kval disse ord: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«⁸

Ved at have en tilgivende ånd og handle derefter, som mine forældre og min ældste søster, kan vi sande Frelserens løfte: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«⁹

Jeg vidner om, at denne fred vil blive os til del, når vi giver agt på Jesu Kristi lære og følger hans forbilledlige eksempel på at tilgive andre. Jeg lover, at Frelseren vil styrke os, når vi tilgiver, og hans kraft og glæde vil tilflyde vores liv.

Graven er tom. Kristus lever! Jeg kender ham. Jeg elsker ham. Jeg er taknemmelig for hans nåde, som er den styrkende kraft, der er tilstrækkelig til at hele alt. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 24:1-6.
2. Joh 3:16.
3. Matt 6:14-15.
4. Kol 3:12-13; fremhævelse tilføjet.
5. L&P 64:9-10.
6. Se James E. Talmage, *Trosartiklerne*, 1953, s. 104.
7. L&P 58:42.
8. Luk 23:34.
9. Joh 14:27.

Ældste Gary E. Stevenson
De Tolv Apostles Kvorum

En profets hjerte

Vi kan glæde os over, at Herrens profet er på plads, og at Herrens værk bliver udført på den måde, som han guddommeligt har foreskrevet.

Jeg har bedt inderligt om, at Helligånden vil være med os alle i dag ved denne himmelske begivenhed. Det, som vi sammen har været vidne til, har været meget imponerende, da denne uddelings 17. profet er blevet opretholdt ved en højtidelig forsamling.

Da jeg søgte vejledning for at vide, hvilket emne Herren ville have mig til at tale om i dag, blev mine tanker ledt hen til en samtale, jeg havde for nylig med det nykaldede Første Præsidentskab. Ved denne samtale sagde en af

rådgiverne noget i denne retning: »Jeg håber inderligt, at Kirkens medlemmer kan fatte storheden i det, der er sket ved kaldelsen af vores nye profet, præsident Russell M. Nelson, og betydningen og helligheden ved den højtidelige forsamling, der vil finde sted ved generalkonferencen. Han sagde endvidere: »Der er gået 10 år, og mange, især Kirkens unge, kan ikke huske eller har ikke oplevet det før.«

Det fik mig til at tænke over oplevelser, som jeg har haft. Den første

profet, jeg kan huske, er David O. McKay. Jeg var 14 år gammel, da han døde. Jeg kan huske en følelse af tab efter hans død, tårerne i min mors øjne og sorgen, som hele vores familie følte. Jeg kan huske, hvordan ordene: »Velsign præsident David O. McKay« faldt så naturligt fra mine læber i mine bønner, at hvis jeg ikke var opmærksom, selv efter hans død, tog jeg mig i at bruge disse ord. Jeg spekulerede på, om mit hjerte og sind kunne overføre samme følelse og overbevisning til de profeter, der kom efter ham. Men næsten ligesom forældre, der elsker alle deres børn, så har jeg fundet en kærlighed og forbindelse til og et vidnesbyrd om præsident Joseph Fielding Smith, der efterfulgte præsident McKay og for hver af de efterfølgende profeter: Harold B. Lee, Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson og nu i dag præsident Russell M. Nelson. Jeg opretholdt fuldt ud hver profet med løftet hånd – og et opløftet hjerte.

Efterhånden som hver af vores elskede profeter er gået bort, er det kun naturligt at føle sorg og savn. Men vores sorg dæmpes af den glæde og det håb, der kommer, når vi oplever en af genoprettelsens store velsignelser: Kaldelsen og opretholdelsen af en levende profet på jorden.

Af den grund vil jeg tale om den guddommelige proces, jeg har observeret de sidste 90 dage. Jeg vil beskrive den i fire dele: Først vores profets død og opløsningen af Det Første Præsidentskab, for det andet den periode, hvor vi afventer reorganiseringen af det nye Første Præsidentskab; for det tredje kaldelsen af den nye profet og for det fjerde opretholdelsen af den nye profet og Det Første Præsidentskab i den højtidelige forsamling.

En profets bortgang

Den 2. januar 2018, gik vores kære profet, Thomas S. Monson, bort til den anden side af sløret. Han vil for evigt have en plads i vores hjerte. Præsident Henry B. Eyring gav udtryk for nogle følelser ved præsident Monson bortgang, som perfekt beskriver vores følelser: »Kendemærket ved hans liv, ligesom Frelserens, vil være hans individuelle omsorg for at række ud til de fattige, de syge – alle personer – over hele verden.«¹

Præsident Spencer W. Kimball forklarede:

»Når en stjerne forsvinder bag horisonten kommer en anden til syne, og døden avler liv.

Herrens værk er uden ende. Selv når en stærk leder dør, så er Kirken ikke et eneste øjeblik uden lederskab, takket være det gode forsyn, der gav sit rige evig bestandighed. Som det allerede er sket ... før i denne uddeling, så lukker et folk ærbødigt en grav, tørrer deres tårer og vender deres ansigt mod fremtiden.«²

Det apostolske interregnum

Den tid, der er mellem en profets død og reorganiseringen af Det Første Præsidentskab kaldes »det apostolske interregnum«. I den periode bærer De Tolvs Kvorum, under ledelse af

kvorumspræsidenten, nøglerne til at forvalte lederskab af Kirken. Præsident Joseph F. Smith sagde: »Der er altid et overhoved i Kirken, og hvis Kirkens præsidentskab opløses ved død eller af anden årsag, da er det næste overhoved for Kirken De Tolv Apostle, indtil et præsidentskab er organiseret.«³

Den seneste interregnum-periode begyndte, da præsident Monson gik bort den 2. januar 2018 og sluttede 12 dage senere søndag den 14. januar. På den sabbatsformiddag mødtes De Tolvs Kvorum i det øvre værelse i templet i Salt Lake City i fastens og bønnens ånd, hvor præsident Russell M. Nelson, seniorapostel og præsident for De Tolvs Kvorum præsiderede.

Kaldelse af en ny profet

Ved dette hellige og mindeværdige møde, efter et veletableret mønster i enhed og harmoni sad brødrene efter anciennitet i en halvcirkel med 13 stole og løftede deres hånd for først at opretholde organiseringen af Det Første Præsidentskab og derefter for at opretholde præsident Russell Marion Nelson som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne opretholdelse blev efterfulgt af, at De Tolvs Kvorum samledes i en cirkel og lagde deres hænder på hovedet af præsident Nelson for at ordinere og indsætte ham,

mens den apostel med den næstlængste anciennitet førte ordet.

Præsident Nelson sagde derefter, hvem der skulle være hans rådgivere, præsident Dallin Harris Oaks, præsident Henry Bennion Eyring, med præsident Oaks som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og præsident Melvin Russell Ballard som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Efter lignende opretholdelser blev hver af disse brødre indsat i deres respektive stilling af præsident Nelson. Det var en meget hellig oplevelse med udgydelse af Ånden. Jeg bærer mit faste vidnesbyrd om, at Herrens vilje, som vi inderligt bad om, var stærkt til stede i denne dags handlinger og begivenheder.

Med ordinationen af præsident Nelson og reorganiseringen af Det Første Præsidentskab sluttede det apostolske interregnum, og det nyudnævnte Første Præsidentskab begyndte at virke på forunderlig vis uden et eneste sekunds afbrydelse i ledelsen af Herrens rige på jorden.

Højtidelig forsamling

Denne formiddag kulminerede denne guddommelige proces i overensstemmelse med formaningen i Lære og Pagter: »For alting må gøres ved troens bøn i orden og med fælles samtykke i kirken«,⁴ og »tre præsiderende

højpræster ... opretholdt ved kirkens tillid, tro og bøn, [skal] udgøre et kvorum, som er præsidentskabet for kirken.⁵

Ældste David B. Haight beskrev en tidligere begivenhed ligesom den, vi i dag har taget del i.

»Vi [er] vidner til og deltager i en yderst hellig begivenhed – en højtidelig forsamling, der er blevet sammenkaldt for at træffe beslutning i himmelske anliggender. Som i fordums tid har de hellige [over hele verden] fastet og bedt meget, for at de kan modtage en tilkendegivelse fra Herrens Ånd, hvilket vi har set resultatet af denne formiddag.

En højtidelig forsamling er, som navnet beskriver, en hellig, højtidelig og ærbødig lejlighed, hvor de hellige samles under Det Første Præsidentskabs ledelse.⁶

Brødre og søstre, vi kan glæde os – endda råbe »Hosianna!« – over, at Herrens talerør, en Guds profet, er på plads, og at Herren er tilfreds med, at hans værk bliver udført på den måde, som han guddommeligt har foreskrevet.

Præsident Russell M. Nelson

Denne guddommeligt ordinerede proces fører til en anden guddommeligt kaldet profet. Ligesom som præsident Monson var en af de prægtigste indbyggere på denne jord, så er præsident Nelson det også. Han er blevet indgående forberedt og særligt oplært af Herren til at lede os på dette tidspunkt. Det er en stor velsignelse nu at have vores kære præsident Russell M. Nelson som vores kærlige og hengivne profet – Kirkens 17. præsident i denne sidste uddeling.

Præsident Nelson er i sandhed en bemærkelsesværdig mand. Jeg har haft det privilegium at tjene i De Tolvs Kvorum med ham som min

kvorumspræsident i lige over 2 år. Jeg har rejst sammen med ham og været forundret over hans energi, man skal være hurtig for at kunne holde trit med ham! Alt i alt har han i sin levetid besøgt 133 lande.

Han rækker ud til alle, unge og gamle. Han synes at kende alle og er især begavet med evnen til at huske navne. Alle, der kender ham, føler, at de er hans favorit. Og sådan er det med os alle – på grund af hans oprigtige kærlighed og omsorg for alle.

Størstedelen af min forbindelse med præsident Nelson har været i forbindelse med Kirken, men alligevel er jeg også blevet bekendt med det professionelle liv, som præsident Nelson havde, før han blev kaldet som generalautoritet. Som mange af jer ved, så var præsident Nelson en verdenskendt hjertekirurg, og var tidligt i sin lægekariere en af de første, der var med til at udvikle en hjerte-lunge-maskine.

Han var en del af det forskerhold, der understøttede den første åbne hjer-teoperation på et menneske i 1951 ved hjælp af en hjerte-lunge-bypass-maskine. Præsident Nelson udførte en hjer-teoperation på præsident Spencer W. Kimball, kort før præsident Kimball blev profet.

Da præsident Nelsons kald til De Tolv for 34 år siden afsluttede en *professionel* medicinsk karriere, hvor han styrkede og reparerede hjerter, så begyndte en *tjenestegerning som apostel*, der var helliget til at styrke og reparere hjertet hos utallige tusinder over hele jorden, der alle er blevet opløftet og helbredt af hans ord og hans vise, tjenende og kærlige gerninger.

Et kristuslignende hjerte

Når jeg forestiller mig et kristuslignende hjerte i daglig udøvelse, så ser jeg præsident Nelson. Jeg har ikke

mødt nogen andre, der er et større eksempel på denne egenskab end ham. Det var været bemærkelsesværdigt lærerigt for mig på første hånd at være i stand til at observere tilkendegivelserne fra præsident Nelsons kristuslignende hjerte.

Nogle uger efter min kaldelse til De Tolv i oktober 2015, fik jeg mulighed for at få et glimt tæt på af præsident Nelsons tidligere professionelle liv. Jeg blev inviteret til et arrangement, hvor han blev hædret som pioner inden for hjertekirurgi. Da jeg kom ind i lokalet, blev jeg forbløffet over at se et stort antal læger, der var til stede for at ære og anerkende det arbejde, som præsident Nelson havde udført mange år forinden som læge og kirurg.

Den aften udtrykte mange læger deres respekt og beundring for præsident Nelsons fremragende bidrag inden for sit medicinske speciale. Hvor imponerende hver af disse beskrivelser af præsident Nelsons forskellige bedrifter end var, blev jeg endnu mere tryllebundet af en samtale, som jeg havde med en mand, der sad ved siden af mig. Han vidste ikke, hvem jeg var, men han kendte præsident Nelson som dr. Nelson, der var leder for uddannelsen af turnuslæger inden for lungekirurgi i 1955.

Denne mand var præsident Nelsons tidligere elev. Han fortalte mange minder. Det mest interessante var hans beskrivelse af præsident Nelsons undervisningsform, som han sagde, præsident Nelson var ret kendt for. Han forklarede, at meget af undervisningen af turnuslæger indenfor hjertekirurgi blev udført på operationsstuen. Der observerede og udførte turnuslæger operationer under supervision af deres lærere, ligesom et laboratorieklasseværelse. Han fortalte, at stemningen på operationsstuen under visse

overlæger var kaotisk, konkurrencepræget, presset og endda egocentrisk. Denne mand beskrev det som et svært miljø, nogle gange tilmed nedværdigende. På grund af det følte turnuslægerne ligefrem, at deres karriere ofte stod på spil.

Han forklarede derefter den unikke stemning, der var i præsident Nelsons operationsstue. Den var fredelig, rolig og værdig. Turnuslægerne blev behandlet med dyb respekt. Men efter demonstrationen af en procedure, så forventede dr. Nelson en præstation af den højeste standard fra hver af turnuslægerne. Denne mand beskrev desuden, hvordan de bedste resultater og de bedste kirurger kom fra dr. Nelsons operationsstue.

Det var slet ikke en overraskelse for mig. Det er det, jeg har oplevet, observeret på egen hånd og er blevet meget velsignet ved i De Tolvs Kvorum. Jeg føler det som om, at jeg på en måde har været en af hans »turnuslæger«.

Præsident Nelson har en usædvanlig måde at undervise folk på og rette dem på en positiv, respektfuld og opløftende måde. Han er legemliggørelsen af et kristuslignende hjerte og et eksempel for os alle. Af ham lærer vi, at uanset hvilken omstændighed vi

befinder os i, så kan vores opførsel og hjerte være i overensstemmelse med principperne i Jesu Kristi evangelium.

Vi har nu den store velsignelse at opretholde vores profet, præsident Russell M. Nelson. Gennem sit liv har han højet sine mange roller som studerende, far, professor, ægtemand, læge, præstedømmeleder, bedstefar og apostel. Han opfyldte disse roller dengang – og fortsætter med at gøre det – med en profets hjerte.

Brødre og søstre, det vi i dag har overværet og deltaget i, en højtidelig forsamling, fører til mit vidnesbyrd om, at præsident Russell M. Nelson er Herrens levende talerør til hele menneskeheden. Jeg tilføjer også mit vidnesbyrd om Gud Faderen, om Jesus Kristus og om hans rolle som vor Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Henry B. Eyring, i Marianne Holman Prescott, »Apostles Share Thoughts about President Thomas S. Monson on Social Media«, Church News afsnit på LDS.org, 12. jan. 2018, news.lds.org.
2. Spencer W. Kimball, i Conference Report, apr. 1970, s. 118.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 223.
4. L&P 28:13.
5. L&P 107:22.
6. David B. Haight, »Højtidelige forsamlinger«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 13.

Ældste Lynn G. Robbins
De Halvfjerds' Præsidium

Op til syvoghalvfjerds gange

I et liv fyldt med anstødssten og ufuldkommenheder er vi alle taknemmelige for ekstra chancer.

Fejl er en del af livet. At lære at blive dygtig til at spille på klaver er grundlæggende set umuligt uden at lave tusindvis af fejl, måske endog en million. For at lære et fremmedsprog må man være indstillet på det flove ved at lave tusindvis af fejl, måske endog en million. Selv verdens største sportsudøvere holder aldrig op med at lave fejl.

Det siges: »Succes er ikke fravær af nederlag, men at gå fra nederlag til nederlag uden at miste begejstringen.«¹

Efter sin opfindelse af elpæren sagde Thomas Edison angiveligt: »Jeg fejlede ikke 1.000 gange. Det krævede 1.000 skridt at opfinde den.«² Charles F. Kettering kaldte fejl »vejvisere på vejen mod resultater.«³ Forhåbentlig lærer vi visdom af hver fejl, vi begår, ved at forvandle anstødssten til trædesten.

Nefis urokkelige tro hjalp ham til at gå fra nederlag til nederlag, indtil han til sidst fik fat i bronzepladerne. Det krævede 10 forsøg fra Moses' side, før det endelig lykkedes ham at flygte med israelitterne fra Egypten.

Vi undrer os måske: Hvis både Nefi og Moses var ude i Herrens ærinde, hvorfor greb Herren ikke ind og hjalp dem til at få succes i deres første

forsøg? Hvorfor tillod han dem, og hvorfor tillader han os at kludre i det og mislykkes i vores forsøg på, at det skal lykkes? Blandt mange vigtige svar på det spørgsmål er der her nogle få:

- For det første ved Herren, at »dette skal give [os] erfaring og skal være til gavn for [os].«⁴
- For det andet er det for at give os mulighed for, at vi »smager det bitre,

så [vi] kan lære at skønne på det gode.«⁵

- For det tredje er det for at bevise, at »krigen er Herrens«,⁶ og at det kun er ved hans nåde, vi kan udføre hans værk og blive som ham.⁷
- For det fjerde er det for at hjælpe os til at udvikle og opnå snesevis af kristuslignende egenskaber, der kun kan lures ved modsætning⁸ og i »lidelsens ovn«. ⁹

Så i et liv fyldt med anstødssten og ufuldkommenheder er vi alle taknemmelige for ekstra chancer.

I 1970 meldte jeg mig som førsteårsstuderende på Brigham Young University til et kursus i grundlæggende fysik undervist af Jae Ballif, en fremragende professor. Efter hver kursusdel eksaminerede han os. Hvis en studerende fik et 7-tal og ønskede en bedre karakter, tillod professor Ballif den studerende at tage en ændret eksamen, der dækkede det samme pensum. Hvis den studerende fik 10 i det andet forsøg og stadig var utilfreds, kunne han eller hun tage prøven en tredje gang og en

fjerde osv. Ved at give mig mulighed for talrige ekstra chancer hjalp han mig til at udmærke mig og til sidst få 12.

Han var en ualmindelig vis professor, der inspirerede sine studerende til at blive ved med at prøve, at betragte nederlag som en læremester, ikke som en tragedie, og ikke at frygte nederlag, men tage ved lære af det.

Jeg ringede for nylig til denne storslåede mand 47 år efter at have taget hans fysikkursus. Jeg spurgte ham, hvorfor han var villig til at give de studerende ubegrænsede forsøg på at forbedre deres karakter. Hans svar var: »Jeg ønskede at være på samme side som de studerende.«

Selv om vi er taknemmelige for ekstra chancer efter fejl, eller sindets

nederlag, står vi alle forbløffede tilbage over Frelserens nåde med at give os endnu en chance til at overvinde synd, eller hjertets nederlag.

Ingen er mere på vores side end Frelseren. Han giver os lov til at tage eksamener og tage dem om og om igen. At blive som ham vil kræve *ekstra chancer* utallige gange i vores daglige kampe mod det naturlige menneske som fx at styre lyster, lære tålmodighed og tilgivelse, overvinde dovenskab og undgå undladelsessynder for blot at nævne nogle få. Hvis det er menneskeligt af fejle, hvor mange nederlag vil det så kræve for os, før vores natur ikke længere er menneskelig, men guddommelig? Tusinder? Nok nærmere en million.

Vel vidende, at den snævre og trange sti ville være strøet med prøvelser, og at nederlag ville være en dagligdags foreteelse for os, betalte Frelseren en uvurderlig pris for at give os så mange chancer, det kræver, før det lykkes os at bestå vores jordiske prøvestand. Den modstand, han tillader, kan ofte virke uoverstigelig og næsten umulig at bære, og dog efterlader han os ikke uden håb.

For at bevare vores håb ukueligt, når vi møder livets prøvelser, er Frelserens nåde altid klar og allestedsnærværende. Hans nåde er en »guddommelig hjælp eller styrke ... den kraft ... som gør det muligt for mennesker at ... opnå evigt liv og ophøjelse, *når* de har ... gjort deres bedste«. ¹⁰ Hans nåde og hans kærlige øje hviler på os gennem hele vores rejse, eftersom han inspirerer, letter byrder, styrker, udfrier, beskytter, helbreder og på anden måde »bistå[r] sit folk,« selv når de snubler på den snævre og trange sti. ¹¹

Omvendelse er Guds altid tilgængelige gave og gør os i stand til at gå fra nederlag til nederlag uden at miste begejstringen. Omvendelse er ikke hans nødplan i tilfælde af, at vi skulle fejle. Omvendelse *er* hans plan, idet han ved, vi vil fejle. Dette er omvendelsens evangelium, og som præsident Russell M. Nelson har sagt, vil det være »et livslangt kursus«. ¹²

I dette livslange omvendelseskursus er Herrens nadver den vej, der er udpeget til at tilvejebringe fortsat adgang til hans tilgivelse. Hvis vi deltager med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, tilbyder han os en ugentlig tilgivelse, efterhånden som vi går fremad fra nederlag til nederlag på pagtens sti. For »på trods af deres synder er mit indre fyldt af medfølelse med dem.« ¹³

Men hvor mange gange er det, han vil tilgive os? Hvor lang er hans

langmodighed? På et tidspunkt spurgte Peter Frelseren: »Herre, hvor mange gange skal jeg tilgive min broder, når han forsynder sig imod mig? Op til syv gange?«¹⁴

Peter tænkte formodentlig, at *syv* gange var et tilstrækkeligt højt antal til at understrege det tåbelige i at tilgive for mange gange, og at godgørenhed måtte have sine grænser. Som svar fortalte Frelseren grundlæggende set, at han ikke engang skulle tælle. Han skulle ikke sætte grænser for tilgivelse.

»Jesus svarede ham: »Jeg siger dig, ikke op til syv gange, men op til syvoghalvfjerds gange.«¹⁵

Frelseren satte tydeligvis ikke en øvre grænse på 77. Det ville svare til at sige, at der er en grænse for at tage nadveren på 77 gange, og at en himmelsk revisor den 78. gang træder ind og siger: »Jeg beklager virkelig, men dit omvendelseskort er netop udløbet. Fra nu af må du klare dig selv.«

Herren brugte tallet 77 som en metafor for sin uendelige forsoning, sin grænseløse kærlighed og sin endeløse nåde. »Ja, og *så ofte* som mit folk omvender sig, vil jeg tilgive dem deres overtrædelser imod mig.«¹⁶

Det betyder ikke, at nadveren giver tilladelse til at synde. Det er en af årsagerne til, at denne vending blev medtaget i Moronis Bog: »Men så ofte som de *med oprigtig hensigt*

omvendte sig og stræbte efter tilgivelse, blev de tilgivet.«¹⁷

I oprigtig hensigt ligger *med oprigtig anstrengelse* og oprigtig ændring.

»Ændring« er det vigtigste ord, Guide til skrifterne bruger til at definere *omvendelse*: »En ændring af ens sindelag, hvilket igen medfører et nyt syn på Gud, én selv og livet i almindelighed.«¹⁸ Den slags ændring resulterer i åndelig *vækst*. Vores succes er derfor ikke at *gå* fra nederlag til nederlag, men at *vokse* fra nederlag til nederlag uden at miste noget af begejstringen.

Hvad angår *ændring*, så overvej denne indsigt: »Ting, der ikke ændrer sig, forbliver det samme.« Denne indlysende sandhed har ikke til hensigt at fornærme jer, men er stor visdom fra præsident Boyd K. Packer, der derpå tilføjede: »Og når det er slut med, at vi omvender os, *så er det slut med os*.«¹⁹

Eftersom vi ikke ønsker, det *er slut*, før vi bliver, som vor Frelser er,²⁰ er vi nødt til fortsat at rejse os, hver gang vi falder, med et ønske om at blive ved med at vokse og gå fremad trods vores svagheder. I vores magtesløse svaghed beroliger han os: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.«²¹

Kun med fotografier over tid eller vækstskemaer kan vi se, hvordan vi vokser fysisk. På tilsvarende måde

er vores åndelige vækst sædvanligvis umærkelig, bortset fra når man ser i tidens bakspejl. Det ville være klogt regelmæssigt at prøve at se ind i os selv i tidens bakspejl for at erkende vores fremskridt og inspirere os til at »trænge os frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb.«²²

Jeg er for evigt taknemmelig for vor himmelske Forældres og Frelserens kærlige godhed, tålmodighed og langmodighed, og at de giver os talløse ekstra chancer på vores rejse tilbage til deres nærhed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dette citat tillægges forskellige forfattere, deriblandt Abraham Lincoln og Winston Churchill.
2. Thomas Edison, i Zorian Rotenberg, »To Succeed, You Must Fail, and Fail More«, 13. nov. 2013, insightsquared.com.
3. Charles F. Kettering, i Thomas Alvin Boyd, *Charles F. Kettering: A Biography*, 1957, s. 40. Dette citat er også blevet tilskrevet C.S. Lewis.
4. L&P 122:7. Selv Frelseren »måtte ... lære lydighed af det, han led« (Hebr 5:8). Selv om disse skriftsteder omtaler trængsler og lidelse på grund af vores omgivelser eller ugunstige forhold, er de fejl, vi begår, også til gavn for os, hvis vi tager ved lære af dem.
5. Moses 6:55.
6. 1 Sam 17:47; se også 1 Ne 3:29.
7. Se Jakob 4:7.
8. Se 2 Ne 2:11.
9. Es 48:10; 1 Ne 20:10.
10. Guide til skrifterne, »Nåde«, fremhævelse tilføjet.
11. Alma 7:12.
12. Russell M. Nelson, i Dallin H. Oaks og Neil L. Andersen, »Repentance«, tale holdt ved et seminar for nye missionspræsidenter, 26. juni 2015, s. 11.
13. L&P 101:9.
14. Matt 18:21.
15. Matt 18:22.
16. Mosi 26:30; fremhævelse tilføjet.
17. Moro 6:8; fremhævelse tilføjet.
18. Guide til skrifterne, »Omvendelse«, lds.org/scriptures?lang=dan.
19. Boyd K. Packer, Kingslands stavskonference i Georgia, aug. 1997.
20. Se 3 Ne 27:27.
21. 2 Kor 12:9; se også Eter 12:27.
22. 2 Ne 31:20.

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Guds profet

En profet står ikke mellem jer og Frelseren. Derimod står han ved siden af jer og viser vejen til Frelseren.

Jeg byder også ældste Gerrit Gong og ældste Ulisses Soares velkommen i De Tolvs Kvorum uforlignelige broderskab.

Da vi opretholdt præsident Russell M. Nelson som Herrens profet og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var vi en del af en guddommeligt forordnet højtidelig forsamling. Højtidelig, fordi begivenhederne i den forgangne time har været forventet i himlene, fra før denne verden var til. Herren Jesus Kristus, som leder sit værk, har i dag gennem præsident Eyring præsenteret sin profet, sin salvede leder, for os, sit pagtsfolk, og givet os mulighed for offentligt at tilkendegive vores villighed til at opretholde ham og følge hans råd.

For de millioner af medlemmer, som ikke er her sammen med os i Konferencecentret ønsker jeg, at I ved, at Herrens Ånd i denne bygning under opretholdelsen af præsident Nelson var nøjagtig, som man kunne have forventet det – fuld af åndelig kraft. Men vores himmelsk ledte forsamling befinder sig ikke alene i dette konferencecenter, men over hele verden – i kirkebygninger i Asien, Afrika og Nordamerika, i hjem i Mellem- og Sydamerika og Europa og på overdækkede terrasser i Stillehavsområdet og på

øerne i havet. Denne forsamling findes i en hvilken som helst del af verden, I måtte befinde jer, selv hvis jeres forbindelse blot er lyden fra jeres smartphone. Vores oprakte hænder blev ikke talt af vores biskopper, men de blev bestemt noteret i himlen, eftersom vores pagt er med Gud, og vores handling optegnes i livets bog.

Herren vælger sin profet

Udvælgelsen af en profet foretages af Herren selv. Der føres ingen kampagner, der er ingen debatter, ikke noget med at stille sig an og positionere sig, ingen kiv, mistillid, forvirring eller postyr. Jeg bekræfter

ligeledes, at himlens kræfter var hos os i templets øvre værelse, da vi i bøn omringede præsident Nelson og følte Herrens umiskendelige billigelse være over ham.

Præsident Nelsons udvælgelse til at virke som Herrens profet blev foretaget for længe siden. Herrens ord til Jeremias gælder også for præsident Nelson: »Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig, før du kom ud af moders skød, hellegede jeg dig; jeg gjorde dig til profet for folkene.«¹ For blot tre år siden var ældste Nelson i en alder af 90 nummer fire i rækken af apostle, hvor to af de tre før ham var yngre, end han var. Herren, der bestemmer over liv og død, vælger sine profeter. Præsident Nelson er som 93-årig ved forbavsende godt helbred. Vi håber, han vil være hos os i endnu et årti eller to, men lige nu prøver vi at overtale ham til at holde sig væk fra skipisterne.

Selv om vi opretholder profeten som Herrens salvede, lad det da samtidig være klart, at vi tilbeder Gud, vor himmelske Fader, og hans guddommelige Søn. Det er ved vor Frelsers, Jesu Kristi, fortjenester, barmhjertighed og nåde, at vi en dag atter kan træde ind i deres nærhed.²

Carcassonne i Frankrig

Præsident Nelson med sit 118. oldebarn.

Hvorfor vi følger profeten

Jesus underviste imidlertid også i en vigtig sandhed om de tjenere, han sender til os. »Den, der tager imod jer,« sagde han, »tager imod mig, og den, der tager imod mig, tager imod ham, som har udsendt mig.«³

Herrens profets vigtigste rolle er at lære os om Frelseren og lede os til ham.

Der er mange logiske grunde til at følge præsident Russell M. Nelson. Selv mennesker, der ikke deler vores tro, vil kalde ham højt begavet. Han blev læge i en alder af 22, en anset hjertekirurg og en navnkundig pioner inden for udviklingen af åben hjertekirurgi.

De fleste anerkender hans visdom og dømmekraft: Ni årtier med at lære om livet og døden, leve uselvisk, elske og undervise Guds børn i hver en afkrog på jorden og de udviklende erfaringer, som 10 børn, 57 børnebørn og 118 oldebørn giver (det sidste tal ændrer sig ofte; en dreng blev født som nummer 118 i onsdags).

De, der kender ham godt, taler om præsident Nelson som en, der har mødt livets strabadser med tro og mod. Da kræft tog livet af hans 37-årige datter, Emily, som efterlod sig en dejlig mand og fem små børn, hørte jeg ham sige: »Jeg var hendes far, læge og Herren Jesu Kristi apostel, men jeg måtte bøje

hovedet og anerkende dette: »Ske ikke min vilje, men din.«⁴

En udkigspost i tårnet

Selv om vi beundrer alle disse ædle egenskaber, hvorfor følger vi så præsident Nelson? Hvorfor følger vi profeten? Fordi Herren Jesus Kristus har kaldet ham og udpeget ham som sin udkigspost på tårnet.

Carcassonne er en bemærkelsesværdig by i Frankrig, som er omgivet af en mur og har ligget der siden middelalderen. Høje tårne hæver sig op over dens beskyttende mure, som er bygget til udkigsmænd, der stod på disse tårne dag og nat og holdt deres opmærksomhed rettet mod det fjerne på udkig efter fjenden. Når udkigsmændene så en fjende nærme sig, beskyttede hans advarende røst Carcassones indbyggere mod den truende fare, de ikke kunne se.

En profet er en udkigsmænd på tårnet, der beskytter os mod åndelige farer, vi måske ikke ser.

Herren sagde til Ezekiel: »[Jeg] stiller [dig] som vægter for Israels hus. Når

du hører et ord fra min mund, skal du advare dem fra mig.«⁵

Vi taler ofte om vores behov for at følge profeten, men tænk over denne tunge byrde, Herren lægger på sin profet: »[Hvis] du ikke taler til den uretfærdige ... så skal den uretfærdige dø på grund af sin skyld ... hans blod vil jeg kræve af din hånd.«⁶

Et større personligt vidnesbyrd

Vi tager imod præsident Nelson, som vi ville have taget imod Peter eller Moses, hvis vi havde levet på deres tid. Gud sagde til Moses: »Jeg vil være med din mund og fortælle dig, hvad du skal sige.«⁷ Vi lytter til Herrens profet med troen på, at hans ord er »fra [Herrens] egen mund.«⁸

Er det blind tro? Nej, det er det ikke. Vi har hver især et åndeligt vidnesbyrd om sandheden af gengivelsen af Jesu Kristi evangelium. Efter egen vilje og eget valg løftede vi her i formiddag hånden og bekendtgjorde vores ønske om at opretholde Herrens profet med vores »tillid, tro og bøn[ner]«⁹ og om

at følge hans råd. Vi har som sidste dages hellige det privilegium at modtage et personligt vidnesbyrd om, at præsident Nelsons kald kommer fra Gud. På trods af at min hustru, Kathy, personligt har kendt præsident Nelson i næsten tre årtier og ikke betvivler hans guddommelige kappe, begyndte hun i forbindelse med hans indsættelse at læse alle hans generalkonferencetaler fra de forgangne 34 år og bad om at få endnu større vished om hans profetiske rolle. Jeg lover jer, at I vil få dette større vidnesbyrd, når I søger det ydmygt og værdigt.

Hvorfor er vi så villige til at følge vores profets røst? For dem, der flittigt søger evigt liv, bringer profetens røst åndelig sikkerhed i meget turbulente tider.

Vi lever på en planet, hvor der lyder en million røster. Internettet, vores smartphones og vores overfyldte kasser med underholdning påberåber sig alle vores opmærksomhed og puffer deres påvirkning ned over os i håb om, at vi køber deres produkter og antager deres standarder.

Den tilsyneladende uendelige række af informationer og meninger minder os om skriftens advarsler om at »slynges ... hid og did«,¹⁰ »rejses ... af vinden«¹¹

og blive overvundet af »snedighed« hos dem, der »fører os på lumske afveje«.¹²

For at fæstne vores sjæl til Herren Jesus Kristus kræves det, at vi lytter til dem, han sender. Når vi følger profeten i en verden i oprør, er det lige som at blive svøbt ind i et beroligende, varmt tæppe på en frysende kold dag.

Vi lever i en verden, der ræsonnerer, debatterer, argumenterer, taler logik og forklarer. At stille spørgsmålet »Hvorfor?« er positivt i ret mange aspekter af vores liv, da det giver mulighed for, at vi i kraft af vores intellekt kan vælge mellem mange forskellige valg og beslutninger, vi skal træffe hver dag.

Men Herrens røst lyder ofte uden forklaring.¹³ Længe før forskere undersøgte påvirkningen af utroskab over for tillidsfulde ægtefæller og børn, sagde Herren: »Du må ikke bryde et ægteskab.«¹⁴ Ud over at stole på intellektet alene, sætter vi stor pris på Helligåndsgaven.

Bliv ikke overrasket

Profetens røst vil, selv om han udtrykker sig venligt, ofte være en røst, der beder os om at ændre os, at omvende os og at vende tilbage til Herren. Når det er nødvendigt at ændre kurs, så lad os ikke tøve. Og bliv ikke

forurologede, når profetens advarende røst går imod tidens populære meninger. Misfornøjede ikke-troendes hånende krudtkugler affyres altid i det øjeblik, profeten begynder at tale. Når I ydmygt følger Herrens profets råd, lover jeg jer, at I bliver velsignet med større tryghed og fred.

Bliv ikke overraskede, hvis jeres egne personlige anskuelser til tider i begyndelsen ikke er i harmoni med Herrens profets lærdomme. Det er tidspunkter, hvor vi lærer, når vi i ydmyghed går på vores knæ i bøn. Vi går fremad i tro, stoler på Gud og ved, at vi med tiden vil få større åndelig klarhed fra vor himmelske Fader. En profet beskrev Frelserens uforlignelige gave som »Sønnens vilje [der] bliver opslugt i Faderens vilje.«¹⁵ Når vi overgiver vores vilje til Guds vilje, overgiver vi os faktisk overhovedet ikke, men det er begyndelsen på en glørværdig sejr.

Nogle vil prøve at analysere profetens ord alt for meget og have problemer med at afgøre, hvad der er hans profetiske røst, og hvad der er hans personlige mening.

I 1982, to år før bror Russell M. Nelson blev kaldet som generalautoritet, sagde han: »Jeg spørger aldrig mig selv: »Hvornår taler profeten som profet, hvornår gør han det ikke?« Det, der interesserer mig, er: »Hvordan kan jeg blive mere som ham?« Og han tilføjede: »Min erfaring er [at holde] op med at sætte spørgsmålstejn efter profetens udtalelser og i stedet [sætte] udråbstegn.«¹⁶ Det er sådan, en ydmyg og åndelig mand valgte at prioritere sit liv. Nu, 36 år senere, er han Herrens profet.

Styrk jeres tro på Frelseren

Jeg har i mit liv personligt erfaret, at når jeg bønsonst studerer Guds profets

ord og omhyggeligt, med tålmodighed og åndeligt retter mig ind efter hans inspirerede lærdomme, vokser min tro på Herren Jesus Kristus altid.¹⁷ Hvis vi vælger at tilsidesætte hans råd og beslutte, at vi ved bedre, lider vores tro, og vores evige perspektiv bliver uklart. Jeg lover jer, at når I bliver ved med beslutsomt at følge profeten, vil jeres tro på Frelseren vokse.

Frelseren sagde: »Alle profeterne ... har vidnet om mig.«¹⁸

En profet står ikke mellem jer og Frelseren. Derimod står han ved siden af jer og viser vej til Frelseren. En profets største ansvar og mest dyrebare gave til os er hans sikre vidnesbyrd og hans vished om, at Jesus er Kristus. Ligesom Peter fordum erklærer vores profet: »[Han] er Kristus, den levende Guds søn.«¹⁹

Når vi en dag ser tilbage på vores jordeliv, vil vi fryde os over, at vi befandt os på jorden i en tid med en

levende profet. Jeg beder til, at vi vil være i stand til at sige:

Vi lyttede til ham.

Vi troede på ham.

Vi studerede hans ord med tålmodighed og tro.

Vi bad for ham.

Vi støttede ham.

Vi var ydmyge nok til at følge ham.

Vi elskede ham.

Jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser, og at præsident Russell M. Nelson er hans salvede profet på jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jer 1:5.

2. Se 2 Ne 2:8.

3. Matt 10:40.

4. Personligt minde, se også Spencer J.

Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle*, 2003, s. 235.

5. Ez 33:7.

6. Ez 33:8.

7. 2 Mos 4:12.

8. L&P 21:5.

9. L&P 107:22.

10. Ef 4:14.

11. Jak 1:6.

12. Ef 4:14.

13. Præsident Dallin H. Oaks har engang sagt:

»I et interview i 1988 ... forklarede jeg min holdning til forsøg på at komme med jordiske årsager til guddommelig åbenbaring:

Hvis man læser skrifterne med dette spørgsmål i tankerne: »Hvorfor befalede Herren det ene eller det andet«, så finder man ud af, at i mindre end en ud af hundrede befalinger er der givet en årsag. Herren har ikke for vane at komme med en årsag. Vi [jordiske væsener] kan finde på årsager til åbenbaringer. Vi kan finde på årsager til befalingerne. Når vi gør det, står vi på egne ben. Nogle folk finder på årsager til [åbenbaringen] ... og de viste sig at være helt forkerte. Der er noget at lære af det ... Jeg besluttede for lang tid siden, at jeg havde tro på befalingen, og jeg ikke havde tro på de årsager til den, der blev foreslået ...

Alle årsagerne syntes for mig at tage en unødvendig risiko ... Lad os ikke begå den fejl, som er begået tidligere ... at prøve at begrunde en åbenbaring. Grundene viser sig i høj grad at være menneskeskabte. Åbenbaringerne er det, vi støtter som Herrens vilje, og det er her, der ligger sikkerhed« (*Life's Lessons Learned*, 2011, s. 68-69).

14. 2 Mos 20:14.

15. Mosi 15:7.

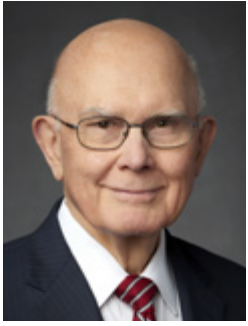
16. Russell M. Nelson, i Lane Johnson, »Russell M. Nelson: Et studium i lydighed«, *Den danske Stjerne*, jan. 1983, s. 29.

17. Præsident Henry B. Eyring har sagt: »En anden vildfarelse er at tro, at det at vælge, om vi vil følge profetens råd eller ej, ikke betyder mere end at tage imod et godt råd og nyde dets fordele eller bare blive, hvor vi er. Men hvis vi vælger ikke at følge profetisk vejledning, så ændrer vores situation sig. Den bliver farligere. Når vi afviser profetisk vejledning, mindskes vores evne til at tage imod inspireret vejledning i fremtiden. Det bedste tidspunkt at have besluttet sig for at hjælpe Noa med at bygge arken var første gang, han bad om det. For hver gang han måtte bede om det, ville vores afvisning have mindsket vores lydighed over for Ånden. Derfor ville hans opfordring synes mere og mere fjollet, lige indtil regnen kom. Og så var det for sent« (»Find tryghed i at følge råd«, *Stjernen*, juli 1997, s. 23).

18. 3 Ne 20:24.

19. Matt 16:16; se også Joh 6:69.

Præsenteret af præsident Dallin H. Oaks
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Vi nævner her, at den statistiske rapport, som traditionelt er blevet præsenteret ved dette møde ved aprilkonferencen, nu bliver udgivet på LDS.org umiddelbart efter dette møde og bliver medtaget i konferenceudgaven af Kirkens tidsskrifter.

Jeg vil nu præsentere nogle ændringer i Kirkens øverste ledere og områdehalvfjerdserne til opretholdelse, hvorefter bror Kevin R. Jergensen, direktør for Kirkens revisionsafdeling, vil oplæse den årlige rapport.

Med deres kald til at tjene som nye medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum afløser vi herved ældste Gerrit W. Gong og ældste Ulisses Soares som medlemmer af De Halvfjerdser' Præsidium.

Derudover afløser vi ældsterne Craig C. Christensen, Lynn G. Robbins og Juan A. Uceda som medlemmer af De Halvfjerdser' Præsidium fra 1. august 2018.

De, der ønsker at udtrykke påskønnelse til disse brødre for deres hengivne virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi afløser følgende fra deres virke som områdehalvfjerdser: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Mathias Held, David P. Holmer, Kyle S. McKay, R. Scott Runia og Juan Pablo Villar.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse til disse brødre

for deres villige virke, bedes vise det med en oprakt hånd.

Det foreslås, at vi med inderlig taknemlighed afløser søstrene Bonnie L. Oscarson, Carol F. McConkie og Neill F. Marriott som Unge Pigers hovedpræsidentskab. Vi afløser ligeledes

medlemmerne af Unge Pigers hovedbestyrelse, som har tjent vel.

Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse til disse søstre for deres fremragende indsats og store hengivenhed, bedes vise det.

Det foreslås, at vi afløser søster Bonnie H. Cordon som førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab.

De, der ønsker at vise påskønnelse til søster Cordon, kan vise det med en oprakt hånd.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som medlemmer af De Halvfjerdser' Præsidium og med omgående virkning: Ældsterne Carl B. Cook og Robert C. Gay.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som medlemmer af De Halvfjerdser' Præsidium og med virkning

fra den 1. august 2018: Ældsterne Terence M. Vinson, José A. Teixeira og Carlos A. Godoy.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye generalautoriteter og områdehalvfjerdser: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Jack N. Gerard, Mathias Held, David P. Holmer, Kyle S. McKay, Juan Pablo Villar og Takashi Wada.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye områdehalvfjerdser: Richard K. Ahadjie, Alberto A. Álvarez, Duane D. Bell, Glenn Burgess, Víctor R. Calderón, Ariel E. Chaparro, Daniel Córdova, John N. Craig, Michael Czesla, William H. Davis, Richard J. DeVries, Kylar G. Dominguez, Sean Douglas, Michael A. Dunn, Kenneth J. Firmage, Edgar Flores, Silvio Flores, Saulo G. Franco, C. Alberto Genaro, Mark A. Gilmour, Sergio A. Gómez, Roberto Gonzalez, Virgilio Gonzalez, Spencer R. Griffin, Matthew S. Harding, David J. Harris, Kevin J. Hathaway, Richard Holzapfel, Eustache Ilunga, Okechukwu I. Imo, Peter M. Johnson, Michael D. Jones, Pungwe S. Kongolo, G. Kenneth Lee, Aretemio C. Maligon, Edgar A. Mantilla, Lincoln P. Martins, Clement M. Matswagothata, Carl R. Maurer, Daniel S. Mehr II, Glen D. Mella, Isaac K. Morrison, Yutaka Nagatomo, Allistair B. Odgers, R. Jeffrey Parker, Victor P. Patrick, Denis E. Pineda, Henrique S. Simplicio, Jeffrey H. Singer, Michael L. Staheli, Djarot Subiantoro, Jeffrey K. Wetzel, Michael S. Wilstead, Helmut Wondra og David L. Wright.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder søster Bonnie H. Cordon som Unge Pigers hovedpræsident med Michelle Lynn Craig som førsterådgiver og Rebecca Lynn Craven som andenrådgiver.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder søster Lisa Rene Harkness som førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdser og præsidentskaber for

Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2017

Præsenteret af Kevin R. Jergensen

Direktør for Kirkens Revisionsafdeling

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære brødre. Som foreskrevet ved åbenbaring i afsnit 120 i Lære og Pagter godkender rådet, der forvalter tiende – som består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd – anvendelsen af Kirkens midler. Kirkeorganisationer anvender midler i henhold til godkendte budgetter, retningslinjer og procedurer.

Kirkens Revisionsafdeling består af autoriserede revisorer og er uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger. Den har ansvaret for at udføre revisioner med det formål at skabe rimelig vished omkring modtagne bidrag, afholdte udgifter og beskyttelse af Kirkens aktiver.

Baseret på de udførte revisioner er Kirkens Revisionsafdeling af den opfattelse, at modtagne bidrag, afholdte udgifter og Kirkens aktiver i året 2017 i alle væsentlige henseender er blevet registreret og administreret i overensstemmelse med Kirkens godkendte budgetter, retningslinjer og god bogføringsskik. Kirken følger de principper, som dens medlemmer opfordres til at følge: Lev inden for et budget, undgå gæld og spar op til dårlige tider.

Ærbødigt

Kirkens Revisionsafdeling

Kevin R. Jergensen

Administrerende direktør ■

Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Præsident Nelson, afstemningen er blevet registreret. Vi beder dem, der stemte imod nogen af forslagene om at kontakte deres stavspræsident.

Med den opretholdelse, der lige har fundet sted, har vi nu 116 generalautoriteter. Næsten 40 procent af dem er født i lande uden for USA – i Tyskland, Brasilien, Mexico, New Zealand, Skotland, Canada, Sydkorea, Guatemala, Argentina, Italien, Zimbabwe, Uruguay, Peru, Sydafrika, Amerikansk Samoa, England, Puerto Rico, Australien, Venezuela, Kenya, Filippinerne, Portugal, Fiji, Kina, Japan, Chile, Colombia og Frankrig.

Brødre og søstre, vi takker jer for jeres fortsatte tro og bønner for Kirkens ledere.

Vi inviterer nu de nye generalautoriteter og halvfjerdserne, det nye hovedpræsidentskab for Unge Piger og søster Harkness fra Primarys Hovedpræsidentskab til at indtage deres pladser på forhøjningen. ■

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Sagtmodig og ydmyg af hjertet

Sagtmodighed er et kendetegnende træk ved Forløseren, og det kommer til udtryk ved retfærdig modtagelighed, villig lydighed og stærk selvbeherskelse.

Jeg fryder mig over den hellige mulighed, jeg har for at opretholde vores kirkeledere, og jeg byder helhjertet ældste Gong og ældste Soares velkommen i De Tolv Apostles Kvorum. Disse trofaste mænds tjeneste vil velsigne individer og familier over hele verden, og jeg er ivrig efter at tjene og lære med jer.

Jeg beder om, at Helligånden vil undervise og oplyse os, når vi nu sammen lærer om vigtige aspekter

af Frelserens guddommelige væsen,¹ som vi alle bør stræbe efter at efterligne.

Jeg vil komme med flere eksempler, som fremhæver et kristuslignende træk, inden jeg identificerer den specifikke egenskab senere i mit budskab. Lyt nøje efter hvert eksempel og overvej, hvilke mulige svar der er på de spørgsmål, jeg vil stille.

Første eksempel. Den rige unge mand og Amulek

I Det Nye Testamente læser vi om en rig ung mand, som spørger Jesus: »Mester, hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?«² Frelseren råder ham først til at holde buddene. Mesteren giver dernæst den unge mand yderligere et bud, der er specifikt tilpasset ham og hans situation.

»Jesus sagde til ham: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!«

Da den unge mand hørte det svar, gik han bedrøvet bort, for han var meget velhavende.«³

Sammenlign den unge rige mands reaktion med Amuleks, som den bliver

beskrevet i Mormons Bog. Amulek var en fremgangsrig og velhavende mand med mange slægtninge og venner.⁴ Han beskrev sig selv som en mand, der var blevet kaldet mange gange, men han ville ikke høre; han var en mand, der kendte til Guds veje, men han ønskede ikke kende mere til dem.⁵ Amulek, som grundlæggende var en god mand, lod sig distrahere af verdslige bekymringer ligesom den rige unge mand, der beskrives i Det Nye Testamente.

Selvom Amulek tidligere havde forhærdet sit hjerte, adlød han en engels røst, modtog profeten Alma i sit hjem og bespiste ham. Han blev vækket åndeligt under Almas besøg, og han blev kaldet til at forkynde evangeliet. Senere forsagede Amulek »alt sit guld og sølv og sine kostbarheder ... for Guds ords skyld, og ... [han blev] afvist af dem, der engang var hans venner, og også af sin far og sine slægtninge.«⁶

Hvad tror I, der kan forklare forskellen på den rige unges og Amuleks respons?

Andet eksempel. Pahoran

Under en faretruende krigssituation, der beskrives i Mormons Bog, finder der en brevveksling sted mellem Moroni, der er hærfører for de nefitiske styrker, og Pahoran, der er overdommer og regent for landet. Moroni, hvis tropper led svært under utilstrækkelig støtte fra styret, skrev til Pahoran »for at sige noget til dem som fordømmelse,«⁷ og han beskyldte ham og de øvrige folkevalgte ledere for tankeløshed, forsømmelighed, efterladenhed, uvirksomhed og tilmed forræderi.⁸

Pahoran kunne let have taget anstød af Moroni og hans unøjagtige påstande, men det gjorde han ikke. Han svarede varmt og imødekomende og beskrev et oprør, der havde fundet sted mod

styret, som Moroni ikke kendte noget til. Og så erklærede han:

»Se, jeg siger dig, Moroni, at jeg ikke glæder mig over jeres store trængsler, ja, det bedrøver min sjæl ...

I dit brev har du kritiseret mig, men det betyder ikke noget, jeg er ikke vred, men fryder mig ved dit hjertes storhed.«⁹

Hvad tænker I, der kan forklare Pahorans beherskede svar på Moronis beskyldninger?

Tredje eksempel. Præsident Russell M. Nelson og præsident Henry B. Eyring

I sin generalkonferencetale for et halvt år siden beskrev præsident Russell M. Nelson sin reaktion på præsident Thomas S. Monsons opfordring til at studere, granske og anvende de sandheder, der findes i Mormons Bog. Han sagde: »Jeg har prøvet at følge hans råd. Blandt andet har jeg lavet en liste over, hvad Mormons Bog *er*, hvad den *bekræfter*, hvad den *gendriver*, hvad den *opfylder*, hvad den *tydeliggør*, og hvad den *åbenbarer*. Det har været en lærerig og inspirerende øvelse at se på Mormons Bog gennem den vinkel. Det anbefaler jeg jer alle at gøre.«¹⁰

Præsident Henry B. Eyring understregede ligeledes, hvordan præsident Monsons opfordring havde påvirket hans liv. Han bemærkede:

»Jeg har læst i Mormons Bog hver dag i mere end 50 år. Så måske kunne

jeg derfor have tænkt, at præsident Monsons ord ikke var møntet på mig. Alligevel følte jeg, ligesom mange af jer, at profetens opmuntring og løfte indbød mig til at gøre en større indsats ...

Det glædelige resultat for mig og mange af jer har været det, profeten lovede.«¹¹

Hvad tror I, der kan forklare den umiddelbare og åbenhjertige respons på præsident Monsons opfordring hos disse to ledere i Herrens kirke?

Jeg mener ikke, at den åndeligt stærke respons, som Amulek, Pahoran, præsident Nelson og præsident Eyring udviste, alene kan forklares med en kristuslignende egenskab. Visseligt er det mange sammenknyttede egenskaber og erfaringer, der fører til den åndelige modenhed, der afspejles i disse fire fine tjeneres liv. Men Frelseren og hans profeter har fremhævet en væsentlig egenskab, som vi alle er nødt til at forstå og indarbejde bedre i vores liv.

Sagtmodighed

Bemærk den karakteristisk, Herren giver af sig selv i de følgende skriftsteder: »Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er *sagtmodig og ydmyg af hjertet*, så skal I finde hvile for jeres sjæle.«¹²

Det er ganske informativt, at Frelseren vælger at fremhæve sagtmodighed frem for alle de andre egenskaber og dyder, han også kunne have valgt.

Noget lignende er tydeligt i en åbenbaring, der blev givet til Joseph Smith i 1829. Her erklærede Herren: »Lær af mig, og lyt til mine ord; *vandr i min Ånds sagtmodighed*, så skal du få fred i mig.«¹³

Sagtmodighed er et kendetegnende træk ved Forløseren, og det kommer til udtryk ved retfærdig modtagelighed, villig lydighed og stærk selvbeherskelse. Denne egenskab hjælper os til bedre at kunne forstå den respons, som Amulek, Pahoran, præsident Nelson og præsident Eyring respektivt udviste.

Præsident Nelson og præsident Eyring reagerede for eksempel retfærdigt og umiddelbart på præsident Monsons opfordring til at læse og studere Mormons Bog. Selvom begge mænd tjente i vigtige og synlige kirkekaldelser og igennem årtier havde studeret skrifterne intensivt, var der ingen tøven eller stor-snudethed at spore i deres reaktion.

Amulek adlød villigt Guds vilje, han tog imod kaldet til at forkynde evangeliet og forlod sine bekvemmelige forhold og sin familie. Og Pahoran blev velsignet med perspektiv og stærk selvbeherskelse til at agere og ikke bare reagere, idet han forklarede Moroni om de udfordringer, der var opstået som følge af oprøret mod styret.

Den kristuslignende egenskab sagtmodighed misforstås ofte i dagens verden. Sagtmodighed er et tegn på styrke, ikke svaghed; den er aktiv, ikke passiv; modig, ikke frygtsom; behersket, ikke overdreven; beskeden, ikke selvforherligende og værdig, ikke pågående. Et

sagtmodigt menneske er ikke let at provokere, selvhøjtidelig eller nedladende, men er hurtigt til at anerkende andres indsats og resultater.

Hvor *ydmtyghed* almindeligvis betegner afhængighed af Gud og det konstante behov for hans vejledning og støtte, er et betegnende træk ved sagtmodighed en særlig åndelig modtagelighed for både at lære af Helligånden og af andre mennesker, som måske kan virke mindre kapable, erfarne eller uddannede, som måske ikke har vigtige stillinger eller som i det hele taget ikke synes at have meget at byde ind med. Husker I, hvordan Na'aman, aramærkongens hærfører, overvandt sin stolthed og ydmygt accepterede sine tjeneres råd om at tage profeten Elisás råd for gode varer og bade sig syv gange i Jordanfloden.¹⁴ Sagtmodighed er den primære kilde til beskyttelse mod den stolte blindhed, der ofte følger en fremstående stilling, position, magt, velstand og smiger.

Sagtmodighed – en kristuslignende egenskab og en af Åndens gaver

Sagtmodighed er en egenskab, der udvikles efter ens ønske, den retskafne udøvelse af moralsk handlefrihed og en stræben efter altid at opnå tilgivelse for vores synder.¹⁵ Det er også en åndelig gave, som vi passende kan søge efter.¹⁶ Vi bør dog huske, at formålet med, at sådanne velsignelser bliver givet, er at gavne og tjene Guds børn.¹⁷

Når vi kommer til og følger Frelseren, bliver vi bedre og trinvist mere

i stand til at blive mere som ham. Vi bliver styrket af Ånden med en disciplineret selvbeherskelse og en fattet og rolig opførsel. Således er sagtmodige noget, vi bliver, når vi følger Mesteren og ikke bare noget, vi gør.

»Moses blev oplært i al egypternes visdom og var mægtig både i ord og handling.«¹⁸ Alligevel var »manden Moses ... mere sagtmodig end noget andet menneske på jorden.«¹⁹ Hans kundskab og kompetence kunne have gjort ham stolt og hovmodig. I stedet for dæmpede karaktertrækket og den åndelige gave sagtmodighed, som han var blevet velsignet med, hovmodet og gjorde Moses større og stærkere som et redskab i Guds hænder.

Mesteren som eksempel på sagtmodighed

De mest majestætiske og meningsfulde eksempler på sagtmodighed findes dog i Frelserens eget liv.

Den store Forløser, der »steg ned under alt«²⁰ og led, blødte og døde for at »rense[] os for al uretfærdighed,«²¹ vaskede nænsomt sine disciples støvede fødder.²² En sådan sagtmodighed er så sigende et træk ved Herren som tjener og leder.

Jesus var det ultimative forbillede på retfærdig modtagelighed og villig lydighed, da han led intens smerte i Getsemane.

»Da han kom derud, sagde han til [sine disciple]: »Bed om ikke at falde i fristelse!«

Og han ... faldt på knæ og bad: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.«²³

Frelserens sagtmodighed i denne for evigt afgørende og ulidelige situation viser os alle vigtigheden af at sætte Guds visdom over vores egen.

Konsekvensen af Herrens villige lydighed og stærke selvbeherskelse er

både virkelig imponerende og instruktiv for os alle. Da en bevæbnet deling af tempelvagter og romerske soldater kom til Getsemane for at pågribe og arrestere Jesus, trak Peter sit sværd og huggede højre øre af ypperstepræstens tjener.²⁴ Frelseren rørte så ved tjenerens øre og helbredte ham.²⁵ Bemærk, at han rakte ud og velsignede sin potentielle tilfangetager og brugte den samme himmelske kraft, som kunne have forhindret ham i at blive tilfangetaget og korsfæstet.

Overvej også, hvad der skete, da Mesteren blev anklaget og dømt til korsfæstelse foran Pilatus.²⁶ Jesus havde, da han blev taget til fange, erklæret: »Eller tror du ikke, at jeg kan bede min fader om på stedet at give mig mere end tolv legioner engle til hjælp?»²⁷ Og alligevel blev »Den Evige Dommer over både levende og døde»²⁸ paradoksalt nok dømt af en midlertidigt politisk udpeget person. »Men

[Jesus] svarede ham ikke på et eneste spørgsmål, så statholderen undrede sig meget.»²⁹ Frelserens sagtmødighed er tydelig i hans disciplinerede respons, stærke selvbeherskelse og modvilje til at udøve hans uendelige magt til personlig vinding eller gavn.

Løfte og vidnesbyrd

Mormon identificerer sagtmødighed som det grundlag, hvorfra alle åndelige evner og gaver vokser frem.

»Hvis et menneske derfor har tro, må han nødvendigvis have håb, for uden tro kan der ikke være noget håb.

Og videre, se, jeg siger jer, at han ikke kan have tro og håb, medmindre han er sagtmødig og ydmyg af hjertet.

Hvis ikke, er hans tro og håb forgæves; for ingen bortset fra den sagtmødige og ydmyge af hjertet er antagelig for Gud; og hvis et menneske er sagtmødigt og ydmygt af hjertet og ved Helligåndens kraft bekender, at

Jesus er Kristus, må han nødvendigvis nære næstekærlighed; for hvis han ikke nærer næstekærlighed, er han intet; derfor må han nødvendigvis nære næstekærlighed.»³⁰

Frelseren sagde: »Og velsignede er de sagtmødige, for de skal arve jorden.»³¹ Sagtmødighed er et grundlæggende træk ved guddommelighedens væsen og den kan tilegnes og udvikles hos os på grund af og igennem Frelserens forsoning.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er vor opstandne og levende Forløser. Og jeg lover, at han vil vejlede, beskytte og styrke os, når vi vandrer i hans Ånds sagtmødighed. Jeg erklærer mit sikre vidnesbyrd om disse sandheder og løfter i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Pet 1:4.
2. Matt 19:16.
3. Matt 19:21-22.
4. Se Alma 10:4.
5. Se Alma 10:5-6.
6. Alma 15:16.
7. Alma 60:2.
8. Se Alma 60:5-33.
9. Alma 61:2, 9.
10. Russell M. Nelson, »Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?«, *Liahona*, nov. 2017, s. 61.
11. Henry B. Eyring, »Frygt ikke at gøre det gode«, *Liahona*, nov. 2017, s. 100.
12. Matt 11:29; fremhævelse tilføjet.
13. L&P 19:23; fremhævelse tilføjet.
14. Se 2 Kong 5:1-17.
15. Se Mosi 4:12, 26; Moro 8:25-26.
16. Se L&P 46:8.
17. Se L&P 46:8-9, 26.
18. ApG 7:22.
19. 4 Mos 12:3.
20. L&P 88:6.
21. 1 Joh 1:9; fremhævelse tilføjet.
22. Se Joh 13:4-5.
23. Luk 22:40-42.
24. Se Joh 18:10.
25. Se Luk 22:51.
26. Se Matt 27:2, 11-26.
27. Matt 26:53.
28. Moro 10:34.
29. Matt 27:14.
30. Moro 7:42-44.
31. Mat 5:5.

Ældste Taylor G. Godoy
De Halvfjerds

En dag til

Vi har alle »i dag« at leve i, og nøglen til at gøre vores dag succesrig er at være villig til at ofre.

For nogle få år siden fik mine venner et dejligt barn, som fik navnet Brigham. Efter Brighams fødsel blev han diagnosticeret med en sjælden lidelse, der kaldes Hunters syndrom, hvilket desværre betød, at Brigham ville få et kort liv. En dag, hvor Brigham og hans familie besøgte tempelgrunden, sagde han en bestemt sætning. To gange sagde han: »En dag til.« Næste dag gik Brigham bort.

Jeg har besøgt Brighams grav nogle få gange, og hver gang tænker jeg over sætningen »en dag til«. Jeg tænker over, hvad det ville betyde, hvilken påvirkning det ville have på mit liv at vide, at jeg kun havde en dag til. Hvordan ville jeg behandle min hustru, mine børn og andre? Hvor tålmodig og høflig ville jeg være? Hvordan ville jeg tage mig af mit legeme? Hvor inderligt ville jeg bede og studere skrifterne? Jeg tror, at vi alle på et tidspunkt på den ene eller anden måde får en »en dag til«-erkendelse – en erkendelse af, at vi skal bruge den tid, vi har, klogt.

I Det Gamle Testamente læser vi historien om Hizkija, der var konge i Juda. Profeten Esajas bekendtgjorde for Hizkija, at Hizkijas liv snart ville være forbi. Da Hizkija hørte profetens ord, begyndte han at bede, bønfulde og græde meget. Ved den lejlighed

tilføjede Gud 15 år til Hizkijas liv (se Es 38:1-5).

Hvis vi fik at vide, at vi havde kort tid tilbage at leve i, ville vi måske også bønfulde om mere tid til at gøre det, vi skulle have gjort eller gjort anderledes.

Uanset hvor lang tid Herren i sin visdom beslutter sig for at skænke os, er en ting sikker: Vi har alle »i dag« at leve i, og nøglen til at gøre vores dag succesrig er at være villig til at ofre.

Herren har sagt: »Se, nu hedder det *i dag*, indtil Menneskesønnen kommer,

og sandelig er det en offerdag« (L&P 64:23; fremhævelse tilføjet).

På nogle sprog kommer ordet *offer* af det latinske ord *sacer*, hvilket betyder »hellig«, og *facere*, hvilket betyder »at gøre«, eller med andre ord at gøre ting hellige for at bringe dem ære.

»Offer og lydighed palmen ham bringer« (»Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17).

Hvordan vil offer gøre vores dage meningsfulde og velsignede?

For det første styrker personligt offer os og giver værdi til det, vi ofrer.

For nogle år siden kom en ældre søster op til talerstolen for at bære sit vidnesbyrd på en fastesøndag. Hun boede i byen Iquitos, som ligger i Amazonas-regnskoven i Peru. Hun fortalte os, at hun siden sin dåb havde haft et mål om at modtage tempelordinancerne i Lima i Peru. Hun havde trofast betalt tiende og sparet sammen af sin beskedne indkomst i flere år.

Hendes glæde over at tage til templet og modtage de hellige ordinancer deri blev udtrykt med disse ord: »I dag

kan jeg endelig sige, at jeg føler mig klar til at gå gennem sløret. Jeg er den lykkeligste kvinde i verden. Jeg har sparet penge sammen, I aner ikke i hvor lang tid, for at tage til templet, og efter syv dage på floden og 18 timer i bus kom jeg endelig til Herrens hus. Da jeg forlod det hellige sted, sagde jeg til mig selv, at efter alle de ofre, det har krævet af mig for at komme til templet, vil jeg ikke lade noget få mig til at tage let på alle de pagter, jeg har indgået, det ville være spild. Det er en meget alvorlig forpligtelse!»

Jeg lærte af denne søde søster, at et personligt offer er en uvurderlig kraft, der styrer vores beslutninger. Et personligt offer driver vores handlinger, vores forpligtelser og pagter og giver hellige ting mening.

For det andet resulterer de ofre, vi yder for andre, og som andre yder for os, i velsignelser for alle.

Da jeg læste til tandlæge, var de økonomiske udsigter for vores lokale økonomi ikke særligt opmuntrende. Inflation formindskede drastisk værdien af vores valuta fra den ene dag til den anden.

Jeg husker, at det år, jeg skulle begynde at tage klasser i tandkirurgi, skulle jeg have alt det nødvendige kirurgiske udstyr, inden semestret startede. Mine forældre opsparede de nødvendige midler. Men en aften skete der noget voldsomt. Vi gik hen for at købe udstyret og fandt ud af, at det beløb, mine forældre havde samlet sammen for at købe alt udstyret, nu kun rakte til at købe et par kirurgiske pincetter – og intet andet. Vi vendte tomhændet hjem og var tunge om hjertet ved tanken om, at jeg ville gå glip af et semester. Men pludselig sagde min mor: »Taylor kom med mig, vi går ud.«

Vi tog ned til byen, hvor der var mange steder, der købte og solgte

smykker. Da vi ankom til en butik, tog min mor en lille blå fløjlspose op af sin taske, der indeholdt et smukt guldarmbånd med en inskription, hvor der stod: »Til min kære datter fra din far.« Det var et armbånd, som min morfar havde givet hende til en af hendes fødselsdage. Så solgte hun det for øjnene af mig.

Da hun modtog pengene, sagde hun til mig: »Hvis der er noget, jeg er sikker på, er det, at du bliver tandlæge. Gå hen og køb al det udstyr, du skal bruge.« Kan I forestille jer, hvilken slags studerende jeg blev fra det øjeblik? Jeg ville være den bedste og færdiggøre mine studier hurtigt, da jeg kendte til det store offer, hun ydede.

Jeg lærte, at det offer, vores kære yder for os, styrker os, som koldt vand køler midt i ørkenen. Sådanne ofre bringer håb og motivation.

For det tredje er ethvert offer, vi yder, lille i forhold til Guds Søns offer.

Hvad er værdien af selv et elsket guldarmbånd i forhold til selveste Guds Søns offer? Hvordan kan vi ære det uendelige offer? Vi kan hver dag huske på, at vi har endnu en dag at leve i og være trofast. Amulek sagde:

»Ja, jeg ønsker, at I vil gøre dette og ikke forhærde hjertet længere; for se, nu er tiden og dagen for jeres frelse, og hvis I derfor vil omvende jer og ikke forhærde hjertet, skal den store forløsningsplan straks blive sat i værk for jer« (Alma 34:31). Med andre ord, hvis vi vil give Herren et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, vil velsignelserne i den store plan for lykke straks vise sig i vores liv.

Forløsningsplanen er muliggjort gennem Jesu Kristi offer. Som han selv beskrev, »fik [det offer] mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger, men undlade det« (L&P 19:18).

Og det er på grund af dette offer, at vi, når vi har gennemgået oprigtig omvendelse, kan føle, at vægten af vores fejl og synder bliver løftet. Faktisk bliver skyld, skam, smerte, sorg og mindreværdsfølelser erstattet med en ren samvittighed, lykke, glæde og håb.

På samme tid kan vi, når vi ærer og er taknemmelige for hans offer, i stor grad modtage det inderlige ønske om

Bonnie L. Oscarson

Afløst for nylig som Unge Pigers hovedpræsident

at blive bedre Guds børn, afholde os fra synd og holde pagterne som aldrig før.

Så vil vi, ligesom Enosh, da han havde modtaget tilgivelse for sine synder, selv føle ønsket om at ofre os og søge andres velbehag (se En 1:9). Og vi vil blive mere villige til »en dag til« at følge den opfordring, som præsident Howard W. Hunter kom med til os, da han sagde: »Bilæg en strid ... Opsøg en glemt ven. Afvis mistanken, og erstat den med tillid ... Svar mildt. Anspor de unge. Vis din kærlighed i ord og gerning. Hold et løfte. Giv slip på dit nag. Tilgiv en fjende. Sig undskyld. Prøv at forstå. Gransk dine krav til andre. Tænk først på en anden. Vær venlig. Vær blid. Grin lidt mere. Vis din taknemlighed. Byd en fremmed velkommen. Glæd et barns hjerte ... Udtryk din kærlighed, og udtryk den så igen« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Howard W. Hunter*, 2015, s. 32; tilpasset fra »What We Think Christmas Is«, *McCall's*, dec. 1959, s. 82-83).

Må vi fylde vores dage med sådanne handlinger og den styrke, som personligt offer og det offer, vi yder for eller modtager fra andre, giver os. Og må vi på særlig vis nyde den fred i og glæde os over det offer, den Enbårne giver os, ja den fred, der bliver nævnt, når vi læser, at Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde (se 2 Ne 2:25). Denne glæde er ægte glæde, som kun Frelserens, Jesu Kristi, offer og forsoning kan give.

Det er min bøn, at vi følger ham, at vi tror på ham, at vi elsker ham, og at vi føler den kærlighed, der blev udvist ved hans offer, hver gang vi har muligheden for at leve en dag til. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Unge piger i værket

Alle unge piger i Kirken bør føle sig værdsatte, få muligheder for at tjene og føle, at de har noget værdifuldt at bidrage med i dette værk.

For et år siden talte biskop Gérald Caussé ved generalkonferencens præstedømmemøde til de unge mænd i Kirken, hvor han beskrev, hvordan de aronske og melkisedekske præstedømmebærere er uadskillige partnere i arbejdet med frelse.¹ Det budskab har været til stor velsignelse for de unge mænd, der bærer Det Aronske Præstedømme, og hjulpet dem til at se den rolle, de spiller i at opbygge Guds rige på denne jord. Deres fælles tjeneste styrker Kirken og bringer mere oprigtig omvendelse og forpligtelse ind i hjertet hos de unge mænd, når de ser værdien af deres bidrag, og hvor storslået dette værk er.

I dag vil jeg i min tale gerne fortsætte det budskab, når jeg taler om Kirkens unge piger, som er lige så nødvendige og afgørende i forbindelse med at udføre Herrens værk i deres familie og i hans kirke.

Ligesom biskop Caussé boede jeg i en lille gren af Kirken i en stor del af mine teenageår, og jeg blev ofte bedt om at udføre opgaver og kaldelser, som voksne normalt ville have udført. Fx førte vi i de unges program ofte an i at hjælpe med planlægningen og afviklingen af vores egne aktiviteter og særlige begivenheder. Vi skrev skuespil, dannede en sanggruppe til underholdning

ved grensaktiviteter og deltog fuldt og helt i alle møder. Jeg blev kaldet til at være grenens musikleder og ledte i sang ved nadvermødet hver uge. Det var en stor oplevelse som 16-årig at stå foran alle i grenen hver søndag og lede dem i at synge salmer. Jeg følte, der var brug for mig, og jeg vidste, at jeg havde noget at bidrage med. Folk var afhængige af, at jeg var der, og jeg elskede følelsen af at være til nytte. Den oplevelse hjalp mig til at opbygge mit vidnesbyrd om Jesus Kristus og

ligesom biskop Caussé at bygge mit liv på tjeneste i evangeliet.

Hver enkelt medlem bør vide, hvor meget der er brug for ham eller hende. Hver eneste har noget vigtigt at bidrage med og har særlige talenter og evner, der er med til at føre dette vigtige værk fremad. Vores unge mænd har pligter i Det Aronske Præstedømme, der er beskrevet i Lære og Pagter, som er ret synlige. Det er måske mindre klart for Kirkens unge piger, deres forældre og ledere, at de unge piger fra det øjeblik, de bliver døbt, har ansvar i forbindelse med pagten for »at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [de] måtte befinde [sig], ja, indtil døden.«² Unge piger har muligheder for at udføre dette ansvar i deres menigheder, og når de tjener i klassepræsidentskaber, ungdomsråd og andre kaldelser. Alle unge piger i Kirken bør føle sig værdsatte, få muligheder for at tjene og føle, at de har noget værdifuldt at bidrage med i dette værk.

I *Håndbog 2* lærer vi, at arbejdet med frelse i vores menighed indbefatter »missionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering af mindre aktive medlemmer, tempeltjeneste og slægtshistorie samt undervisning i evangeliet.«³ Dette arbejde ledes af vores trofaste biskopper, der har præstedømmets nøgler for deres menighed. I efterhånden mange år har vores præsidentskab stillet spørgsmålet: »Hvilke af de nævnte områder bør vores unge piger *ikke* være involveret i?« Svaret er, at de har noget at bidrage med på *alle* områder i dette værk.

Fx mødte jeg for nylig adskillige unge piger i Las Vegas-området, der var blevet kaldet til at tjene som menighedens tempel og slægtshistoriekonsulenter. De lyste af begejstring

over at kunne undervise og hjælpe menighedens medlemmer med at finde deres forfædre. De havde værdifulde computerfærdigheder, de havde lært, hvordan man bruger FamilySearch og var ivrige efter at dele den viden med andre. Det var tydeligt, at de havde et vidnesbyrd om og en forståelse af det vigtige i at søge efter navne på vores afdøde forfædre, så der kan udføres afgørende frelsende ordinancer for dem i templet.

For flere måneder siden havde jeg mulighed for at afprøve en ide på to 14-årige unge piger. Jeg fik kopier af to gældende dagsordener til menighedsrådet og gav Emma og Maggie en kopi hver. Jeg bad dem gennemlæse dagsordenerne nøje og se, om der var nogle handlingspunkter fra menighedsrådene, hvor de eventuelt kunne være behjælpelige. Emma så, at en ny familie var ved at flytte ind i menigheden, og hun sagde, hun kunne hjælpe dem med at flytte ind og pakke ud. Hun mente, hun kunne være venlig mod børnene i familien og vise dem rundt på deres nye skole. Hun så, der skulle være spisning i menigheden og følte, der var mange forskellige måder, hun kunne tilbyde sin hjælp på.

Maggie så, at der var flere ældre i menigheden, der havde brug for besøg

og at blive inddraget i fællesskabet. Hun sagde, at hun ville elske at snakke med og være til hjælp for disse dejlige ældre medlemmer. Hun følte også, at hun kunne hjælpe med at lære menighedens medlemmer, hvordan man opretter og anvender konti på de sociale medier. Egentlig var der ikke nogen ting på disse dagsordener, som disse to unge piger *ikke kunne* hjælpe med!

Ser de, der sidder i menighedsråd eller har en kaldelse i menigheden, disse unge piger som en værdifuld ressource at trække på for at hjælpe med at møde de mange behov i vores menigheder? Der er som regel en lang liste med situationer, der kræver, at en eller anden tjener, og ofte tænker vi kun på de voksne i menigheden som dem, der skal opfylde disse behov. På samme måde som vores aronske præstedømmebærere er blevet opfordret til at arbejde sammen med deres far og andre mænd i Det Melkisedekske Præstedømme, kan vores unge piger kaldes til at yde tjeneste og imødekomme menighedens medlemmers behov sammen med deres mor eller andre forbilledlige søstre. De har evnerne og er ivrige og villige til at gøre meget mere end blot at gå i kirke om søndagen!

Når vi ser på de roller, som vores unge piger forventes at påtage sig i

nær fremtid, bør vi måske spørge os selv, hvilke slags erfaringer vi kunne give dem nu, som vil hjælpe dem til at forberede sig til at være missionærer, nogle der kender evangeliet godt, ledere i Kirkens organisationer, tempeltjenere, hustruer, mødre, mentorer og venner. De kan rent faktisk begynde nu med at udfylde mange af disse roller. De unge bliver ofte bedt om at hjælpe med at undervise om søndagen i deres klasse. Der er nu muligheder for de unge piger for at yde tjeneste i templet, der tidligere blev udført af tempeltjenere eller frivillige, når de kommer med deres ungdomsgruppe for at udføre dåb for de døde. Vores primarypiger inviteres nu til at deltage i møder for Tempel- og præstedømmeforberedelse, som vil hjælpe dem til at forstå, at de også er vigtige deltagere i dette værk ledt af præstedømmet. De lærer, at mænd, kvinder, unge og børn alle kan modtage præstedømmevelsignelser, og alle kan påtage sig en aktiv rolle med at føre Herrens værk fremad.

Biskopper, vi ved, at jeres pligter ofte er tunge, men ligesom en af jeres vigtigste opgaver er at præsidere over Det Aronske Præstedømmes kvorummer, forklarer *Håndbog 2*, at

»biskoppen og hans rådgivere sørger for præstedømmeledelse af Unge Pigers organisation. De våger over og styrker den enkelte unge pige og arbejder tæt sammen med forældre og med Unge Pigers ledere i denne indsats.« Det står også: »Biskoppen og hans rådgivere deltager regelmæssigt i Unge Pigers møder, tjenesteprojekter og aktiviteter.«⁴ Vi er taknemmelige for biskopper, der tager sig tid til at besøge de unge pigers klasser, og som giver unge piger mulighed for at være andet end tilskuere til værket. Vi takker jer for at sikre, at jeres unge piger er værdsatte deltagere, når I skal imødekomme menighedens medlemmers behov! Disse muligheder for at tjene på betydningsfulde måder velsigner dem meget mere end aktiviteter, hvor de blot bliver underholdt.

For jer unge piger i Kirken kan jeres teenageår være travle og ofte udfordrende. Vi har bemærket, at mange af jer kæmper med problemer som selvværd, bekymringer, højt stressniveau og måske endda depression. Når I vender jeres tanker udad i stedet for at dvæle ved jeres egne problemer, løser det måske ikke alle disse ting, men tjeneste kan ofte lette jeres byrder og

få jeres udfordringer til at føles mindre vanskelige. En af de bedste måder at øge vores selvværdsfølelse på er at vise, at vi gennem vores interesse og ved at tjene andre har meget værdifuldt at bidrage med.⁵ Jeg opfordrer jer, unge piger, til at række hånden i vejret og melde jer og til at lade disse hænder arbejde, når I ser behov omkring jer. Når I opfylder jeres ansvar i pagten og deltager i at opbygge Guds rige, vil velsignelser tilflyde jer, og I vil opdage den dybe og varige glæde ved livet som discipel.

Brødre og søstre, vores unge piger er utrolige. De har talenter, ubegrænset begejstring og energi, og de er medfølelende og omsorgsfulde. De *ønsker* at være til nytte. De har brug for at vide, at de er værdsatte og afgørende i arbejdet med frelse. På samme måde som unge mænd i Det Aronske Præstedømme forbereder sig på at yde større tjeneste, når de går videre til Det Melkisedekske Præstedømme, forbereder vores unge piger sig til at blive bedre medlemmer af den største kvindeorganisation på jorden: Hjælpeforeningen. Sammen forbereder dejlige, stærke og trofaste unge piger og unge mænd sig til at blive hustruer og ægtemænd samt mødre og fædre, der vil opdrage familier, der er værdige til Guds celestiale rige.

Jeg vidner om, at vor himmelske Faders gerning er at tilvejebringe udelighed og evigt liv for hans børn.⁶ Vores dyrebare unge piger har en vigtig rolle at spille med at hjælpe til i udførelsen af dette store værk. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Gérald Caussé, »Bered vejen«, *Liahona*, maj 2017, s. 75-78.
2. Mosi 18:9.
3. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 5.
4. *Håndbog 2*, 10.3.1.
5. Se Matt 10:39.
6. Se Moses 1:39.

Ældste Taniela B. Wakolo
De Halvfjerds

Frelsende ordinancer vil give os et vidunderligt lys

Deltagelse i ordinancer og at ære de tilhørende pagter vil give jer et vidunderligt lys og beskyttelse i en verden med tiltagende mørke.

Brødre og søstre, jeg glæder mig med jer i evangeliet eller i Kristi lære.

En ven spurgte på et tidspunkt ældste Neil L. Andersen, der dengang var medlem af De Halvfjerds, hvordan det føltes at tale foran 21.000 mennesker i Konferencecentret. Ældste Andersen svarede: »Det er ikke de 21.000 mennesker, der gør en nervøs; det er de 15 brødre, der sidder bagved dig. Jeg grinede lidt dengang, men jeg har det sådan nu. Hvor jeg dog elsker og oprettholder disse 15 mænd som profeter, seere og åbenbarere.

Herren sagde til Abraham, at alle familier på jorden igennem hans efterkommere og gennem præstedømmet ville blive velsignet »med evangeliets velsignelser ... nemlig evigt liv« (Abr 2:11; se også v. 2-10).

Disse lovede velsignelser ved evangeliet og præstedømmet blev gængivet til jorden, og sidenhen forrettede Joseph Smith i 1842 begavelsen for et begrænset antal mænd og kvinder. Mercy Fielding Thompson var en af

dem. Profeten sagde til hende: »[Bega-velsen] vil føre dig ud af mørket og ind i det underfulde lys.«¹

I dag vil jeg fokusere på frelsende ordinancer, som vil give jer og mig et vidunderligt lys.

Ordinancer og pagter

I *Tro mod sandheden* læser vi:
»En ordinance [er] en hellig og formel

gerning udført ved præstedømmets myndighed. [De] ordinancer[, der er] afgørende for ophøjelse ... kaldes frelsende ordinancer. De omfatter dåb, bekræftelse, ordination til Det Melkisedekske Præstedømme (for mænd), tempelbegavelsen og ægteskabsbeseglingen.«²

Ældste David A. Bednar har sagt: »De ordinancer til frelse og ophøjelse, der administreres i Herrens genoprettede kirke ... konstituerer ... en myndighedskanal, hvorigennem himlens velsignelser og kraft kan tilflyde os hver især.«³

Ligesom en mønt har to sider, er alle frelsende ordinancer ledsaget af pagter med Gud. Gud lovede os velsignelser, hvis vi trofast ærer disse pagter.

Profeten Amulek erklærede: »Dette ... er tiden ... at berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32). Hvordan forbereder vi os? Ved værdigt at modtage ordinancer. Vi må også med præsident Nelsons ord »blive på pagtens sti«. Præsident Nelson fortsatte: »Jeres forpligtelse til at følge Frelseren ved at indgå pagter med ham og derefter holde disse pagter vil åbne døren til enhver åndelig velsignelse og privilegium, der er tilgængelig for mænd, kvinder og børn overalt.«⁴

John og Bonnie Newman modtager, ligesom mange af jer, de åndelige velsignelser, som præsident Nelson lovede. En søndag, efter Bonnie havde været i kirke med deres tre små børn, sagde hun til John, der ikke var medlem af Kirken: »Jeg kan ikke gøre det her alene. Du bliver nødt til at beslutte dig for, om du kommer med i min kirke sammen med os, eller du vælger en kirke, hvor vi kan komme sammen, men børnene skal vide, at deres far også elsker Gud.« Den følgende søndag og hver søndag sidenhen kom John ikke bare, han tjente også, spillede klaver for mange menigheder, grene og i Primary i årevis. Jeg havde privilegiet at møde John i april 2015, og ved det møde talte vi om, at den bedste måde, han kunne vise sin kærlighed til Bonnie på, var ved at tage hende med i templet, men det kunne ikke ske, medmindre han var døbt.

Efter John var kommet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 39 år blev han døbt i 2015. Et år senere blev John og Bonnie besejlet i templet i Memphis i Tennessee, 20 år efter, at hun havde modtaget sin egen begavelse. Deres 47-årige søn Robert sagde om sin far: »Far er virkelig, virkelig blomstret op, siden han modtog præstedømmet.« Bonnie tilføjede: »John har altid været en glad og munter person, men det at modtage ordiancerne og ære sine pagter har øget hans mildhed.«

Kristi forsoning og hans eksempel

For mange år siden sagde præsident Boyd K. Packer advarende: »En god opførsel uden evangeliets ordiancer vil hverken forløse eller ophøje menneskeheden.«⁵ Faktisk har vi ikke kun brug for ordiancerne og pagterne for at vende tilbage til vor Fader, men

vi har også brug for hans Søn, Jesus Kristus, og hans forsoning.

Kong Benjamin sagde, at frelse kun kan komme til menneskenes børn i og ved Kristi navn (se Mosi 3:17; se også TA 1:3).

Gennem sin forsoning forløste Jesus Kristus os fra konsekvenserne af Adams fald og gjorde vores omvendelse og endelige ophøjelse mulig. I sit liv var han et eksempel for os på at modtage frelsende ordiancer, hvori der »tilkendegives guddommelighedens kraft« (L&P 84:20).

Efter Frelseren modtog dåbsordinancen for at »opfylde al retfærdighed« (se 2 Ne 31:5-6) fristede Satan ham. På samme måde slutter vores fristelser ikke efter dåb eller besegling, men når vi modtager de hellige ordiancer og ærer de tilhørende pagter, fylder det os med et vidunderligt lys og giver os styrke til at modstå og overvinde fristelse.

Advarsel

Esajas profeterede, at i de sidste dage er »jorden ... vanhelliget ... for de har ... tilsidesat budet« (Es 24:5; se også L&P 1:15).

En lignende advarsel, der blev åbenbaret til profeten Joseph Smith,

var, at nogle »henvender sig til [Herren] med læberne ... [og] de underviser i lærdomme, som er menneskebud; de har et skær af gudsfrygt, men fornægter dens kraft« (JS-H 1:19).

Paulus advarede også om, at mange ville have »gudsfrygt, men [fornægte] dens kraft. Hold dig fra dem!« (2 Tim 3:5). Jeg gentager: Hold jer fra dem.

Livets mange adspredelser og fristelser er ligesom »glubske ulve« (Matt 7:15). Det er den sande hyrde, der vil forberede, beskytte og advare fårene og flokkene, når disse ulve nærmer sig (se Joh 10:11-12). Som hjælpedyrder, der søger at efterligne den gode hyrdes liv, er vi så ikke hyrder for vores egen sjæl såvel som for andres? Med råd fra de profeter, seere og åbenbarere, som vi lige har opretholdt, og med Helligåndens kraft og Helligåndsgaven kan vi se ulvene komme, hvis vi er årvågne og forberedte. Modsat er det sandsynligt, at der sker tab, når vi er skødesløse hyrder for vores egen og andres sjæl. Skødesløshed fører til tab. Jeg opfordrer os alle til at være en trofast hyrde.

Erfaring og vidnesbyrd

Nadveren er en ordinance, der hjælper os til at blive på vejen, og værdigt at tage del i den er bevis på, at

vi holder de pagter, der har forbindelse til alle de andre ordinancer. For nogle få år siden, da min hustru, Anita, og jeg tjente i Little Rock-missionen i Arkansas, var jeg ude for at undervise sammen med to unge missionærer. Under lektionen sagde den gode bror, som vi underviste: »Jeg har været i jeres kirke, hvorfor skal jeg spise brød og drikke vand hver søndag? I vores kirke gør vi det to gange om året, til påske og til jul, og det har stor betydning.«

Vi fortalte ham, at vi er blevet befalet at »mød[es] ofte for at nyde brød og vin« (Moro 6:6; se også L&P 20:75). Vi læste Matthæus 26 og 3 Nefi 18 højt. Han

svarede, at han stadig ikke kunne se, at det var nødvendigt.

Vi fortalte ham derefter følgende sammenligning: »Forestil dig, at du er involveret i et meget alvorligt trafikuheld. Du er kommet til skade og er bevidstløs. Nogle løber hen til dig og ser, at du er bevidstløs, og ringer til 112. Der bliver taget hånd om dig, og du kommer til bevidsthed igen.«

Vi spurgte denne bror: »Når du er i stand til at genkende dine omgivelser, hvad vil du så spørge om?«

Han sagde: »Så vil jeg gerne vide, hvordan jeg var kommet hen, hvor jeg var, og hvem der fandt mig. Jeg vil

takke ham hver eneste dag, fordi han reddede mit liv.«

Vi fortalte denne gode bror, hvordan Frelseren reddede vores liv, og hvordan vi skal takke ham hver dag, hver dag, hver dag!

Vi spurgte derefter: »Når du ved, at han gav sit liv for dig og os, hvor ofte vil du så gerne spise brødet og drikke vandet som symbol på hans legeme og blod?«

Han sagde: »Jeg forstår, jeg forstår. Men lige en ting til. Jeres kirke er ikke lige så livlig som vores.«

Til det svarede vi: »Hvad ville du gøre, hvis Frelseren Jesus Kristus kom ind ad din dør?«

Han sagde: »Jeg ville med det samme falde på knæ.«

Vi spurgte: »Er det ikke sådan, du har det, når du kommer ind i de sidst dages helliges kirkesal – ærbødighed for Frelseren?«

Han sagde: »Jeg forstår, jeg forstår, jeg forstår!«

Han kom i kirke den påskedag og blev ved med at komme igen.

Jeg indbyder os alle til at spørge os selv: »Hvilke ordinancer, deriblandt nadveren, har jeg brug for at modtage, og hvilke pagter har jeg brug for at indgå, holde og ære?« Jeg lover, at når I deltager i ordinancer og ærer de tilhørende pagter, vil det give jer et vidunderligt lys og beskyttelse i en verden med tiltagende mørke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 410.
2. *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2005, s. 116; se også *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.1.2.
3. David A. Bednar, »Bliv altid ved med at have forladelse for jeres synder«, *Liahona*, maj 2016, s. 60.
4. Russell M. Nelson, »Når vi går fremad sammen«, *Liahona*, apr. 2018, s. 7.
5. Boyd K. Packer, »Den eneste sande kirke«, *Stjernen*, oktoberkonferencen 1985, s. 64.

Devin G. Durrant

Førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Undervisning derhjemme – et glædeligt og helligt ansvar

Jeg beder indtrængende om himlens hjælp, idet vi stræber efter at blive kristuslignende undervisere i vores hjem.

Min kære hustru, Julie, og jeg har opdraget 6 skønne børn, og den sidste af vores børn er for nyligt flyttet hjemmefra. Jeg savner at have vores børn hjemme hele tiden. Jeg savner at lære af dem og undervise dem.

I dag retter jeg mine bemærkninger til alle forældre og alle, som ønsker at blive forældre. Mange af jer opdrager jeres børn nu. Andre kommer måske snart til det. Og for endnu flere bliver forældreskabet måske en fremtidig velsignelse. Jeg beder om, at vi alle anerkender det glædesfyldte og hellige ansvar, det er at undervise et barn.¹

Som forældre introducerer vi vores børn for vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Vi hjælper vores børn med at sige deres første bøn. Vi tilbyder dem vejledning og støtte, når de træder ind på pagtens sti² gennem deres dåb. Vi lærer dem at adlyde Guds befalinger. Vi oplærer dem i hans plan for hans børn og hjælper dem til

at genkende Helligåndens tilskyndelser. Vi fortæller dem historier om fordums profeter og opfordrer dem til at følge den levende. Vi beder for deres

sejre og lider med dem i deres prøvelser. Vi bærer vidnesbyrd for vores børn om templets velsignelser, og vi stræber efter at forberede dem til at tage på fuldtidsmission. Vi giver vores børn kærlige råd, når de selv bliver forældre. Men selv da holder vi aldrig op med at være deres forældre. Vi holder aldrig op med at være deres lærere. Vi bliver aldrig afløst fra disse evige kaldelser.

Lad os i dag se på nogle få af de vidunderlige muligheder, vi har for at undervise vores børn derhjemme.

Undervisning gennem familieaften

Lad os begynde med familieaften, som havde en høj prioritet i det trosfyldte hjem, hvor jeg voksede op. Jeg husker ikke specifikke lektioner fra vores familieaften, men jeg husker, at vi aldrig sprang en uge over.³ Jeg vidste, at det var vigtigt for mine forældre.⁴

Jeg mindes en af mine yndlingsaktiviteter. Far opfordrede et af sine børn til at tage »Testen«. Han gav barnet en række instruktioner som: »Du skal først gå ud i køkkenet og åbne og lukke

køleskabet. Løb derefter hen til mit soveværelse og tag et par sokker fra mit skab. Kom så tilbage til mig og hop op og ned 3 gange og sig: »Far, jeg gjorde det!«

Jeg elskede det, når det blev min tur. Jeg ønskede at udføre hvert eneste skridt rigtigt, og jeg værdsatte det øjeblik, hvor jeg kunne sige: »Far, jeg gjorde det!« Denne aktivitet hjalp med at opbygge min selvtillid og gjorde det nemmere for en rastløs dreng at være opmærksom, når mor eller far underviste om et evangelisk princip.

Præsident Gordon B. Hinckley gav følgende råd: »Hvis I har nogen tvivl om værdien af familieaften, så prøv det. Saml jeres børn omkring jer, undervis dem, bær vidnesbyrd for dem, læs skrifterne sammen og hav det hyggeligt sammen.«⁵

Der vil altid være modstand mod at holde familieaften.⁶ Men jeg opfordrer jer til at finde en måde at komme udenom forhindringerne og gøre familieaften til en prioritet – og som hovedregel at gøre det sjovt.

Undervisning gennem familiebøn

Familiebøn er endnu en vigtig mulighed for at undervise.

Jeg elsker, hvordan præsident N. Eldon Tanners far underviste ham om familiebøn. Præsident Tanner sagde dette:

»Jeg mindes en aften, hvor vi knælede ned i familiebøn, og min far sagde til Herren: »Eldon gjorde noget i dag, han ikke skulle have gjort, han er ked af det, og hvis du tilgiver ham, vil han ikke gøre det igen.«

Det fik mig til at beslutte mig for ikke at gøre det igen – meget mere end afstraffelse ville have gjort.«⁷

Som dreng blev jeg somme tider irriteret over vores tilsyneladende mange familiebønner og tænkte: »Bad vi ikke

lige for 5 minutter siden?« Nu ved jeg som forælder, at vi ikke kan bede for meget sammen som familie.⁸

Jeg har altid været imponeret over, hvordan vor himmelske Fader introducerer Jesus Kristus som sin elskede Søn.⁹ Jeg nyder at bede for mine børn ved navn, idet de lytter til mig, når jeg for min himmelske Fader udtrykker, hvor højt jeg elsker dem. Det virker som om, der ikke findes noget bedre tidspunkt at udtrykke vores kærlighed til vores børn på, end når vi beder sammen med dem eller velsigner dem. Når familien samles i ydmyg bøn, lærer vi gode og evige lektier.

»Tilkalde«-undervisning

Forældres undervisning er som at være en læge på en tilkaldevagt. Vi er nødt til altid at være klar til undervise vores børn, fordi vi aldrig ved, hvornår vi får muligheden.

Vi er som Frelseren, hvis undervisning ofte ikke fandt »sted i en synagoge, men i uformelle hverdagsituationer, som når han spiste et måltid med sine disciple, hentede vand fra brønden eller gik forbi et figentræ.«¹⁰

For nogle år siden fortalte min mor, at to af hendes bedste samtaler om

evangeliet med min ældre bror, Matt, fandt sted, da hun lagde vasketøj sammen og en anden gang, hvor hun kørte ham til tandlægen. En af de mange ting, jeg beundrer ved min mor, er, at hun var parat til at undervise sine børn.

Hendes forældreundervisning hørte aldrig op. Da jeg tjente som biskop, fortalte min mor, som dengang var 78 år gammel, mig, at jeg trængte til at blive klippet. Hun vidste, at jeg havde brug for at være et eksempel og tøvede ikke med at fortælle mig det. Jeg elsker dig, mor!

Som far bliver jeg personligt motiveret af at studere og grunde over skrifterne for at være i stand til at svare, når mine børn eller børnebørn præsenterer mig for en mulighed for »tilkalde«-undervisning.¹¹ »Nogle af de bedste undervisningsmuligheder begynder som et spørgsmål eller en dyb bekymring udtrykt af [et familiemedlem].¹² Lytter vi under disse stunder?¹³

Jeg elsker apostlen Peters opfordring: Vær altid »rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«¹⁴

Da jeg var teenager, nød min far og jeg at udfordre hinanden for at se, hvem der var stærkest. Vi klemte den

andens hånd så hårdt som muligt for at få den anden til at lave en grimasse i smerte. Det virker ikke så sjovt nu, men det var det på en eller anden måde dengang. Efter sådan en kamp så min far mig i øjnene og sagde: »Du er stærk, søn. Jeg håber, at du altid vil bruge din styrke til at behandle de unge damer med respekt.« Derefter opfordrede han mig til at forblive moralsk ren og hjælpe andre til at gøre det samme.

Ældste Douglas L. Callister delte dette om sin far: »Da min far kørte hjem fra arbejde en dag, sagde han helt spontant: »Jeg betalte min tiende i dag. Jeg skrev »tak« på tiendesedlen. Jeg er Herren så taknemmelig for at velsigne vores familie.«

Ældste Callister hyldede derefter sin far og lærer på denne måde: »Han lærte mig om lydighed gennem både sine handlinger og sine holdninger.«¹⁵

Jeg tror, at det er klogt engang imellem at spørge sig selv: »Hvad vil jeg lære, eller hvad lærer jeg mine børn om lydighed gennem mine handlinger og holdninger?«

Undervisning gennem familieskriftstudium

Familieskriftstudium er et ideelt sted til at undervise om læren derhjemme.

Præsident Russell M. Nelson har sagt: »Ikke alene skal forældre klynge sig til Herrens ord, men de har også fået guddommeligt påbud om at forkynde det for deres børn.«¹⁶

Da Julie og jeg opdrog vores børn, forsøgte vi at være konsekvente og kreative. Et år besluttede vi os for at læse Mormons Bog som familie på spansk. Var det grunden til, at Herren kaldte alle vores børn, der var på fuldtidsmissioner, til spansktalende missioner? *Es posible (det er muligt)*.

Jeg blev dybt berørt, da bror Brian K. Ashton fortalte mig, at han og hans

far læste alle sider i Mormons Bog sammen, da han gik i 3.G. Bror Ashton elsker skrifterne. De taler til hans sind og står skrevet i hans hjerte. Hans far plantede et frø, da bror Ashton var teenager, og det frø¹⁷ er blevet til et træ af sandhed med dybe rødder. Bror Ashton har gjort det samme med sine ældste børn.¹⁸ Hans otteårige søn spurgte ham for nyligt: »Far, hvornår får jeg lov til at læse i Mormons Bog sammen med dig?«

Undervisning gennem eksempel

Endelig er vores mest indflydelsesrige undervisning som forældre gennem vores eksempel. Vi bliver bedt om at være »et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«¹⁹

Under en rejse for kort tid siden var Julie og jeg i kirke og så dette skriftsted omsat til handling. En ung mand, der snart skulle af sted på mission, talte ved nadvermødet.

Han sagde: »I synes alle, at min far er sådan en god mand, når han er her i kirken, men ...« Han holdt en pause og jeg var spændt på, hvad han ville sige

bagefter. Han fortsatte og sagde: »Han er en endnu bedre mand derhjemme.«

Jeg takkede bagefter denne unge mand for hans inspirerende hyldest af hans far. Jeg fandt så ud af, at hans far var menighedens biskop. Selvom denne biskop trofast tjente sin menighed, følte hans søn, at han var endnu bedre derhjemme.²⁰

Ældste D. Todd Christofferson har givet følgende råd: »Vi har mange muligheder for at undervise ... den opvoksende generation, og vi bør vie vores bedste tanker og indsats, så vi kan drage fuld fordel af dem. Vi bør mest af alt fortsætte med at opfordre og hjælpe forældrene til at blive bedre og mere konsekvente som lærere ... især gennem deres eksempel.«²¹

Sådan underviser Frelseren.²²

Da vi sidste år var på ferie sammen med vores to yngste børn, foreslog Julie, at vi udførte stedfortrædende dåb i templerne i St. George og i San Diego. Jeg murrede – indvendigt – og tænkte: »Vi går i templet derhjemme, og nu er vi på ferie. Hvorfor ikke gøre noget mere ferieagtigt?« Efter dåben ville Julie gerne tage billeder af os udenfor templet. Jeg

murrede igen i stilhed. I kan nok gætte, hvad der skete: Vi tog billeder.

Julie ønsker, at vores børn får minder om, hvordan vi hjalp vores forfædre, og det gør jeg også. Vi behøvede ikke en formel undervisningssituation om templets vigtighed. Vi udlevede den – takket være en mor, som elsker templet og ønsker, at hendes børn deler den kærlighed.

Når forældre påskønner hinanden og er retskafne eksempler, bliver børn evigt velsignet.

Konklusion

Til alle jer, der stræber efter at gøre jeres bedste i jeres undervisning derhjemme, håber jeg, at I vil finde fred og glæde i den indsats. Og hvis I føler, at der er plads til forbedring eller I har brug for mere forberedelse, så reager ydmygt på det, som Ånden tilskynder jer til og forpligt jer selv til handling.²³

Ældste L. Tom Perry sagde: »Sundheden i ethvert samfund, folkets lykke, deres fremgang og fred, alt dette har fælles rod i undervisningen af børn i hjemmet.«²⁴

Ja, min rede derhjemme er nu tom, men jeg har stadig tilkaldevagten, og jeg er klar til og ivrig efter at finde flere dyrebare øjeblikke til at undervise mine voksne børn, deres børn og en dag, håber jeg, deres børn.

Jeg beder indtrængende om himlens hjælp, idet vi stræber efter at blive kristuslignende undervisere i vores hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 68:25; 93:40.

Ældste L. Tom Perry sagde:

»Modstanderens indflydelse er så udbredt, og han angriber, forsøger at underminere og ødelægge selve samfundets, ja oven i købet familiens, fundament. Forældre må beslutte, at undervisning i hjemmet er det helligste og vigtigste ansvar« (»Mødre, der underviser børn i hjemmet«, *Liahona*, maj 2010, s. 30).

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har erklæret: »Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. [Børn] er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse pligter« (»Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145).

2. Se Russell M. Nelson, »Når vi går fremad sammen«, *Liahona*, apr. 2018, s. 7.

3. Ældste David A. Bednar har sagt: »Hvis I i dag kunne spørge vores voksne sønner, hvad de husker om familiebøn, skriftstudium og familieaften, tror jeg, at jeg ved, hvad de ville svare. De ville sandsynligvis ikke henvise til en særlig bøn, et bestemt eksempel på skriftstudium eller en særlig meningsfyldt familieaftenslektion som værende det afgørende øjeblik i deres åndelige udvikling. Det, de ville sige, de husker, er, at vi som familie var konsekvente« (»Mere flittige og engagerede hjemme«, *Liahona*, nov. 2009, s. 19).

4. Se »Hjemmet bliver Himlen lig«, *Salmer og sange*, nr. 192.

5. *Kirkens præsidenters lærdomme: Gordon B. Hinckley*, 2016, s. 165.

6. Se 2 Ne 2:11.

7. N. Eldon Tanner, »Never Be Ashamed of the Gospel of Christ«, *Ensign*, feb. 1980, s. 4.

8. Se 3 Ne 18:21.

9. Se Matt 3:16-17; 3 Ne 11:6-8; L&P 18:34-36; JS-H 1:17.

10. »Udnyt spontane undervisningsøjeblikke«, *Undervisning på Frelserens måde*, 2016, s. 16. *Undervisning på Frelserens måde* omfatter forskellige tips og redskaber til undervisning derhjemme.

11. Se L&P 11:21; 84:85.

12. Undervisning på Frelserens måde, s. 16.

13. Se »Lyt«, *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 185-186.

14. 1 Pet 3:15.

15. Douglas L. Callister, »Most Influential Teacher—Emeritus Seventy Pays Tribute to Father«, 29. aug. 2016, new.lds.org.

16. Russell M. Nelson, »Sæt dit eget hus i ordens«, *Liahona*, jan. 2002, s. 81.

17. Se Alma 32:28-43.

18. Søster Melinda Ashton overtager ansvaret, når hendes mand, bror Ashton, er ude at rejse.

19. 1 Tim 4:12; se også Alma 17:11.

20. Biskop Jeffrey L. Stewart tjener i Southgate Anden Menighed i St. George i Utah. Samuel, hans søn, tjener nu i Medellín-missionen i Colombia.

21. D. Todd Christofferson, »Strengthening the Faith and Long-Term Conversion of the Rising Generation«, lederskabsmøde ved generalkonferencen, sep. 2017.

22. Se 3 Ne 27:21, 27.

23. Se L&P 43:8-9.

24. L. Tom Perry, »Mødre, der underviser børn i hjemmet«, s. 30.

Ældste Dale G. Renlund
De Tolv Apostles Kvorum

Slægtsforskning og tempeltjeneste: Besegling og helbredelse

Når vi indsamler vores families historie og tager til templet på vegne af vores forfædre, gengiver Gud mange af de lovede velsignelser på begge sider af sløret.

Familiebånd kan være nogle af de mest belønnende, men udfordrende forhold, vi har. Mange af os har oplevet et brud af en eller anden slags i vores familie. Sådant et brud forekom mellem to af genoprettelsens helte i Jesu Kristi kirke i de sidste dage. Parley og Orson Pratt var brødre, nogle af de første medlemmer og ordinerede apostle. De mødte begge en trosprøve, men kom ud på den anden side med et urokkeligt vidnesbyrd. Begge ofrede og gav meget til sandhedens sag.

Under tiden i Nauvoo blev deres forhold anspændt og kulminerede med en ophedet offentlig konfrontation i 1846. Det udviklede sig til en dyb og langvarig splittelse. Parley skrev til at begynde med til Orson for at løse uenigheden, men Orson svarede ikke. Parley gav op og følte, at korrespondancen var forbi for evigt, medmindre Orson gjorde noget.¹

Adskillige år senere i marts 1853 hørte Orson om et projekt med udgivelsen af en bog om William Pratts efterkommere, brødrenes første amerikanske forfader. Orson begyndte at græde »som et lille barn«, da han

så denne skat med familiens historie. Hans hjerte blev blødgjort, og han besluttede sig for at reparere sit forhold til sin bror.

Orson skrev til Parley: »Nu, min kære bror, findes der jo ingen blandt vores forfader løjtnant William Pratts mange efterkommere, der har så meget lyst til at finde hans efterkommere som os to.« Orson var en af de første til at forstå, at sidste dages hellige har en forpligtelse til at forske i og samle familiens historie, så vi kan udføre stedfortrædende ordinancer for vores forfædre. Hans brev fortsatte: »Vi ved, at vores fædres Gud har haft en finger med i spillet ... Jeg vil trygle om tilgivelse for at være så modvillig med at skrive til dig ... Jeg håber, at du vil tilgive mig.«² På trods af deres urokkelige vidnesbyrd var deres kærlighed til deres forfædre katalysatoren til at hele deres forhold, lindre smerten og søge og give tilgivelse.³

Når Gud leder os til at gøre noget, har han ofte mere end én hensigt med det. Slægtshistorie og tempeltjeneste er ikke kun for de afdøde, men velsigner også de levende. For Orson og Parley betød det, at de vendte deres hjerte til hinanden. Slægtshistorie og

tempeltjeneste gav den fornødne kraft til at hele.

Som kirkemedlemmer har vi et guddommeligt fastsat ansvar for at finde vores forfædre og samle vores families historie. Det er langt mere end en opmuntrende hobby, fordi de frelsende ordinancer er nødvendige for alle Guds børn.⁴ Vi skal identificere vores egne forfædre, som døde uden at modtage de frelsende ordinancer. Vi kan udføre ordinancerne stedfortrædende i templet, og vores forfædre kan vælge at acceptere ordinancerne.⁵ Vi bliver også opfordret til at hjælpe menighedens og stavens medlemmer med deres slægtsnavne. Det er superfantastisk, at vi gennem slægtshistorie og tempeltjeneste kan være med til at forløse de døde.

Men når vi deltager i slægtshistorie og tempeltjeneste i dag, kan vi også få de »helbredende« velsignelser, som profeter og apostle har lovet os.⁶ Disse velsignelser er også superfantastiske på grund af deres rækkevidde, specifikke natur og konsekvenser i livet her på jorden. Den lange liste omfatter disse velsignelser:

- En større forståelse af Frelseren og hans sonoffer.
- En øget indflydelse af Helligånden⁷ for at føle styrke og vejledning i vores liv.
- En større tro, så vores omvendelse til Frelseren bliver dyb og varig.
- En større evne og motivation til at lære og omvende os⁸ på grund af en forståelse af, hvem vi er og hvor vi kommer fra, og en tydeligere vision af, hvor vi skal hen.
- En mere forfinende, helliggørende og mildnende indflydelse på vores hjerte.
- En øget glæde gennem en større evne til at føle Herrens kærlighed.

- Nogle større velsignelser i familien, uanset hvad vores nuværende, tidligere eller fremtidige familiesituation er, eller hvor ukomplet vores slægtstræ måtte være.
- En større kærlighed og påskønnelse af forfædre og levende familiemedlemmer, så vi ikke længere føler os alene.
- En øget kraft til at opdage det, der skal helbredes, og derefter med Herrens hjælp tjene andre.
- En større beskyttelse mod fristelser og modstanderens øgede indflydelse.
- Mere hjælp til at helbrede et bekymret, knust eller ængsteligt hjerte og læge de sårede.⁹

Hvis I har bedt om at få nogen af disse velsignelser, så deltag i slægtsforskning og tempeltjeneste. Når I gør det, vil jeres bønner blive besvaret. Når

ordinancerne udføres på vegne af de afdøde, bliver Guds børn på jorden helbredt. Det er intet under, at præsident Russell M. Nelson i sit første budskab som Kirkens præsident har erklæret: »Jeres tilbedelse i templet og jeres tjeneste der for jeres forfædre vil velsigne jer med øget personlig åbenbaring og fred og vil styrke jeres forpligtelse til at blive på pagtens sti.«¹⁰

En tidligere profet forudså også velsignelser for både de levende og de døde.¹¹ En himmelsk budbringer viste Ezekiel et syn med et tempel, hvor der løb vand ud af det. Ezekiel fik at vide:

»Dette vand løber ud ... og ned i Araba-lavningen, og det når til [det døde hav] ... så vandet bliver sundt.

Alle levende væsener, som vrimler, skal kunne leve overalt, hvor strømme kommer ... vandet [bliver] sundt, og overalt, hvor strømmen kommer, bliver der liv.«¹²

Der er to bemærkelsesværdige egenskaber ved vandet. For det første, at selvom den lille strøm ikke har noget udløb, bliver den til en kæmpe flod, bredere og dybere jo længere den strømmer. Noget lignende sker med de velsignelser, der strømmer ud fra templet, når enkeltpersoner bliver beseglet som familie. Betydningsfuld udvikling sker, når man går frem og tilbage mellem generationerne, idet beseglinger binder familien sammen.

For det andet fornyr floden alt, som den rører. Templets velsignelser har også en forbløffende evne til at helbrede. Templets velsignelser kan hele hjerter, sjæle og familier.

Lad mig illustrere det. I 1999 kollapsede en ung mand, der hed Todd, på grund af en sprængt blodåre i sin hjerne. Selvom Todd og hans familie var medlemmer af Kirken, havde deres aktivitet været sporadisk, og ingen havde fået templets velsignelser. Den sidste nat i Todds liv sad hans mor, Betty, ved hans seng og aede hans hånd og sagde: »Todd, hvis du virkelig er nødt til at tage af sted, lover jeg dig, at jeg vil sørge for, der bliver udført ordinancer for dig i templet.« Den

næste morgen blev Todd erklæret for hjernedød. Kirurger transplanterede hans hjerte i min patient, en vidunderlig person, der hed Rod.

Nogle få måneder efter transplantationen fandt Rod organdonorens familie og begyndte at skrive med dem. Cirka to år senere inviterede Todds mor, Betty, Rod med, da hun tog i templet for første gang. Rod og Betty mødtes for første gang i det celestiale værelse i templet i St. George i Utah.

Noget tid efter døde Todds far, Betty's mand. Et par år senere inviterede Betty Rod til at være stedfortræder for sin afdøde søn, da han fik sine tempelordinancer. Rod gjorde det med taknemmelighed, og de stedfortrædende ordinancer kulminerede i et beseglingsværelse i templet i St. George. Betty blev beseglet til sin afdøde mand og knælede ned foran alteret over for sit barnebarn, der var stedfortræder. Med tårerne strømmende ned af kinderne vinkede hun Rod hen til alteret. Rod knælede ned ved siden af dem og var stedfortræder for hendes søn, Todd, hvis hjerte stadig bankede i hans bryst. Hans hjertedonor, Todd, blev derefter beseglet til sine forældre for al evighed.

Todds mor havde holdt sit løfte til sin døende søn flere år tidligere.

Men historien slutter ikke der. 15 år efter sin hjertetransplantation blev Rod forlovet og bad mig om at besegle dem i templet i Provo i Utah. På deres bryllupsdag mødte jeg Rod og hans smukke brud, Kim, i et værelse ved siden af beseglingsværelset, hvor deres familie og nærmeste venner ventede. Efter et kort møde med Rod og Kim spurgte jeg, om de havde nogle spørgsmål.

Rod sagde: »Ja. Min donorfamilie er her, og de vil gerne møde dig.«

Jeg var uforberedt og spurgte: »Mener du, at de er her? Lige nu?»

Rod svarede: »Ja.«

Jeg gik rundt om hjørnet og kaldte på familien i beseglingsværelset. Betty, hendes datter og svigersøn kom ind til os. Rod gav Betty et knus, takkede hende for at komme og introducerede mig for hende. Rod sagde: »Betty, det er ældste Renlund. Han er den læge, der har taget sig af din søns hjerte i så mange år.« Hun kom hen og krammede mig. Og i de næste minutter var der knus og glædestårer i hele lokalet.

Da vi havde samlet os, gik vi ind i beseglingsværelset, hvor Rod og Kim blev beseglet for tid og al evighed. Rod, Kim, Betty og jeg kan bære vidnesbyrd om, at himlen var meget tæt på, at der var andre sammen med os den dag, der tidligere var gået gennem sløret efter dette liv.

Gud besegler og helbreder med sine uendelige evner enkeltpersoner og familier på trods af tragedier, tab og modgang. Vi sammenligner sommetider de følelser, vi får i templet, med et glimt af himlen.¹³ Men den dag i templet i Provo genlød C.S. Lewis' udtalelse i mit hoved: »Mennesker siger om visse timelige lidelser: »Ingen fremtidig lykke kan gøre det godt igen,« men de ved

ikke, at når himlen først nås, vil den arbejde baglæns og vende selv smerte til herlighed ... De velsignede vil sige: »Vi har aldrig levet andre steder end i himlen.«¹⁴

Gud vil styrke, hjælpe og opløfte os,¹⁵ og han vil løfte os fra den dybeste grund.¹⁶ Når vi indsamler vores families historie og tager til templet på vegne af vores forfædre, gengiver Gud mange af de lovede velsignelser på samme tid på begge sider af sløret. Vi bliver på lignende måde velsignet, når vi hjælper andre i vores menighed og stav med at gøre det samme. Medlemmer, der ikke bor tæt på templet, modtager også disse velsignelser ved at udføre slægtsforskning og indsamle navnene på deres forfædre, så tempelordinancerne kan blive udført.

Men præsident Russell M. Nelson har advaret os: »Vi kan blive inspireret dagen lang af oplevelser med tempeltjeneste og slægtsforskning, andre har haft. Men vi må rent faktisk gøre noget for selv at opleve den glæde.« Han fortsatte: »Jeg opfordrer jer til bønsumt at overveje, hvilket offer – og helst et offer af tid – I kan yde for at udføre mere slægtshistorie og tempeltjeneste.«¹⁷ Når

I tager imod præsident Nelsons udfordring, vil I finde, indsamle og knytte jeres familie sammen. Og velsignelser vil tilflyde jer og jeres familie ligesom den strøm, Ezekiel talte om. I vil opleve heling af det, som har brug for helbredelse.

Orson og Parley Pratt oplevede den helbredelse og beseglende effekt ved slægtsforskning og tempeltjeneste i denne uddeling. Betty, hendes familie og Rod oplevede det. Det kan I også. Gennem Jesu Kristi sonoffer gav han os alle disse velsignelser, både døde og levende. På grund af disse velsignelser kan vi metaforisk opdage, at vi »aldrig har levet andre steder end i himlen.«¹⁸ Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Parley P. Pratt til Orson Pratt, 25. maj 1853, Orson Pratt Family Collection, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City; i Terry L. Givens og Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism*, 2011, s. 319.
2. Orson Pratt til Parley P. Pratt, 10. mar. 1853, Parley P. Pratt Collection, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City; i Givens og Grow, *Parley P. Pratt*, s. 319.
3. Det er værd at lægge mærke til, at Orson Pratt ikke blot hjalp med at udgive bogen om William Pratts efterkommere, men nogle år senere i 1870 udførte han og hans familie flere end 2.600 stedfortrædende dåb for de døde i Endowment House i Salt Lake City for personer fra bogen (se Breck England, *The Life and Thought of Orson Pratt*, 1985, s. 247).
4. Se Joseph Smith, *History of the Church*, 6:312-313.
5. Se »Indsendelse af navn til tempelordinancer«, brev fra Det Første Præsidentskab, 29. februar 2012. Forfædre, hvis navne indsendes til stedfortrædende tempelordinancer, bør være i familie med indsenderen. Uden undtagelse skal Kirkens medlemmer ikke indsende navne på ikke-godkendte grupper som kendte personer og jødiske ofre for nazisterne under anden verdenskrig.
6. Se Dallin H. Oaks, »Med visdom og ordens«, *Den danske Stjerne*, dec. 1989, s. 18-23; D. Todd Christofferson, »De dodes forløsning og vidnesbyrdet om Jesus«, *Liahona*, nov. 2010, s. 10-13; Boyd K. Packer, »Din slægtshistorie: Sådan kommer du i gang«, *Liahona*, aug. 2003, s. 12-17; Thomas S. Monson, »Uforanderlige sandheder i skiftende tider«, *Liahona*, maj 2005, s. 19-22; Henry B. Eyring, »Hjertter knyttet sammen«, *Liahona*, maj 2005, s. 77-80; M. Russell Ballard, »Tro, familie, fakta og frugter«, *Liahona*, nov. 2007, s. 25-27; Russell M. Nelson, »Frelse og ophøjelse«, *Liahona*, maj 2008, s. 7-10; Russell M. Nelson, »Generationer sammenføjet i kærlighed«, *Liahona*, maj 2010, s. 91-94; David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 24-27; Richard G. Scott, »Glæden ved at forløse de døde«, *Liahona*, nov. 2012, s. 93-95; Quentin L. Cook, »Rødder og grene«, *Liahona*, maj 2014, s. 44-48; Thomas S. Monson, »Fremskynd værket«, *Liahona*, juni 2014, s. 4-5; Henry B. Eyring, »Løftet om hjertter, der vender sig mod slægten«, *Liahona*, juli 2014, s. 4-5; David A. Bednar, »Missionær, slægtsforskning og tempeltjeneste«, *Liahona*, okt. 2014, s. 14-19; Neil L. Andersen, »Mine dage: med templer og teknologi«, *Liahona*, feb. 2015, s. 26-33; Neil L. Andersen, »Sharing the Temple Challenge«, Family Discovery Day, feb. 2014, LDS.org; Quentin L. Cook, »Glæden ved slægtshistorie«, *Liahona*, feb. 2016, s. 22-27; Gary E. Stevenson, »Hvor er præstedømmets nøgler og myndighed?«, *Liahona*, maj 2016, s. 29-32; Dieter F. Uchtdorf, »Til ære for dem, der værner«, *Liahona*, maj 2016, s. 77-80; Quentin L. Cook, »Se jer selv i templet«, *Liahona*, maj 2016, s. 97-100; Dale G. Renlund, Ruth L. Renlund og Ashley R. Renlund, »Slægtshistorie og tempelvelsignelser«, *Liahona*, feb. 2017, s. 34-39; Dallin H. Oaks og Kristen M. Oaks, »Connected to Eternal Families«, Family Discovery Day, mar. 2018, LDS.org.
7. Se L&P 109:15.
8. Se L&P 109:21.
9. Se Boyd K. Packer, »Gileads balsam«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 13-15, Jer 8:22; 51:8.
10. Russell M. Nelson, »Når vi går fremad sammen«, *Liahona*, apr. 2018, s. 7.
11. Se Ez 40-47; Guide til skrifterne, »Ezekiel«.
12. Ez 47:8-9.
13. Se Spencer W. Kimball, »Glimpses of Heaven«, *Ensign*, dec. 1971, s. 36-37.
14. C.S. Lewis, *Den store skilsmisse*, 2001, s. 69.
15. Se Es 41:10.
16. Se »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38.
17. Russell M. Nelson og Wendy W. Nelson, »Åbn himlene gennem tempeltjeneste og slægtshistorie«, *Liahona*, okt. 2017, s. 19.
18. Lewis, *Den store skilsmisse*, s. 69.

Douglas D. Holmes
Førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

Det, som alle bærere af Det Aronske Præstedømme er nødt til at forstå

Jeres ordination i Det Aronske Præstedømme er vigtig for at hjælpe Guds børn med at modtage Kristi forsonende kraft.

Brødre, det er et privilegium at være sammen med jer ved denne historiske konference. Da jeg var ny missionspræsident, var jeg begejstret over at skulle byde velkommen til vores første gruppe med nye missionærer. Nogle få af mine mere erfarne missionærer forberedte et kort møde med dem. Jeg bemærkede, at de havde opstillet børnestole i en halvcirkel.

»Hvorfor har I brugt de små stole?» spurgte jeg.

Missionærene sagde meget dril-lende: »Til de nye missionærer.«

Jeg tror, at den måde, vi ser andre, påvirker deres opfattelse af, hvem de er og hvad de kan blive.¹ Vores nye missionærer sad på store stole den dag.

Somme tider frygter jeg, at vi i overført betydning giver vores unge mænd i Det Aronske Præstedømme børnestole at sidde på snarere end at hjælpe dem til at se, at Gud har givet dem et helligt ansvar og en vigtig tjeneste at udføre.

Præsident Thomas S. Monson sagde, at unge mænd har brug for at forstå, »hvad det betyder ... at være bærere af Guds præstedømme. De har brug for at blive vejledt til en åndelig bevidsthed om helligheden i deres ordinerede kald.«²

I dag beder jeg om, at Helligånden vil vejlede os til en større forståelse af Det Aronske Præstedømmes kraft og hellighed og inspirere os til at fokusere mere flittigt på vores præstedømmeplichter. Mit budskab er til alle dem, der bærer Det Aronske Præstedømme, samt dem, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme.

Ældste Dale G. Renlund har sagt, at præstedømmets rolle er at give Guds børn adgang til Jesu Kristi forsonende kraft.³ For at modtage Kristi forsonende kraft i vores liv må vi tro på ham, omvende os fra vores synder, indgå og holde hellige pagter gennem ordinan- cer og modtage Helligånden.⁴ Dette er ikke principper, vi involverer os i på en gang, de arbejder snarere sammen, forstærker og bygger på hinanden i en vedvarende proces med en opadgående fremgang for at »kom[me] til Kristus, og bliv[e] fuldkommengjort i ham.«⁵

Så hvilken rolle spiller Det Aronske Præstedømme i dette? Hvordan hjælper det os med at få adgang til Kristi forsonende kraft? Jeg tror, at svaret findes i de nøgler, som bærere af Det Aronske Præstedømme har – nøglerne

til englebetjening og det forberedende evangelium.⁶

Englebetjening

Lad os begynde med et aspekt af englebetjening. Før Guds børn kan tro på Jesus Kristus, er de nødt til at kende til ham og blive undervist i hans evangelium. Som apostlen Paulus sagde:

»Hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? Hvordan skal de høre, uden at nogen prædiker?

Og hvordan skal nogen prædike uden af være udsendt? ...

Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord.⁷

Fra tidernes begyndelse har Gud »sendt[] engle ud for at betjene menneskenes børn for at tilkendegive ... Kristi komme.«⁸ Engle er himmelske væsener, der overbringer Guds budskab.⁹ Både på hebræisk og græsk er roden til ordet *engel* »budbringer.«¹⁰

På meget tilsvarende måde som engle er Guds bemyndigede budbringere for

at erklære hans ord og opbygge tro, er vi, som bærer Det Aronske Præstedømme, blevet ordineret til at »undervise og opfordre alle til at komme til Kristus.«¹¹ At forkynde evangeliet er en præstedømmepligt. Og kraften, der er tilknyttet denne pligt, er ikke kun tiltænkt profeter eller missionærer. Den er jeres!¹²

Hvordan får vi så denne kraft? Hvordan kan en 12-årig diakon – eller nogen af os – bringe tro på Kristus til Guds børn? Vi begynder med at værdsætte hans ord, så deres kraft findes inde i os.¹³ Han har lovet os, at hvis vi gør det, vil vi have »Guds kraft, så [vi] kan overbevise menneskene.«¹⁴ Det kan være en mulighed for at undervise ved et kvorumsmøde eller ved at besøge et medlem. Det kan være noget mindre formelt, som en samtale med en ven eller et familiemedlem. I alle disse situationer kan vi, hvis vi er forberedte, undervise i evangeliet på den måde, som engle gør det: ved Helligåndens kraft.¹⁵

Jeg hørte for nyligt Jacob, en bærer af Det Aronske Præstedømme i Papua Ny Guinea, bære vidnesbyrd om kraften i Mormons Bog og hvordan den har hjulpet ham med at modstå det onde og følge Ånden. Hans ord styrkede min og andres tro. Min tro er også blevet styrket, når jeg har hørt bærere af Det Aronske Præstedømme undervise og bære vidnesbyrd ved deres kvorumsmøder.

Unge mænd, I er bemyndigede budbringere. Gennem jeres ord og handlinger kan I bringe tro på Kristus til Guds børn.¹⁶ Som præsident Russell M. Nelson har sagt: »For dem vil I være som en tjenende engel.«¹⁷

Det forberedende evangelium

Mere tro på Kristus fører altid til et ønske om forandring eller omvendelse.¹⁸ Så det er logisk, at nøglen til engles betjening akkompagneres af nøglen til det forberedende evangelium, »evangeliet om omvendelse og om dåb og syndsforladelse.«¹⁹

Præster, som døbte familien Mbuelongo i Sydney i Australien, lærte at forstå, hvad det betyder at være »bemyndiget af Jesus Kristus«.

Når I studerer jeres pligter i Det Aronske Præstedømme, vil I se en tydelig befaling om at opfordre andre til at omvende sig og forbedre sig.²⁰ Det betyder ikke, at vi står på gaden og råber: »Omvend jer!« Det betyder snarere, at vi omvender os, vi tilgiver og at vi, når vi tjener andre, giver vi dem det håb og den fred, som omvendelse giver – fordi vi har selv oplevet det.

Jeg har været sammen med bærere af Det Aronske Præstedømme, når de besøgte de andre medlemmer af kvorummet. Jeg har set deres omsorg blødgøre hjerter og hjælpe deres brødre med at føle Guds kærlighed. Jeg hørte en ung mand bære vidnesbyrd for sine venner om omvendelsens kraft. Idet han gjorde det, blev deres hjerte blødgjort, de forpligtede sig og Kristi helbredende kraft kunne føles.

Præsident Gordon B. Hinckley sagde: »En ting er at omvende sig, men noget andet er at få tilgivelse for sine synder eller få dem slettet. Myndigheden til at gøre dette findes i Det Aronske Præstedømme.«²¹ Ordinancerne dåb og nadveren i Det Aronske præstedømme bevidner og udfører vores omvendelse til synderens forladelse.²² Præsident Dallin H. Oaks forklarede det på denne måde: »Vi har fået befaling om at omvende os fra vores synder og komme til Herren med et sønderknust hjerte

og en angerfuld ånd og nyde nadveren ... Når vi fornyr vores dåbspagter på denne måde, fornyr Herren vores dåbsrensende virkning.«²³

Brødre, det er et helligt privilegium at forvalte ordinancer med syndernes forladelse til dem, der omvender sig gennem Frelserens forsonende kraft.²⁴

Jeg hørte for nyligt om en præst, der kæmpede med at udtrykke sig, og som skulle velsigne nadveren for første gang. Da han gjorde det, kom en stærk ånd over ham og forsamlingen. Senere bar han et enkelt, men klart vidnesbyrd om Guds kraft, som han følte under ordinancen.

I Sydney i Australien døbte 4 medlemmer af præsternes kvorum medlemmer af familien Mbuelongo. Moren til en af disse præster fortalte mig, hvordan denne oplevelse havde påvirket hendes søn. Disse præster kom til at forstå, hvad det betyder at være »bemyndiget af Jesus Kristus«.²⁵

Som I ved, kan præster nu døbe og udføre stedfortrædende dåb i templet. Min 17-årige søn døbte for nyligt mig for nogle af vores forfædre. Vi følte begge en dyb taknemlighed for Det Aronske Præstedømme og privilegiet ved at tjene for Guds børns frelse.

Unge mænd, når I er flittigt engageret i jeres præstedømmepligter, tager I sammen med Gud del i hans værk for

»at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«²⁶ Oplevelser som disse styrker jeres ønske og forbereder jer som missionærer til at undervise om omvendelse og døbe. De forbereder jer også til en livslang tjeneste i Det Melkisedekske Præstedømme.

Johannes Døber, vores eksempel

Som bærere af Det Aronske Præstedømme har vi privilegiet af og pligten til at være medtjenere med Johannes Døber. Johannes blev sendt som bemyndiget budbringer for at bære vidnesbyrd om Kristus og opfordre alle til at omvende sig og blive døbt – han benyttede sine nøgler til Det Aronske Præstedømme, som vi har drøftet. Johannes erklærede derefter: »Jeg døber jer med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg ... Han skal døbe jer med Helligånden og ild.«²⁷

Det Aronske Præstedømme forbereder med nøglerne til englebetsjening og det forberedende evangelium vejen for Guds børn til at modtage Helligåndsgaven gennem Det Melkisedekske Præstedømme. Det er den største gave, vi kan få i dette liv.²⁸

Sikke et stort ansvar, Herren har givet bærerne af Det Aronske Præstedømme!

En opfordring og et løfte

Forældre og præstedømmeledere, kan I fornemme vigtigheden i præsident Monsons råd om at hjælpe de unge mænd med at forstå, »hvad det betyder ... at være bærere af Guds præstedømme«?²⁹ Forståelse og højnelse af Det Aronske Præstedømme vil forberede dem til at være trofaste bærere af Det Melkisedekske Præstedømme, kraftfulde missionærer og retskafne ægtemænd og fædre. Gennem deres tjeneste vil de forstå og føle

præstedømmets myndighed, myndigheden til at handle i Kristi navn for at frelse Guds børn.

Unge mænd, Gud har et værk, som I skal udrette.³⁰ Jeres ordination i Det Aronske Præstedømme er vigtig for at hjælpe Guds børn med at modtage Kristi forsonende kraft. Jeg lover jer, at når I sætter disse hellige pligter først i jeres liv, vil I føle Guds kraft som aldrig før. I vil forstå jeres identitet som Guds sønner, kaldet med en hellig kaldelse til at udføre hans værk. Og ligesom Johannes Døber vil I hjælpe med at forberede hans Søns komme. Om disse sandheder bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Det er, hvad der skete for Moses. Efter sit bemærkelsesværdige møde med Gud begyndte han at se anderledes på sig selv – som Guds søn. Dette perspektiv hjalp ham med at modstå Satan, der kaldte ham »menneskesøn« (se Moses 1:1-20). Se også Thomas S. Monson, »Se andre som det, de kan blive«, *Liahona*, nov. 2012, s. 68-71; Dale G. Renlund, »Gennem Guds øjne«, *Liahona*, nov. 2015, s. 93-94.
2. Thomas S. Monson, lederskabsmøde ved generalkonferencen, mar. 2011.
3. Se Dale G. Renlund, »Præstedømmet og Frelserens forsonende kraft«, *Liahona*, nov. 2017, s. 64-67.
4. Se 2 Ne 31-32; 3 Ne 11:30-41; 27:13-21; Eter 4:18-19; Moses 6:52-68; 8:24.
5. Moro 10:32; se også *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2004, s. 6.
6. Se L&P 13:1; 84:26-27; 107:20.
7. Rom 10:14-15, 17. Joseph Smith underviste om den samme sandhed: »Tro kommer ved at høre Guds ord gennem Guds tjeneres vidnesbyrd. Det vidnesbyrd ledsages altid af profetiens og åbenbaringens ånd« (*Kirkens præsidents lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 381).
8. Moro 7:22; se også Alma 12:28-30; 13:21-24; 32:22-23; 39:17-19; Hel 5:11; Moro 7:21-25, 29-32; L&P 20:35; 29:41-42; Moses 5:58; Matt 28:19; Rom 10:13-17.
9. Se George Q. Cannon, *Gospel Truth*, udv. Jerreld L. Newquist, 1987, s. 54.
10. Se James Strong, *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*, 1984, hebræisk og græsk ordbog afsnit, 66, græsk ordbog afsnit, 7.

11. L&P 20:59.
12. Se Henry B. Eyring, »Så han også må blive stærk«, *Liahona*, nov. 2016, s. 75-78; Alma 17:3; Hel 5:18; 6:4-5; L&P 28:3.
13. Se 1 Joh 2:14; Alma 17:2; 26:13; 32:42. *Udførelse af min Pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere* er et værdifuldt redskab til at hjælpe med at nå dette.
14. L&P 11:21; se også L&P 84:85.
15. Se 2 Ne 32:3; L&P 42:14; 50:17-22.
16. Se Moro 7:25.
17. Russell M. Nelson, »At ære præstedømmet«, *Stjernen*, juli 1993, s. 40; se også Alma 27:4.
18. Se Alma 34:17; Hel 14:13.
19. L&P 84:27.
20. Se L&P 20:46, 51-59, 73-79. *Udførelse af min Pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere* er et værdifuldt redskab til at hjælpe os med at forstå vores pligter.
21. Gordon B. Hinckley, »Det Aronske Præstedømme – en Guds gave«, *Stjernen*, juli 1988, s. 44.
22. Ældste D. Todd Christofferson har forklaret: »Dåb ved vand er det sidste eller kronede skridt i omvendelsesprocessen. Koblet sammen med vores pagt om lydighed fuldender forsigelse af synd vores omvendelse; uden denne pagt forbliver omvendelse netop ufuldstændig« (»Opbyg tro på Kristus«, *Liahona*, sep. 2012, s. 15). Se også D. Todd Christofferson, »Omvendelsens guddommelige gave«, *Liahona*, nov. 2011, s. 38-41; JS-M 26:24 (i Guide til skrifterne).
Nadverordinancen er »en ugentlig mulighed for at forny hellige pagter, der

- lader os få del i Frelserens forsonende nåde med den samme åndelige rensende effekt som dåb og bekræftelse« (»Understanding Our Covenants with God«, *Liahona*, juli 2012, s. 21). Se også Dallin H. Oaks, »At hans Ånd altid må være hos dem«, *Liahona*, jan. 1997, s. 56-59.
23. Dallin H. Oaks, »Det Aronske Præstedømme og nadveren«, *Liahona*, jan. 1999, s. 44.
 24. Ældste David A. Bednar har forklaret: »De ordnancer til frelse og ophøjelse, der administreres i Herrens genoprettede kirke, er langt mere end ritualer eller symbolske handlinger. De konstituerer snarere en myndighedskanal, hvorigennem himlens velsignelser og kraft kan tilflyde os hver især« (»Bliv altid ved med at have forladelse for jeres synder«, *Liahona*, maj 2016, s. 60).
 25. L&P 20:73.
 26. Moses 1:39.
 27. Matt 3:11.
 28. Mange kirkeledere har identificeret Helligånden som livets største gave.
Præsident Dallin H. Oaks har sagt: »Hele tiden at have Åndens fællesskab er det mest værdifulde, vi kan opnå her i livet« (»Det Aronske Præstedømme og nadveren«, *Liahona*, jan. 1999, s. 44).
Ældste Bruce R. McConkie sagde: »Ud fra et evigt perspektiv er evigt liv den største af alle Guds gaver. Men indsnævrer man det perspektiv til kun at gælde dette liv, er Helligåndsgaven den største gave, et menneske kan få« (»What Is Meant By 'The Holy Spirit?'«, *Instructor*, feb. 1965, s. 57).
Præsident Wilford Woodruff vidnede: »Hvis I har Helligånden hos jer – og det bør I have – kan jeg sige jer, at der ikke findes nogen større gave, ej heller nogen større velsignelse, ja, der gives ikke noget større vidnesbyrd til nogen på jorden. Man kan blive betjent af engle, man kan opleve mange mirakler, man kan opleve mange undere på jorden, men jeg vil hævde, at Helligåndsgaven er den største gave, som kan skænkes noget menneske« (*Kirkens præsidents lærdomme: Wilford Woodruff*, 2005, s. 48).
Og ældste David A. Bednar har tilføjet: »Befalingerne fra Gud, som vi adlyder, og de inspirerede råd fra Kirkens ledere, som vi følger, fokuserer hovedsageligt på at opnå Åndens ledsagelse. I bund og grund er kernen i alle evangeliske læresætninger og aktiviteter, at vi kommer til Kristus ved at modtage Helligånden i vores liv« (»Modtag Helligånden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 97).
 29. Thomas S. Monson, lederskabsmøde ved generalkonferencen, mar. 2011.
 30. Se Moses 1:6.

Præsident Russell M. Nelson

Indledende bemærkninger

Vi bekendtgør en betydningsfuld omstrukturering af vores kvorummer i Det Melkisedeske Præstedømme for at udføre Herrens værk endnu mere effektivt.

Tak, bror Holmes, for dit vigtige budskab.

Kære brødre, vi savner dybt præsident Thomas S. Monson og ældste Robert D. Hales. Alligevel fortsætter vi alle fremad i Herrens værk.¹

Jeg er meget taknemlig for hver eneste mand, som bærer det hellige præstedømme. I er håbet for vor Forløser, som ønsker, »at enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelsers navn.«² Han ønsker, at *alle* hans ordinerede sønner repræsenterer ham, taler for ham, handler for ham og velsigner Guds børn over hele verden indtil enden, »for at tro også må tage til på jorden«.³

Nogle af jer tjener, hvor Kirken har været etableret i generationer. Andre tjener, hvor Kirken er relativ ny. For nogle er jeres menigheder store. For andre er jeres grene små, og afstandene er store. Jeres personlige omstændigheder uagtet er I alle et medlem af et præstedømmekvorum med et guddommeligt mandat til at lære og til at undervise, til at elske og til at tjene andre.

I aften bekendtgør vi en betydningsfuld omstrukturering af vores

kvorummer i Det Melkisedeske Præstedømme for at udføre Herrens værk endnu mere effektivt. *I hver menighed vil højpræsterne og ældsterne nu blive kombineret til et ældsternes kvorum.*

Denne tilpasning vil i stort omfang forbedre kapaciteten og evnen hos mænd, der bærer præstedømmet, til at tjene andre. Kommende ældster vil blive budt velkomne i og indført i fællesskabet i det kvorum. I hver stav vil stavspræsidentskabet fortsat præsidere over højpræsternes kvorum i staven. Men sammensætningen af det kvorum

vil være baseret på *nuværende* præstedømmekaldelser, hvilket bliver forklaret senere.

Ældste D. Todd Christofferson og ældste Ronald A. Rasband fra De Tolv Apostles Kvorum vil nu undervise os mere om disse betydningsfulde tilpasninger.

Disse tilpasninger er blevet gransket i mange måneder. Vi har følt et presserende behov for at forbedre den måde, vi udviser omsorg på for vores medlemmer og rapporterer om vores kontakt med dem. For at gøre dette bedre må vi styrke vores præstedømmekvorum for at fokusere mere på den omsorg bestående af kærlighed og støtte, som Herren ønsker for sine hellige.

Disse tilpasninger er inspireret af Herren. Når vi iværksætter dem, vil vi blive endnu mere effektive, end vi tidligere har været.

Vi er engageret i den almægtige Guds værk. Jesus er Kristus! Vi er hans ydmyge tjenere! Må Gud velsigne jer brødre, når vi lærer om og gør vores pligt, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162.
2. L&P 1:20.
3. L&P 1:21.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Ældsternes kvorum

Ved blot at have ét Melkisedeksk Præstedømmekvorum i en menighed forenes præstedømmebærerne om at udføre alle aspekter i arbejdet med frelse.

Kort tid efter Kirken var blevet organiseret i den sidste uddeling, sagde Herren i en åbenbaring: »Og ved troens bøn skal I modtage min lov, så I kan vide, hvorledes I skal lede min kirke og gøre alt på rette måde i mine øjne.«¹ Dette princip er blevet fulgt i Kirken – og løftet er blevet æret af Gud – lige siden. Mønstre for præstedømmets organisation og tjeneste er blevet åbenbart fra tid til anden begyndende med profeten Joseph Smith, da præstedømmeembeder og kvorummer først blev dannet i vore dage. Betydelige justeringer blev blandt andet åbenbart og indført under præsident Brigham Young, John Taylor og Spencer W. Kimballs embedsperioder med hensyn til De Tolv Kvorum, De Halvfjerds, højpræster og andre embeder og kvorummer både i Det Melkisedekske og Det Aronske Præstedømme.² Nu har præsident Russell M. Nelson i en historisk udtalelse for blot nogle øjeblikke siden bekendtgjort yderligere en afgørende tilpasning.

Lad mig gentage noget af denne udtalelse: »I aften bekendtgør vi en betydningsfuld omstrukturering af vores kvorummer i Det Melkisedekske Præstedømme for at udføre Herrens værk endnu mere effektivt. *I hver*

menighed vil højpræsterne og ældsternerne nu blive kombineret til et ældsternes kvorum ... [og] sammensætningen af [højpræsternes kvorum i staven] vil være baseret på nuværende præstedømmekaldelser.«

Præsident Nelson tilføjede:

»Disse tilpasninger er blevet gransket i mange måneder. Vi har følt et presserende behov for at forbedre den måde, vi udviser omsorg på for vores medlemmer ... For at gøre dette

bedre må vi styrke vores præstedømmekvorummer for at fokusere mere på den omsorg bestående af kærlighed og støtte, som Herren ønsker for sine hellige.

Disse tilpasninger er inspireret af Herren. Når vi iværksætter dem, vil vi blive endnu mere effektive, end vi tidligere har været.«³

Under Det Første Præsidentskabs ledelse vil ældste Ronald A. Rasband og jeg tilføje nogle detaljer, som vi stoler på, vil besvare mange af de spørgsmål, I kan have.

Ældsternes og højpræsternes kvorummer

Først, for lige at gentage, hvad tilpasningerne for højpræsternes gruppe og ældsternes kvorum i menighederne er. I menigheder bliver medlemmer af ældsternes kvorum og højpræsternes gruppe nu samlet i et kvorum for Det Melkisedekske Præstedømme med et kvorumspræsidentskab. Dette kvorum, der øges i antal og samhørighed, vil blive betegnet som »ældsternes kvorum«. Højpræsternes gruppe udgår.

Ældsternes kворum omfatter alle ældster og kommende ældster i menigheden, såvel som højpræster, *der ikke* tjener i biskoprådet, stavspræsidentskabet, i højrådet eller som fungerende patriark. Højpræsternes kворum i staven består af højpræster, *der* tjener i stavspræsidentskabet, i biskoprådet, i højrådet eller som fungerende patriark.

Ældsternes kvorumspræsidentskab

Hvordan skal ældsternes kvorumspræsidentskab organiseres? Stavspræsidentskabet vil afløse de nuværende gruppeledelser for højpræsterne og ældsternes kvorumspræsidentskaber og vil kalde en ny ældsternes kvorumspræsident og rådgivere i alle menigheder. Det nye ældsternes kvorumspræsidentskab kan bestå af ældster og højpræster i forskellige aldre og med forskellig erfaring og som tjener sammen i et ældsternes kvorumspræsidentskab. Både en ældste og en højpræst kan tjene som kvorumspræsident eller som rådgiver i præsidentskabet. Dette er ikke en »overtagelse« af ældsternes kворum af højpræster.

Vi forventer, at ældster og højpræster samarbejder i enhver kombination i kvorumspræsidentskabet og i deres tjeneste. Disse tilpasninger i kvorummet bør iværksættes så hurtigt som muligt.

Præstedømmeembeder i ældsternes kворum

Ændrer disse tilpasninger i kvorummets struktur de præstedømmeembeder, som kvorummets medlemmer har? Nej, denne handling ophæver ikke noget præstedømmeembede som noget medlem af kvorummet tidligere er blevet ordineret til. Som I ved, kan en mand ordineres til forskellige præstedømmeembeder i sit liv, og han mister eller taber ikke nogen tidligere ordination, når han modtager en ny. Mens en præstedømmebærer i nogle tilfælde kan tjene i mere end et embede, som når en højpræst også tjener som patriark eller som biskop, fungerer han typisk ikke i alle præstedømmeembeder på samme tid. Biskopper og halvfjerdser tjener for eksempel ikke aktivt i de embeder, når de bliver afløst eller bliver emeritus.

Derfor, uanset hvilket andet embede i præstedømmet en mand har, mens han er medlem af ældsternes kворum, tjener han som ældste.

For flere år siden sagde præsident Boyd K. Packer, at »præstedømmet er større end nogen af dets embeder ... Præstedømmet kan ikke deles op. En ældste har lige så meget præstedømme som en apostel (se L&P 20:38). Når en mand [får overdraget] præstedømmet, modtager han det hele. Men der er embeder i præstedømmet – inddelinger af myndighed og ansvar ... Et embede [omtales] sommetider som værende »højere« eller »mindre« end et andet embede. Embeder i Det Melkisedekske Præstedømme kan ikke kaldes »højere« eller »mindre«, de repræsenterer snarere tjeneste på forskellige områder.«⁴ Brødre, jeg håber inderligt, at vi ikke længere taler om at være »avanceret« i forhold til et andet embede i Det Melkisedekske Præstedømme.

Ældster vil fortsat blive ordineret til højpræst, når de kaldes til at tjene i et stavspræsidentskab, højråd eller biskopråd – eller når stavspræsidentskabet

beslutter det gennem bønssom overvejelse og inspiration. Når højpræster bliver afløst fra deres kaldelser i et stavspræsidentskab, højråd eller biskopråd, vil de igen blive en del af ældsternes kvorum i deres menighed.

Vejledning til ældsternes kvorumspræsident

Hvem leder ældsternes kvorumspræsidents arbejde? Stavspræsidentskabet præsiderer over Det Melkisedekske Præstedømme i staven. Derfor står ældsternes kvorumspræsident direkte til ansvar overfor stavspræsidenten, der giver oplæring og vejledning fra stavspræsidentskabet og gennem højrådet. Biskoppen mødes som den præsiderende højpræst i menigheden også regelmæssigt med ældsternes kvorumspræsident. Biskoppen rådfører sig med ham og giver passende vejledning om, hvordan han bedst tjener og velsigner menighedens medlemmer og samarbejder med alle menighedens organisationer.⁵

Formålet med disse ændringer

Hvad er formålet med disse tilpasninger til Melkisedekske Præstedømme kvorummer? Ved blot at have ét Melkisedeksk Præstedømmekvorum i en menighed forenes præstedømmebærerne om at udføre alle aspekter i arbejdet med frelse, herunder tempeltjeneste og slægtshistorie, der tidligere blev koordineret af højpræsternes gruppe. Det gør det muligt for alle kvorummets medlemmer i alle aldre og baggrunde at få gavn af hinandens perspektiv og erfaring, heriblandt dem i forskellige stadier i livet. Det giver også erfarne præstedømmebærere flere muligheder for at vejlede andre, herunder kommende ældster, nye medlemmer, unge voksne og dem, der igen bliver aktive i Kirken. Jeg kan ikke udtrykke, hvor begejstret jeg er over at tænke på den

afgørende rolle, ældsternes kvorum vil have fremover. Den visdom, erfaring, kapacitet og styrke, der vil være at finde i disse kvorummer, betyder en ny tid, en ny standard for præstedømme-tjeneste i hele Kirken.

For tyve år siden ved en general-konference fortalte jeg en historie, der først blev fortalt af ældste Vaughn J. Featherstone fra De Halvfjerds, som jeg mener er værd at gentage her.

I 1918 var bror George Goates landmand og dyrkede sukkerroer i Lehi i Utah. Vinteren kom tidligt det år og mange af sukkerroerne frøs fast i jorden. For George og hans unge søn, Francis, gik høsten langsomt, og den var besværlig. Samtidig rasede der en influenzaepidemi. Den frygtede sygdom kostede Georges søn Charles og tre af Charles' små børn livet – to små piger og en dreng. I løbet af blot seks dage tog den sørgende George Goates tre gange til Ogden i Utah for at hente ligene hjem til begravelsen. Efter denne forfærdelige hændelse spændte George og Francis deres vogn for og tog tilbage til roemarken.

»[På vejen] passerede de deres naboer, der kom kørende med adskillige vogne læsset med roer på vej til fabrikken. Idet de kørte forbi, vinkede hver kusk og hilste: »Hej, onkel George,« »Det gør os ondt, George,« »Vi er kedede af det på dine vegne, George,« »Du har mange venner, George.«

På den sidste vogn sad ... fregnede Jasper Rolfe. Han vinkede opmuntrende og råbte: »Det var de sidste, onkel George.«

[Bror Goates] vendte sig mod Francis og sagde: »Jeg ville ønske, det var vores.«

Da de kom til marken, hoppede Francis af den store røde roevogn og åbnede leddet, mens [hans far] kørte ind på marken. [George] holdt hestene an, standsede dem ... og lod blikket

glide hen over marken ... Der var en ikke eneste sukkerroe tilbage på hele marken. Så gik det op for ham, hvad Jasper Rolfe havde ment, da han råbte: »Det var de sidste, onkel George!«

[George] klatrede ned af vognen, tog en håndfuld af den fede, brune muld, som han holdt så meget af, og så ... en roetop, og han så et øjeblik på disse symboler på sit slid, som om han ikke kunne tro sine egne øjne.

Så satte [han] sig ned på en stak roetoppe— denne mand, der havde begravet fire af sine kære inden for den samme uge, lavet kister, gravet grave og tilmed hjulpet med begravelsestøjet – denne forbløffende mand, som aldrig vaklede, aldrig veg tilbage for noget, og som aldrig viste usikkerhed i disse pinefulde prøvelser – græd som et lille barn.

Så rejste han sig, tørrede sine øjne ... så op på himlen og sagde: »Tak, Fader, for ældsterne i vores menighed.«⁶

Ja, tak til Gud for mænd i præstedømmet og den tjeneste, de yder for at

opløfte den enkelte og familien og for at etablere Zion.

Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og De Halvfjerds' Præsidium har overvejet disse tilpasninger i en længere periode. Med megen bøn, omhyggeligt studium af det skriftmæssige grundlag for præstedømmekvorummer og bekræftelse af, at dette er Herrens vilje, bevæger vi os fremad i enstemmighed i det, der virkelig er endnu et trin i udfoldelsen af genoprettelsen. Herrens anvisning er blevet åbenbaret, og jeg glæder mig over den, idet jeg bærer vidnesbyrd om ham, hans præstedømme og jeres ordination i det præstedømme, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 41:3.
2. Se for eksempel William G. Hartley, »The Priesthood Reorganization of 1877: Brigham Young's Last Achievement«, i *My Fellow Servants: Essays on the History of the Priesthood*, 2010, s. 227-264; »To the Seventies«, i James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 1965, s. 352-354; Hartley, »The Seventies in the 1880s: Revelations and Reorganizing«, i *My Fellow Servants*, s. 265-300; Edward L. Kimball, *Lengthen Your Stride: The Presidency of Spencer W. Kimball*, 2005, s. 254-258; Susan Easton Black, »Early Quorums of the Seventies«, i David J. Whittaker og Arnold K. Garr, red., *A Firm Foundation: Church Organization and Administration*, 2011, s. 139-160; Richard O. Cowan, »The Seventies' Role in the Worldwide Church Administration«, i *A Firm Foundation* s. 573-590.
3. Russell M. Nelson, »Indledende bemærkninger«, *Liahona*, maj 2018, s. 54.
4. Boyd K. Packer, »Hvad enhver ældste bør vide – og ligeledes enhver søster: En indføring i principperne for præstedømmets ledelse«, *Stjernen*, nov. 1994, s. 17, 19.
5. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 7.3.1.
6. Se D. Todd Christofferson, »Præstedømmekvorummet«, *Liahona*, jan. 1999; se også Vaughn J. Featherstone, »Now Abideth Faith, Hope, and Charity«, *Ensign*, juli 1973, s. 36-37.

Ældste Ronald A. Rasband
De Tolv Apostles Kvorum

Se her! En mægtig styrke

Sikke en glæde det vil være for alle bærere af Det Melkisedekske Præstedømme at få velsignelsen af at undervise, lære og tjene skulder ved skulder.

Mine elskede brødre i præstedømmet, det er med stor ydmyghed, at jeg står foran jer i dag ved denne historiske lejlighed, på opfordring fra vores kære profet og præsident, Russell M. Nelson. Jeg elsker og opretholder denne vidunderlige Guds mand og vores nye Første Præsidentskab. Jeg føjer mit vidnesbyrd til ældste D. Todd Christoffersons og mine brødrer i de Tolv Apostles Kvorum om, at de ændringer, der er blevet bekendtgjort i aften, er Herrens vilje.

Som præsident Nelson har sagt, er dette en sag, der er blevet nøje drøftet, overvejet og bedt om i lang tid blandt Kirkens ledende brødre. Ønsket var at kende Herrens vilje og styrke kvorummerne i Det Melkisedekske Præstedømme. Inspirationen kom, og denne aften har vores profet gjort Guds vilje kendt. »Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne!«¹ Hvor velsignede er vi ikke ved at have en levende profet i dag!

I livets løb har søster Rasband og jeg rejst verden rundt i forbindelse med forskellige opgaver for Kirken

og vores arbejde. Jeg har set næsten alle slags menigheder i Kirken: En lille gren Rusland, hvor man kunne tælle antallet af bærere af Det Melkisedekske Præstedømme på en hånd; en ny og voksende menighed i Afrika, hvor både højpræster og ældster mødtes som én gruppe, fordi det samlede antal bærere af Det Melkisedekske Præstedømme var lavt, og veletablerede menigheder, hvor antallet af ældster krævede, at deres kvorum blev opdelt i to!

Hvor end vi er kommet, har vi set Herrens hånd, han er gået foran sine tjenere, forberedt folk og vejen forude, så alle hans børn kan blive velsignet i henhold til alle deres behov. Har han ikke lovet, at han »vil drage foran [vores] ansigt ... og være ved [vores] højre hånd og ved [vores] venstre, og« at hans »Ånd skal være i [vores] hjerte og [hans] engle rundt omkring [os]?²

Da jeg tænkte på jer alle, blev jeg mindet om salmen »Se her! En mægtig styrke.«

*Se her! En mægtig styrke
med banner, skjold og sværd
går frem på livets slagmark
i modig krigerfærd.*

*Dens rækker af soldater
straks ved signalets klang
glad følger deres leder
og synger sejrns sang.³*

Ældste Christofferson har besvaret adskillige af de spørgsmål, der uvægerligt dukker op i kølvandet på bekendtgørelsen om, at højpræsternes gruppe og ældsternes kvorum bliver slået sammen til én enhed på menighedsniveau og bliver én mægtig styrke af brødre med Det Melkisedekske Præstedømme.

Disse justeringer vil hjælpe ældsternes kvorum og hjælpeforeningerne til

at afstemme deres virke. Det vil også gøre kvorumets koordinering med biskoprådet og menighedsrådet lettere. Og det giver biskoppen mulighed for at uddelegere flere ansvar til ældsternes kvorum og Hjælpeforeningspræsidenter, så biskoppen og hans rådgivere kan fokusere på deres primære pligter – i særdeleshed at præsidere over de unge piger og de unge mænd, der bærer Det Aronske Præstedømme.

Det er ikke ualmindeligt med ændringer i Kirkens organisationer og funktioner. I 1883 sagde Herren til præsidet John Taylor: »[Omkring] ledelsen af og organiseringen af min kirke og mit præstedømme ... vil jeg fra tid til anden og gennem de kanaler, jeg har udpeget, åbenbare alt, der vil være nødvendigt for min kirkes fremtidige udvikling og fuldkommengørelse, for tilpasningen og den fortsatte fremdrift af mit rige.«⁴

Nu nogle få ord til jer brødre, der er højpræster – I skal vide, at vi elsker jer! Vor Fader i himlen elsker jer! I er en stor del af præstedømmets mægtige styrke, og vi kan ikke bevæge dette værk fremad uden jeres godhed, tjeneste, erfaring og retfærdighed. Alma lærte os, at mænd kaldes til at være højpræster på grund af deres store tro og gode gerninger for at undervise og

tjene hinanden.⁵ Den erfaring er der måske mere behov for nu end nogensinde før.

I mange menigheder har vi måske højpræster, der nu får muligheden for at skulle præsidere over af en ældste som deres kvorumspræsident. Vi har fortilfælde af ældster, der præsidere over højpræster: ældster, der tjener som grenspræsidenter i nogle regioner af verden, hvor højpræster bor i grenen, og der er grene, hvor der kun er organiseret et ældsternes kvorum, og der kommer højpræster.

Sikke en glæde det vil være for *alle* bærere af Det Melkisedekske Præstedømme at få velsignelsen af at undervise, lære og tjene skulder ved skulder med alle medlemmer i deres menighed. Hvor end I er, og hvad end jeres situation måtte være, opfordrer vi jer til bønssomt, trofast og gladeligt at acceptere disse nye muligheder for at lede eller blive ledt og at tjene samlet som et korps af præstedømmebrødre.

Nu vil jeg komme ind på andre sager, der måske skal tydeliggøres, når vi nu bevæger os fremad for at implementere Herrens vilje for organiseringen af hans kvorum i det hellige præstedømme.

Hvad er justeringerne for stavens højpræsternes kvorum i staven?

Højpræsternes kvorum i staven vil fortsat fungere. Stavspræsidentskaberne vil fortsat tjene som præsidentskab for højpræsternes kvorum i staven. Bemærk dog, som ældste Christofferson sagde, at medlemmer af højpræsternes kvorum i staven nu vil bestå af de højpræster, som for *nuværende* tjener i stavspræsidentskabet, som medlemmer af de forskellige biskopråd i menighederne, som medlemmer af stavens højråd og den fungerende patriark. Sekretærer og assistenter i menigheden og i staven er ikke medlemmer af højpræsternes kvorum i staven. Når nogle, der aktivt tjener som højpræst, patriark, halvfjerds'er eller apostel, besøger en menighed og ønsker at deltage i præstedømmemødet, møder de op i ældsternes kvorum.

Når brødrene i disse kaldelser afløses, vender de tilbage til deres hjemmenighed som medlemmer af ældsternes kvorum.

Hvilken *rolle* har højpræsternes kvorum i staven? Stavspræsidentskabet mødes med medlemmer af højpræsternes kvorum for at rådføre sig med hinanden, for at bære vidnesbyrd og for at sørge for træning. Stavsmøderne vil fortsætte som beskrevet i vores håndbøger, dog med to justeringer:

Den første er, at staven og menighederne ikke længere holder møder for præstedømmets udøvende komité. Hvis der dukker særlige sager op i

menigheden, så som delikate familiesager eller usædvanlige velfærdsudfordringer, kan det tages op på et forlænget biskoprådsmøde. Andre mindre følsomme anliggender kan tages op i menighedsrådet. Det, der har været kendt som stavens PUK-møder, vil nu blive kaldt »højrådsmøde«.

Den anden er, at det årlige møde for alle ordinerede højpræster i staven ikke længere vil finde sted. Dog vil stavspræsidentskaberne fortsat holde et årligt møde for højpræsternes kvorum i staven, som det blev bekendtgjort i dag.

Kan der være mere end ét ældsternes kvorum i en menighed? Svaret er ja. Når der er usædvanligt mange aktive bærere af Det Melkisedekske Præstedømme i en menighed, kan lederne organisere mere end ét kvorum af ældster, jævnfør Lære og Pagter afsnit 107, vers 89. I sådanne tilfælde bør hvert kvorum afspejle en rimelig balance, hvad angår alder, erfaring og præstedømmeembeder og -styrke.

Jeg vidner om, at når vi bevæger os fremad med denne inspirerede omstrukturering i vores menigheder og stave, vil vi se en mangfoldighed af velsignelser. Lad mig lige citere nogle få eksempler.

Under ledelse af biskoppen vil der blive flere præstedømmeressourcer til at bistå i arbejdet med frelse. Det vil omfatte indsamlingen af Israel qua templetjeneste og slægtshistorie, arbejdet med familier og enkeltpersoner i nød

og at hjælpe missionærerne med at føre sjæle til Jesus Kristus.

Når tidligere præsiderende ledere vender tilbage for at dele deres erfaringer med ældsternes kvorum, vil det resultere i et stærkere kvorumsfællesskab.

Der vil blive en større mangfoldighed af gaver og kapaciteter i kvorummet.

Der vil være en større fleksibilitet og tilgængelighed til at møde aktuelle og akutte behov i menigheden og kvorummet og til fuldføre vores forskellige omsorgskrævende opgaver.

Der vil blive en større mentorfunktion og enstemmighed, når en ny ældste og en erfaren højpræst udveksler erfaringer, side om side ved kvorumsmøder og i forbindelse med opgaver.

Biskopper og grenspræsidenter vil forhåbentligt blive frigjort til at højne deres kaldelse som hyrder for flokken og til at drage omsorg for de trængende.

Vi ved godt, at ingen menighed eller stav er ens. Selvom vi forstår forskellene, er vi håbefulde omkring, at I vil tage disse ændringer til jer straks efter denne generalkonference. Vi har modtaget vejledning af Guds profet! Sikke en stor velsignelse og ansvar. Lad os leve op til det med al retfærdighed og flid!

Jeg minder jer om, at præstedømme-myndighed kommer ved indsættelse og ordination, men ægte præstedømmekraft, kraften til at handle i Herren Jesu Kristi navn, kommer kun gennem en retfærdig levevis.

Herren sagde til Joseph Smith, genoprettelsens profet:

»Se, jeg vil tage vare på jeres flokke og vil lade ældster fremstå og sende til dem.

Se, jeg vil fremskynde mit værk, når tiden er inde.«⁶

Præsident Henry B. Eyring

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi lever sandelig i en tid, hvor Herren fremskynder sit værk.

Lad os hver især bruge denne mulighed for at tænke over og forbedre vores liv, så det stemmer bedre overens med Herrens vilje, og vi således må gøre os fortjent til de mange velsignelser, han har lovet den oprigtige og trofaste.

Brødre, tak for alt, I gør for at være en del af dette storslåede værk. Må vi gå fremad i denne store og ædle sag.

*Når striden er til ende
og ufred er forbi
og alt og alle samlet
i fred og harmoni,
til evighedens konge,
som styred' krigens gang,
skal pris og ære lyde
i sejrens glade sang.*

*Sejren stor bliver stor
ved ham, der os har løst
Sejren stor bliver stor
i Jesu Kristi navn.
Sejren stor er nu vor
i Jesu Kristi navn.⁷*

I dag står vi alle som vidner til, at Herren åbenbarer sin vilje gennem sin profet, præsident Russell M. Nelson. Jeg vidner om, at han er Guds profet på jorden i dag. Jeg bærer vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus, som er vor store Forløser og Frelser. Dette er hans værk, dette er hans vilje, det bærer jeg højtideligt vidnesbyrd om. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Am 3:7.
2. L&P 84:88.
3. »Se her! En mægtig styrke«, *Sange*, nr. 91.
4. I James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 1965, 2:354.
5. Se Alma 13.
6. L&P 88:72-73.
7. »Se her! En mægtig styrke«, *Sange*, nr. 91.

Inspireret omsorg

Vi modtager bedst Helligånden, når vi er fokuserede på at tjene andre. Det er derfor, vi har et ansvar i præstedømmet for at tjene på Frelserens vegne.

Mine elskede brødre, jeg er taknemmelig for det privilegium, det er at tale til jer ved denne historiske generalkonference. Vi har opretholdt præsident Russell M. Nelson som den 17. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Da jeg har haft den velsignelse at arbejde sammen med ham hver dag, har jeg følt Åndens bekræftelse på, at præsident Nelson er kaldet af Gud til at lede Herrens sande kirke.

Det er også mit vidnesbyrd, at Herren har kaldet ældste Gerrit W. Gong og ældste Ulisses Soares til at virke som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum. Jeg elsker og opretholder dem. De vil ved deres virke velsigne mennesker i hele verden og på tværs af generationer.

Denne konference er historisk af endnu en årsag. Præsident Nelson har bekendtgjort et inspireret skridt fremad i Herrens organiserede plan for

hans kirke. Den plan indeholder en ny struktur for præstedømmekvorummer i menigheder og stave, så vi bedre kan løfte vores præstedømmeansvar. Dette har alt at gøre med vores præstedømmeansvar med at tage vare på vor Faders børn.

Herrens plan for hans hellige om at yde kærlig omsorg har antaget mange former gennem årene. I den første tid i Nauvoo havde profeten Joseph Smith brug for en organiseret måde at tage vare på den strøm af forarmede nyomvendte, der kom til byen. Fire af mine oldeforældre var at finde blandt dem: Familien Eyring, Bennion, Romney og Smith. Profeten organiserede omsorgen for de hellige ud fra geografi. I Illinois blev disse opdelinger i byen kaldt »menigheder«.

Da de hellige rejste over sletterne, blev deres omsorg for hinanden organiseret i »kompagnier«. En af mine oldefædre på min fars side var på vej hjem fra sin mission i det, der nu er Oklahoma, da han mødte et kompagni på deres rejse vestpå. Han var så afkræftet på grund af sygdom, at han og hans kammerat lå på ryggen i en lille vogn.

Kompagniets leder sendte to unge kvinder hen for at hjælpe, hvem end der lå i den forladte vogn. En af dem, en ung søster der var blevet omvendt i Schweiz, så på den ene af missionærerne og fik medlidenhed med ham. Han blev reddet af dette kompagni bestående af hellige. Han kom sig nok til at kunne gå resten af vejen til Salt-sødalen med sin unge redningskvinde ved sin side. De forelskede sig og blev gift. Han blev min oldefar Henry Eyring og hun min oldemor Maria Bommeli Eyring.

År senere, da folk kommenterede de store vanskeligheder ved at krydse kontinentet, sagde hun: »Nej, nej, det var ikke hårdt. Mens vi vandrede, talte

vi hele vejen om, hvilket mirakel det var, at vi begge havde fundet Jesu Kristi sande evangelium. Jeg husker det som den lykkeligste tid.«

Siden da har Herren gjort brug af adskillige metoder for at hjælpe sine hellige til at tage vare på hinanden. Nu har han velsignet os med styrkede og forenede kvorummer på menigheds- og stavsplan, kvorummer der arbejder i koordination med alle menighedens organisationer.

Geografisk bestemte menigheder, kompagnier og styrkede kvorummer har alle krævet mindst to succeskriterier i forbindelse med Herrens hensigt med at få hans hellige til at tage vare på hinanden på den måde, han tager vare på dem. Det lykkes for dem, når de hellige føler Kristi kærlighed til hinanden frem for egen nytte. I skrifterne kaldes den »næstekærligheden ... Kristi rene kærlighed« (Moro 7:47). Og det lykkes for dem, når Helligånden vejleder omsorgsgiveren til at vide, hvad Herren ved er bedst for den person, som han prøver at hjælpe.

Gang på gang har kirkemedlemmer i mit nærvær i de seneste uger handlet, som om de på en eller anden måde

havde forudset, hvad Herren ville gøre, som det er blevet bekendtgjort her i dag. Lad mig blot give jer to eksempler. Det ene drejer sig om en enkel nadvermødetale af en 14-årig lærer i Det Aronske Præstedømme, som forstår, hvad præstedømmebærere kan udrette i deres tjeneste for Herren. Det andet handler om en melkisedeksk præstedømmebærer, der blev inspireret til at tjene en familie med Kristi kærlighed.

Lad mig først fortælle jer det, den unge mand sagde ved menighedens nadvermøde. Jeg var til stede. Prøv at huske, hvordan I var som 14-årige, og lyt efter og hør ham sige mere, end en så ung mand rimeligvis kunne vide:

»Jeg har virkelig været glad for at være medlem af lærernes kvorum i menigheden, siden jeg sidste år fyldte 14. En lærer har alle diakonens pligter plus nogle nye.

Da nogle af os er lærere, andre en dag vil blive det, og alle i Kirken velsignes ved præstedømmet, så er det vigtigt for os alle at vide mere om en lærers pligter.

For det første står der i Lære og Pagter 20:53: »Lærerens pligt er altid at våge over kirken og at være hos dem og styrke dem.«

Dernæst står der i Lære og Pagter 20:54-55:

»Og at se til, at der ikke er nogen ugudelighed i kirken, ej heller indbyrdes nag, ej heller løgn, bagtalelse eller ond tale,

og påse, at kirken ofte mødes, og påse, at alle medlemmer gør deres pligt.«

Den unge mand fortsatte:

»Herren fortæller os, det er vores ansvar ikke kun at tage vare på Kirken, men også at tage vare på mennesker i Kirken på den måde, som Kristus ville, fordi dette er hans kirke. Hvis vi prøver at holde buddene, være venlige

over for hinanden, være ærlige, være gode venner og glæde os over at være sammen, så vil vi være i stand til at have Ånden hos os og vide, hvad vor himmelske Fader ønsker, vi gør. Hvis vi ikke gør det, så kan vi ikke udføre vores kaldelse.»

Han fortsatte med at sige:

»Når en lærer vælger at være et godt eksempel ved at være en god hjemmelærer, hilse på medlemmerne i kirken, forberede nadveren, hjælpe til derhjemme og være en fredstifter, vælger han at ære sit præstedømme og udføre sin kaldelse.

At være en god lærer betyder ikke kun at være ansvarlig, når vi er i kirke eller til kirkeaktiviteter. Apostlen Paulus sagde: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.» (1 Tim 4:12).«

Derefter sagde den unge mand:

»Uanset hvor vi er, eller hvad vi laver, kan vi være et godt eksempel på retskaffenhed til alle tider og på alle steder.

Min far og jeg er hjemmelærere for familien Brown.¹ Hver gang vi tager derhen, har jeg en god tid, hvor jeg snakker med dem og lærer dem at kende. En ting, jeg virkelig godt kan lide ved familien Brown, er, at hver gang vi tager derover, lytter de alle viligt, og de har altid nogle gode historier at fortælle.

Når vi kender mennesker i menigheden godt, fordi vi er deres hjemmelærer, gør det det lettere at udføre en lærers næste pligt, og det er at hilse på medlemmerne i kirken. Når vi hjælper mennesker til at føle sig velkomne og at de hører til i kirken, hjælper det alle menighedens medlemmer til at føle sig elsket og forberedt til at tage nadveren.

Når lærerne har hilst på de medlemmer, der er kommet i kirke, hjælper de hver søndag med at forberede

nadveren. Jeg nyder virkelig at omdele og forberede nadveren i denne menighed, fordi alle er så ærbødige. Jeg føler altid Ånden, når jeg forbereder og omdeler nadveren. Det er virkelig en velsignelse for mig, at jeg kan gøre det hver søndag.

Nogle former for tjeneste som at omdele nadveren er noget, folk kan se, og de takker os for at gøre det, men andre former for tjeneste som at forberede nadveren gøres som regel, uden at nogen lægger mærke til det. Det er *ikke* vigtigt, om andre *ser* os tjene, det, der er vigtigt, er, at Herren ved, at vi har tjent ham.

Som lærere bør vi altid prøve at styrke Kirken, vores venner og vores familie ved at udføre vores præstedømmeplichter. Det er ikke altid let, men Herren giver os ikke nogen befalinger, »uden at han bereder en vej for [os], så [vi] kan udføre det, som han befaler.» (1 Ne 3:7).«

Da den unge mand var ved at slutte, sad jeg tilbage i stadig undren over hans modenhed og visdom. Han sammenfattede ved at sige: »Jeg ved, at vi bliver bedre mennesker, hvis vi vælger at følge [Jesus Kristus].«

Der blev fortalt en anden beretning om en præstedømmetjeneste for en måned siden ved et nadvermøde i en menighed. Igen var jeg til stede. I dette tilfælde vidste den erfarne bærer af Det Melkisedekske Præstedømme ikke, mens han talte, at han beskrev præcis det, Herren ønsker, der skal ske med de styrkede præstedømmekvorummer. Her kommer kernen i hans beretning:

Han og en hjemmelærermakker fik til opgave at besøge syv familier. *Næsten ingen* af dem ønskede besøg. Da hjemmelærerne kom til deres lejlighed, nægtede de at åbne døren. Når de ringede til dem, tog de ikke telefonen. Når de efterlod en besked, blev de ikke

besvaret. Denne seniormakker greb til sidst til at skrive breve. Han begyndte endda at bruge neongule kuverter i håb om at få en reaktion.

En af de syv familier var en mindre aktiv søster, der var emigreret fra Europa. Hun havde to små børn.

Efter mange forsøg på at kontakte hende fik han en sms. Hun informerede ham studst om, at hun havde for travlt til at mødes med sine hjemmelærere. Hun havde to job og var også i militæret. Hendes hovederhverv var som politibetjent, og hendes karrieremål var at blive kriminalbetjent og derefter vende tilbage til sit hjemland og fortsætte med at arbejde der.

Hjemmelæreren fik aldrig mulighed for at besøge hende i hendes hjem. Han smsede til hende nu og da. Hver måned sendte han et håndskrevet brev til hende og sendte feriekort til alle børnene.

Han fik ikke noget svar. Men hun vidste, hvem hendes hjemmelærere var, hvordan hun kunne kontakte dem, og at de ville blive ved med at passe deres præstedømmetjeneste.

Så en dag fik han en hastesms fra hende. Hun havde desperat brug for hjælp. Hun vidste ikke, hvem hendes biskop var, men hun vidste, hvem hendes hjemmelærere var.

Nogle få dage senere skulle hun forlade staten på grund af en månedlang militærøvelse. Hun kunne ikke tage børnene med sig. Hendes mor, der skulle have taget sig af hendes børn, var netop fløjet til Europa for at tage sig af sin mand, som havde akut behov for lægehjælp.

Denne mindre aktive enlige søster havde penge nok til at købe en billet til Europa til sit yngste barn, men ikke til sin 12 år gamle søn, Eric.² Hun spurgte sin hjemmelærer, om han kunne finde en god SDH-familie, der kunne tage ham til sig de næste 30 dage!

Hjemmelæreren smsede tilbage om, at han ville gøre sit bedste. Derpå kontaktede han sine præstedømmeledere. Biskoppen, som var den præsiderende højpræst, gav ham tilladelse til at henvende sig til menighedsrådets medlemmer, herunder hjælpeforeningspræsidenten.

Hjælpeforeningspræsidenten fandt hurtigt fire gode SDH-familier med børn på Erics alder, som ville tage ham til sig en uge ad gangen. I løbet af den næste måned gav disse familier Eric mad, fandt plads til ham i deres allerede trængte lejligheder eller små hjem, tog ham med på sommerens

allerede planlagte familieaktiviteter, tog ham med i kirke, inddrog ham i deres familieaften og så videre.

Familierne med drenge på Erics alder tog ham med til deres møder og aktiviteter i diakonernes kvorum. I løbet af denne periode på 30 dage var Eric for første gang i sit liv i kirke hver søndag.

Da hans mor kom hjem fra øvelsen, fortsatte Eric med at komme i kirke, sædvanligvis med en af disse fire frivillige SDH-familier eller andre, som havde vist ham opmærksomhed, deriblandt hans mors besøglærere. Med tiden blev han ordineret til diakon og begyndte at uddele nadveren regelmæssigt.

Lad os nu se ind i Erics fremtid. Vi bliver ikke overraskede, hvis han bliver leder i Kirken i sin mors hjemland, når hans familie vender tilbage dertil, alt sammen takket være hellige, der arbejdede sammen i samhørighed under biskoppens ledelse for at tjene på grund af næstekærligheden i deres hjerte og med Helligåndens kraft.

Vi ved, at næstekærlighed er afgørende for, at vi kan blive frelst i Guds rige. Moroni skrev: »Medmindre I nærer næstekærlighed, kan I på ingen måde

blive frelst i Guds rige« (Moro 10:21; se også Eter 12:34).

Vi ved også, at næstekærlighed er en gave, vi får skænket efter alt, hvad vi kan gøre. Vi må »bed[e] til Faderen med hjertets hele styrke om, at [vi] må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere« (Moro 7:48).

Det ser for mig ud som om, at vi bedst modtager Helligånden, når vi er fokuserede på at tjene andre. Det er derfor, vi har et ansvar i præstedømmet for at tjene på Frelserens vegne. Når vi er optaget af at tjene andre, tænker vi mindre på os selv, og Helligånden kan lettere komme til os og hjælpe os i vores livslange stræben efter at få skænket næstekærlighedens gave.

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer om, at Herren allerede har taget store skridt fremad i sin plan, så vi kan blive endnu mere inspirerede og næstekærlige i vores omsorgsfulde præstedømmetjeneste. Jeg er taknemmelig for hans kærlighed, som han så gavmildt giver os. Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Navnet er ændret.
2. Navnet er ændret.

Præsident Dallin H. Oaks
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Præstedømmets kraft

Højnelse af det hellige præstedømme, I bærer, er afgørende for Herrens værk i jeres familie og kirkekaldelser.

Mine elskede brødre, vi har hørt en åbenbaring i form af en meddelelse fra præsident Russell M. Nelson. Vi har hørt vigtige uddybninger af ældste Christofferson, ældste Rasband og af præsident Eyring. Det, der endnu skal siges, deriblandt mere fra præsident Nelson, vil uddybe, hvad I, Herrens ledere og præstedømmebærere, skal gøre nu i jeres kald. For at hjælpe jer med dette vil jeg gennemgå nogle grundlæggende styrende principper i det præstedømme, I bærer.

I. Præstedømmet

Det Melkisedekske Præstedømme er den himmelske myndighed, som Gud har uddelegeret for »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). I 1829 blev det overdraget til Joseph Smith og Oliver Cowdery af Frelserens apostle, Peter, Jakob og Johannes (se L&P 27:12). Det er mere helligt og kraftfuldt, end vi har ord til at beskrive.

Nøglerne i præstedømmet er magten til at lede udøvelsen af præstedømmemyndigheden. Da apostlene således overdrog Joseph og Oliver Det Melkisedekske Præstedømme, gav de dem også nøglerne til at være ansvarlig for dets udøvelse (se L&P 27:12-13). Men det var ikke alle præstedømmets

nøgler, der blev overdraget på det tidspunkt. Alle nøgler og den fornødne kundskab til denne »tidernes fyldes uddeling« (L&P 128:18) gives »linje på linje« (vers 21). Flere nøgler blev overdraget i templet i Kirtland syv år senere (se L&P 110:11-16). Disse nøgler blev givet for lede præstedømmemyndigheden i de øvrige opgaver, der blev givet på det tidspunkt, så som dåb for de døde.

Det Melkisedekske Præstedømme er ikke en status eller et mærkat. Det er en guddommeligt kraft, man betros

til brug i Guds værk til gavn for hans børn. Vi bør altid huske, at mænd, der bærer præstedømmet, *ikke* er »præstedømmet«. Det er ikke passende at bruge en omtale som »præstedømmet og kvinderne«. Vi bør bruge omtaleformen »præstedømmebærerne og kvinderne«.

II. En tjenestegerning

Lad os nu se lidt på, hvad Herren Jesus Kristus forventer af dem, der bærer hans præstedømme – hvordan vi skal føre sjæle til ham.

Præsident Joseph F. Smith sagde: »Det er i sandhed blevet sagt, at Kirken er blevet organiseret i fuldkommenhed. Det eneste problem er, at disse organisationer ikke er fuldstændig klar over de forpligtelser, der påhviler dem. Når de fuldstændig forstår de krav, der stilles til dem, vil de udfylde deres pligter mere trofast, og Herrens værk vil blive så meget stærkere og få mere magt og indflydelse i verden.«¹

Præsident Smith sagde også advarende:

»De ærestitler, der er givet af Gud ... som har tilknytning til de forskellige

embeder og grader i det hellige præstedømme, må ikke bruges eller betragtes som menneskeskabte titler. De er ikke til for, at man skal pryde sig med dem eller som et udtryk for herredømme, men de er til for at yde ydmyg tjeneste i den Mesters værk, som vi erklærer at tjene ...

Vi arbejder for at frelse sjæle, og vi bør føle, at dette er den største pligt, der påhviler os. Derfor bør vi om nødvendigt være villige til at ofre alt for Guds kærlighed, menneskenes frelse og Guds riges triumf på denne jord.²

III. Præstedømmets embeder

I Herrens kirke har embeder i Det Melkisedekske Præstedømme forskellige funktioner. I Lære og Pagter omtales højpræsterne som »stående præsidenter eller tjenere for forskellige stave, der ligger spredt rundt omkring« (L&P 124:134). Der henvises til ældsterne som »stående tjenere for [Herrens] kirke« (L&P 124:137). Her er andre lærdomme om de forskellige funktioner.

En højpræst virker og administrerer i det, der er åndeligt (se L&P 107:10, 12). Præsident Joseph F. Smith sagde også: »Eftersom han er blevet ordineret til højpræst, bør han føle, at han er forpligtet til at være et eksempel til efterfølgelse for både gamle og unge,

til på denne måde at undervise i retfærdighed, ikke blot i teori, men i højere grad ved sit eksempel – give de unge det bedste ved alderens erfaringer, og således blive en kraft i det nabolags midte, hvor han bor.«³

Omkring en ældstes pligter sagde ældste Bruce R. McConkie fra De Tolv Apostles Kvorum: »En ældste er Herren Jesu Kristi tjener ... Han er bemyndiget til at indtage pladsen og stå i stedet for sin Mester ... for at være til tjeneste for sine medmennesker. Han er Herrens repræsentant.«⁴

Ældste McConkie kritiserede opfattelsen af, at man »kun er ældste«. »Enhver ældste i Kirken bærer lige så meget præstedømme som Kirkens præsident,« sagde han. »Hvad er en ældste? Han er en hyrde, en hyrde, der tjener i den gode Hyrdes fårefold.«⁵

Når det gælder den vigtige funktion at tjene i den gode Hyrdes fårefold, skelnes der ikke mellem højpræstens og ældstens embeder i Det Melkisedekske Præstedømme. I det storslåede afsnit 107 i Lære og Pagter erklærer Herren: »Højpræster af det melkisedekske præstedømmes orden har ret til at virke i deres eget embede under ledelse af præsidentskabet, hvad angår forvaltningen af det, der er åndeligt, og også i embedet som ældste [eller embeder i Det Aronske Præstedømme]« (L&P 107:10; se også vers 12).

Det vigtigste princip for alle præstedømmebærere er det princip, som profeten Jakob i Mormons Bog underviser om. Efter han og hans bror Josef var blevet indviet som præster og lærere for folket, sagde han: »Og vi højnede vort embede for Herren, idet vi påtog os ansvaret og selv svarede for folkets synder, hvis vi ikke lærte dem Guds ord med al flid« (Jakob 1:19).

Brødre, vores ansvar som præstedømmebærere er en alvorlig sag. Andre organisationer kan være tilfredse med verdslige standarder for præstationsniveau, når de leverer deres budskaber og udfører deres øvrige funktioner. Men vi, som bærer Guds præstedømme, har en guddommelig myndighed, der tilmed styrer adgangen til Guds celestiale rige. Vi har det formål og det ansvar, som Herren definerede i det åbenbarede forord til Lære og Pagter. Vi skal forkynde for verden:

»At enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelsers navn; for at tro også må tage til på jorden; for at [Guds] evigtvarende pagt må blive stadfæstet; for at [Guds] evangeliums fylde må blive forkyndt af de svage og ringe til verdens ender« (L&P 1:20-23).

For at opfylde dette guddommelige hverv må vi trofast »højne« vores præstedømmekaldelser og ansvar (se L&P 84:33). Præsident Harold B. Lee forklarede, hvad det betyder at højne sit kald i præstedømmet: »Når en mand får præstedømmet, bliver han Herrens agent. Han bør tænke på sin kaldelse, som om han går Herrens ærinde. Det er, hvad det vil sige at ære præstedømmet.«⁶

Derfor, brødre, hvis Herren selv ville bede jer om at hjælpe en af hans sønner eller døtre – hvilket han har gjort igennem sine tjenere – ville I så gøre det? Og hvis I gjorde, ville

I så handle som hans agent, der går »Herrens ærinde,« idet I stoler på hans lovede hjælp?

Præsident Lee havde også en anden lærdom om at højne præstedømmet: »Når man holder et forstørrelsesglas hen over noget, får det den ting til at se større ud, end det gør med det blotte øje. Det er et forstørrelsesglas. Så ... hvis nogen højner deres præstedømme – det vil sige gør det større, end de først troede, at det var, og vigtigere end nogen anden troede, det var – så er det sådan, man forstørrelser eller højner sit præstedømme.«⁷

Her er et eksempel på en præstedømmebærer, der højner sit præstedømmeansvar. Jeg har hørt dette fra ældste Jeffrey D. Erekson, min ledsager ved en stavskonference i Idaho. Som ung gift ældste, ludfattig og med en følelse af ikke at være i stand til at gøre

sit sidste år på college færdigt, besluttede Jeffrey sig for at droppe studiet og tage imod et attraktivt jobtilbud. Nogle få dage senere kom ældsternes kvorumspræsident hjem til ham. »Forstår du vigtigheden af de præstedømme-nøgler, jeg bærer?« spurgte ældsternes kvorumspræsident. Da Jeffrey svarede, at det gjorde han, fortalte kvorumspræsidenten ham, at han, efter havde hørt om Jeffreys plan om at droppe studiet, havde ligget søvnløs, for Herren havde plaget ham om at give Jeffrey dette budskab: »Som din kvorumspræsident råder jeg dig til ikke at droppe dit studie. Det er et budskab til dig fra Herren.« Jeffrey blev på studiet. En del år senere mødte jeg ham, hvor han var en fremgangsrig forretningsmand og hørte ham sige til en forsamling af præstedømmebærere: »Det [råd] gjorde en verden til forskel i mit liv.«

En præstedømmebærer højnede sit præstedømme og sit kald, og det gjorde »en verden til forskel« for et andet af Guds børn.

IV. Præstedømmet i familien

Indtil nu har jeg talt om præstedømmefunktioner i Kirken. Nu vil jeg tale om præstedømmet i familien. Jeg begynder med nøgler. Princippet om, at præstedømmets myndighed kan kun udøves under ledelse af den, der har nøglerne til den funktion, er fundamental i Kirken, men det gælder ikke for udøvelse af præstedømmemyndighed i familien.⁸ En far, der bærer præstedømmet, præsiderer i sin familie med myndighed i det præstedømme, han bærer. Han behøver ikke at blive ledt til eller få godkendelse af nogen med præstedømmenøgler for at rådgive medlemmer af sin familie, holde familiemøder, give præstedømmevelsignelser til sin hustru og sine børn eller helbredende velsignelser til familie eller andre.

Hvis fædre ville højne deres præstedømme i deres egen familie, ville det fremme Kirkens mission så meget mere, end noget andet ville gøre. Fædre, som bærer Det Melkisedekske Præstedømme, bør holde buddene, så de har præstedømmets kraft til at give velsignelser til deres familie. Fædre bør også fremme kærlige familierelationer, så familien har lyst til at bede deres far om velsignelser. Og forældre bør opfordre til flere præstedømmevelsignelser i familien.

Fædre, fungér som »jævnbyrdige partnere« med jeres hustru, som familieproklamationen lærer os.⁹ Og fædre, når I nyder privilegiet af at udøve præstedømmets kraft og myndighed, så gør det »ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomhed og ved uskrømtet kærlighed« (L&P 121:41). Denne høje standard for udøvelse af

Præsident Russell M. Nelson

præstedømmemyndighed er yderst vigtig i familien. Præsident Harold B. Lee kom med dette løfte, lige efter han var blevet præsident for Kirken: »Aldrig er kraften i det præstedømme, I har, mere vidunderlig, end når der er en krise i jeres hjem, alvorlig sygdom eller en stor beslutning, der skal tages ... I præstedømmets kraft, som er den almægtige Guds kraft, ligger kraften til at udføre mirakler, hvis det er Herrens vilje, men for at vi kan bruge dette præstedømme, må vi være værdige til at udøve det. Hvis man ikke kan forstå dette princip, kan man ikke modtage velsignelserne ved at have dette storslåede præstedømme.«¹⁰

Mine kære brødre, højnelse af det hellige præstedømme, I bærer, er afgørende for Herrens værk i jeres familie og kirkekaldelser.

Jeg vidner om ham, hvis præstedømme det er. Gennem hans forsoning, lidelse, offer og opstandelse har alle mænd og kvinder et løfte om udødelighed og en mulighed for evigt liv. Vi bør hver især være trofaste og flittige til at gøre vores del i dette vor Guds og Evige Faders store værk. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s. 343.*
2. Se *Lærdomme: Joseph F. Smith, s. 340, 342-343.*
3. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme, 1980, s. 153.*
4. Se Bruce R. McConkie, »Bare en ældste«, *Den danske Stjerne*, juni 1975, s. 2; fremhævelse i original ikke bevaret.
5. Se Bruce R. McConkie, »Bare en ældste«, s. 2; fremhævelse i original ikke bevaret.
6. *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee, 2001, s. 92.*
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*; red. Clyde J. Williams, 1996, s. 499.
8. Se Dallin H. Oaks, »Præstedømmemyndighed i familien og Kirken«, *Liahona*, nov. 2005, s. 24-27.
9. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
10. *Lærdomme: Harold B. Lee, s. 97.*

Vis omsorg med Guds kraft og myndighed

Vi vil drage omsorg i hans navn, med hans magt og myndighed og med hans kærlige venlighed.

Mine elskede brødre, tak for jeres hengivenhed for Herren og hans hellige værk. Det er i sandhed en glæde at være her sammen med jer. Som et nyt Første Præsidentskab takker vi for jeres bønner og opretholdelse. Vi er taknemmelige for jeres måde at leve og tjene Herren på. Jeres pligtopyldenhed og uselviske tjeneste er akkurat lige så vigtig i jeres kaldelser, som det er i vores. Igennem livslang tjeneste i Kirken har jeg lært, at det virkelig ikke betyder noget, *hvor* man tjener. Det, Herren kerer sig om, er, *hvordan* vi tjener.

Jeg er dybt taknemmelig for præsident Thomas S. Monson, der var et forbillede for mig i mere end 50 år. Og jeg nærer dyb beundring for hans rådgivere, præsident Henry B. Eyring og præsident Dieter F. Uchtdorf. Jeg roser dem for deres virke for Herren og hans profeter. Begge disse hengivne tjenere har fået nye opgaver. De fortsætter med at tjene med handlekraft og hengivenhed. Jeg ærer og elsker dem begge.

Det er en bemærkelsesværdig velsignelse at tjene i Herrens sande og levende kirke med hans myndighed og kraft. Gengivelsen af Guds

præstedømme, deriblandt præstedømmets nøgler, giver værdige sidste dages hellige mulighed for at modtage de største af alle åndelige velsignelser. Vi ser de velsignelser tilflyde kvinder, mænd og børn over hele verden.

Vi ser trofaste kvinder, der forstår den kraft, der ligger i deres kaldelser og i deres begavelse og andre tempelordinancer. Disse kvinder ved, hvordan de påkalder sig himlens kræfter for at beskytte og styrke deres mand, deres børn og andre, de elsker. Det er åndeligt stærke kvinder, der frygtløst leder, underviser og drager omsorg i deres kaldelser med Guds kraft og myndighed!¹¹ Hvor er jeg dog taknemmelig for dem.

På samme vis ser vi trofaste mænd, som lever op til deres privilegier som præstedømmebærere. De leder og tjener opofrende på Herrens måde med kærlighed, venlighed og tålmodighed. De velsigner, vejleder, beskytter og styrker andre ved kraften i det præstedømme, de bærer. De bringer mirakler til dem, de tjener, samtidig med at de sørger for, at deres eget ægteskab og familie er tryk. De skyr ondt og er mægtige ældster i Israel.² Jeg er yderst taknemmelig for dem!

Må jeg dog luften en bekymring? Den går på, at for mange af vores brødre og søstre ikke helt forstår begrebet præstedømmets magt og myndighed. De opfører sig, som om de hellere vil tilfredsstille deres eget selviske behov og appetit end at bruge Guds kraft til at velsigne hans børn.

Jeg frygter, at for mange af vores brødre og søstre ikke forstår, hvilket privilegium der kunne blive deres.³ Nogle af vores brødre opfører sig for eksempel som om, at de ikke forstår, hvad præstedømmet er og hvad det gør dem i stand til. Lad mig give jer nogle konkrete eksempler.

For ikke så lang tid siden deltog jeg ved et nadvermøde, hvor et lille nyfødt barn skulle have sit navn og en velsignelse af sin far. Den unge far holdt sit dyrebare barn i sine arme, gav hende et navn og fremsagde så en smuk *bøn*. Men han gav *ikke* det barn en velsignelse. Det søde barn fik et navn, men ingen velsignelse! Denne kære ældste kendte ikke forskel på en bøn og en præstedømmevelsignelse. Med sin præstedømmemyndighed kunne han have velsignet sit nyfødte barn, men det gjorde han ikke. Jeg tænkte: »Sikke en spildt mulighed!«

Lad mig nævne nogle andre eksempler. Vi kender til brødre, som indsætter søstre som ledere og lærere i Primary, Unge Piger og Hjælpeforeningen, men de undlader at velsigne dem – velsigne dem med kraft til at udføre deres kaldelser. De giver dem formaninger og instruktioner. Vi ser en værdig far, der ikke får givet sin hustru og sine børn en præstedømmevelsignelse, når det er lige præcis det, de har brug for. Præstedømmets kraft og myndighed er blevet gengivet til denne jord, og alligevel er der alt for mange brødre og søstre, der går igennem forfærdelige prøvelser i livet uden nogensinde at få en rigtig præstedømmevelsignelse. Hvilken tragedie! En tragedie, som vi kan udrydde.

Brødre, vi bærer Guds hellige præstedømme! Vi har hans bemyndigelse til at velsigne hans folk. Tænk blot på det bemærkelsesværdige løfte, Herren gav os, da han sagde: »Hvem som helst, du velsigner, vil jeg velsigne.«⁴ Det er vores privilegium at handle i Jesu Kristi navn for at velsigne Guds børn i henhold til hans vilje. Stavspræsidenter og biskopper, vær venlige at sikre jer, at hvert eneste kvorumsmedlem i jeres varetægt forstår, hvordan man giver en præstedømmevelsignelse – inklusive

den personlige værdighed og åndelige forberedelse, det kræver at kunne trække fuldt ud på Guds kraft.⁵

Alle brødre, der bærer præstedømmet, opfordrer jeg til at inspirere medlemmer til at holde deres pagter, faste og bede, studere skrifterne, tjene i templet og til i tro at tjene som Guds mænd og kvinder. Vi kan også hjælpe alle til med troens øjne at se, at lydighed og retfærdighed vil føre dem nærmere på Jesus Kristus og gøre det muligt at nyde Helligåndens ledsagelse og føle glæde i livet!

Et kendetegn for Herrens sande og levende kirke vil altid være en organiseret og styret indsats for at drage omsorg for den enkelte af Guds børn og deres familie.⁶ Eftersom det er hans kirke, vil vi som hans tjenere drage omsorg for den enkelte, akkurat som han gjorde.⁷ Vi vil drage omsorg i hans navn, med hans magt og myndighed og med hans kærlige venlighed.

En oplevelse, jeg havde i Boston for mere end 60 år siden, lærte mig, hvor stort et privilegium det kan være at drage omsorg for den enkelte. Jeg var turnuskandidat på Massachusetts General Hospital – og på arbejde hver dag, hver anden aften og hver

anden weekend. Jeg havde begrænset tid til min hustru, vores fire børn og kirkeaktiviteter. Ikke desto mindre gav vores grenspræsident mig til opgave at besøge Wilbur og Leonora Cox i det håb, at bror Cox ville blive aktiv i Kirken igen. Han og Leonora var blevet beseglet i templet.⁸ Og alligevel havde Wilbur ikke været i kirke i mange år.

Min kammerat og jeg tog hjem til dem. Da vi kom derhen, hilste søster Cox os varmt velkommen,⁹ men bror Cox gik resolut ind i et andet værelse og lukkede døren.

Jeg gik hen til den lukkede dør og bankede på. Efter en stund blev der mumlet: »Kom ind.« Jeg åbnede døren og så, at bror Cox sad ved siden af en masse amatørradioudstyr. I det lille værelse tændte han en cigar. Det var helt klart, at mit besøg var ubelejligt.

Jeg stirrede rundt i værelset med stor forundring og sagde: »Bror Cox, jeg har altid ønsket mig at lære, hvordan

amatørradio virker. Vil du lære mig det? Jeg er ked af, at jeg ikke kan blive længere i aften, men må jeg komme tilbage en anden gang?»

Han tøvede lidt og sagde så ja. Det blev begyndelsen på et smukt venskab. Jeg vendte tilbage, og han lærte mig det. Jeg begyndte at elske og respektere ham. Denne mands storhed trådte tydeligere frem, efterhånden som vi besøgte ham. Vi blev rigtig gode venner, og det gjorde vores evige partnere også. Men tiden gik, og vores familie flyttede væk. De lokale ledere blev ved med at tage sig af familien Cox.¹⁰

Godt otte år efter det første besøg blev Boston Stav oprettet.¹¹ Kan I gætte, hvem der blev den første stavspræsident? Ja! Bror Cox! Senere har han også tjent som missionspræsident og tempelpræsident.

Flere år senere fik jeg som medlem af De Tolvs Kvorum til opgave at oprette en ny stav i Sanpete County i

Utah. Under rækken af de sædvanlige interviews blev jeg glædeligt overrasket, da jeg mødte min kære ven bror Cox. Jeg følte mig inspireret til at kalde ham som ny stavspatriark. Efter jeg havde ordineret ham, gav vi hinanden et knus og græd. De andre i værelset undrede sig over, hvorfor disse to voksne mænd stod og græd. Men vi vidste det. Og det gjorde søster Cox også. Vi græd af glæde. Vi mindedes stille den utrolige omvendelses- og kærlighedsrejse, der blev påbegyndt mere end 30 år forinden en aften i deres hjem.

Men beretningen slutter ikke her. Bror og søster Cox' familie tæller nu tre børn, 20 børnebørn og 54 oldebørn. Når man dertil lægger den påvirkning, de har haft på hundredvis af missionærer, flere tusinde i templet og hundredvis mere, der har fået deres patriarkalske velsignelse af bror Cox. Hans og Leonoras indflydelse vil fortsætte med at sprede sig som ringe i vandet gennem mange generationer overalt i verden.

Oplevelser som denne med Wilbur og Leonora Cox finder sted hver uge – og forhåbentligt hver dag – i denne kirke. Herren Jesu Kristi hengivne tjenere udfører hans værk med hans kraft og myndighed.

Brødre, der er døre, vi kan åbne, præstedømmevelsignelser vi kan give, hjerter vi kan hele, byrder vi kan lette, vidnesbyrd vi kan styrke, liv vi kan redde og glæde vi kan bringe hjem til de sidste dages hellige – alt sammen, fordi vi bærer Guds præstedømme. Vi er de mænd, der er blevet »kaldet og forberedt fra verdens grundlæggelse i overensstemmelse med Guds forudviden som følge af [vores] overordentlig store tro« til at udføre dette værk.¹²

I aften vil jeg gerne opfordre jer til helt bogstaveligt at rejse jer sammen

Generalautoriteter og øverste ledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Dallin H. Oaks
Førsterådgiver

Russell M. Nelson
Præsident

Henry B. Eyring
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

Lynn G. Robbins

Juan A. Uceda

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Eby

GENERALAUTORITETER OG HALVFJERDSERE

(i alfabetisk orden)

Marcos A. Aloukanis	Jose L. Alfonso	Wilford W. Andersen	Ian S. Ardern	Mervyn B. Arnold	Steven R. Bangert	W. Mark Bassett	David S. Baxter	Randall K. Bernmet	Shayne M. Boven	M. A. Bragg	Craig A. Carbon	Matthew L. Carpenter	Yoon Hwan Choi	Kim B. Clark	Weatherford T. Clayton
Lawrence E. Cochrane	Valeri V. Cordon	J. Dion Cornish	Claudio R. Mi. Costa	Joaquin E. Costa	LeGrande R. Curtis Jun.	Massimo De Feo	Benjamin De Hoyos	Edward Dube	Kevin R. Duncan	Timothy J. Dyches	Larry J. Echo Hawk	David F. Evans	Enrique R. Fabella	Bradley D. Foster	Randy D. Funk
Eduardo Gavarret	Jack N. Gerard	Carlos A. Godoy	Taylor G. Godoy	Christoffa Golden	Walter F. Gonzalez	C. Scott Crow	O. Vincent Habek	Donald L. Heltstrom	Kevin S. Hamilton	Allen D. Haynie	Mahbas Held	David P. Homer	Paul V. Johnson	Jrg Kiebigat	
Joni L. Koch	Erich W. Kopischke	Hugo E. Martinez	James B. Martino	Richard J. Majines	Kyle S. McKay	Peter F. Meus	Hugo Montoya	Marcus B. Nash	K. Brett Mattress	S. Gifford Nielsen	Brent H. Nielson	Arifjan Ochba	Allan F. Pecker	S. Mark Palmer	Adilson de Paula Parrella
Kevin W. Pearson	Anthony D. Revins	Paul B. Peper	John C. Phingree Jun.	Rafael E. Pino	Michael T. Ringwood	Gary B. Sabbin	Evan A. Schmitz	Gregory A. Schwitzer	Joseph W. Sliati	Steven C. Snow	Vem P. Stanfill	Brian K. Taylor	Michael John U. Teh	Jose A. Tejera	Amulio Valenzuela
Juan Pablo Villar	Terence M. Vinson	Takashi Wada	Taniel B. Wako	Scott D. Whiting	Larry Y. Wilson	Chi Hong (Sam) Wong	Jorge F. Zaballos	Claudio D. Zivic	Dean M. Davis	W. Christopher Waddell	Gerald Causse	W. Christopher Waddell	Dean M. Davis	W. Christopher Waddell	W. Christopher Waddell

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

ORGANISATIONSLEDERE

Devin G. Durant	Tad R. Callister	Brian K. Ashton	Michelle D. Craig	Bonnie H. Gordon	Betsy Craven	Sharon Eubank	Jean B. Bingham	Reyna L. Aburto	Lisa L. Harkness	Joy D. Jones	Cristina B. Franco	Douglas D. Holmes	Stephen W. Owen	M. Joseph Brough

SØNDAGSSKOLEN

UNGE PIGER

HJÆLPEFORENINGEN

PRIMARY

UNGE MÆND

Ældste Larry Y. Wilson
De Halvfjerd

med mig i vores store evige broderskab. Når jeg nævner jeres præstedømmembede, så rejs jer op og bliv stående. Diakoner, vil I rejse jer! Lærere, vil I rejse jer! Præster! Biskopper! Ældster! Højpræster! Patriarker! Halvfjerdere! Apostle!

Og nu brødre, vil I blive stående og sammen med vores kor synge alle tre vers af »Vågn op, o I Guds mænd«. ¹³ Mens vi synger, så tænk over jeres pligt som Guds mægtige hær, der har ansvaret for at hjælpe med at forberede verden på Herrens andet komme. Det er vores pligt. Det er vores privilegium. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, »En inderlig bøn til mine søstre«, *Liahona*, nov. 2015, s. 96.
2. Se Russell M. Nelson, »Prisen for præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2016, s. 66-69; se også Alma 13:7-8; L&P 84:17-20, 35-38.
3. Se L&P 84:19-22; 107:18-19; JSO, 1 Mos 14:30-31 (i Guide til skrifterne).
4. L&P 132:47.
5. Forbindelsen mellem præstedømmets kraft og personlig retskaffenhed er uddybet mere i Russell M. Nelson, »Prisen for præstedømmets kraft«, s. 66-69; se også L&P 121:34-37, 41-44.
6. Vigtigheden af en organiseret og styret indsats for at drage omsorg for den enkelte og familier har været tydelig, hvor som helst og når som helst Jesu Kristi Kirke har været etableret. Se for eksempel Luk 10:1-20; ApG 6:1-6; Ef 4:11-14; Mosi 18:9, 18-19, 27-29; L&P 20:42, 51, 57.
7. Se 3 Ne 17:9-10, 20-21.
8. Templet i Manti i Utah, 15. juni 1937.
9. Leonoras faste og bøn hver mandag i årevis havde helt sikkert en stor positiv indflydelse.
10. I 1954 kaldte grenspræsident Ira Terry Wilbur til at være grenens søndagsskolepræsident. Wilbur tog imod kaldelsen og droppede for altid enhver vane, der stred med visdomsordet. Han vidde resten af sit liv til tjeneste i Herrens værk.
11. I 1962.
12. Alma 13:3.
13. »Rise Up, O Men of God«, *Hymns*, nr. 324.

Brug Helligånden som jeres vejleder

Sikke en uforlignelig gave, der kommer til dem, der tror på Jesus Kristus. Den gave er Helligånden.

På denne påskesøndag vender vores tanker sig mod Herren Jesu Kristi opstandelse og den tomme grav, der giver alle troende håb i Kristi sejr over et ellers sikkert nederlag. Jeg tror, som apostlen Paulus, at ligesom Gud »oprejste Kristus fra de døde, [vil han] gøre [vores] dødelige legemer levende ved sin ånd, som bor i [os]«. ¹

Ligesom Kristus gør vores legeme levende efter den fysiske død gennem kraften i sin opstandelse, så kan han også levendegøre os fra åndelig død. ² I Moses' Bog læser vi om, at Adam undergår denne form for levendegørelse: »[Adam blev] døbt, og Guds Ånd steg ned over ham, og således blev han født af Ånden og blev levendegjort i det indre menneske.« ³

Sikke en uforlignelig gave, der kommer til dem, der tror på Jesus Kristus. Den gave er Helligånden, der i Kristus gør os levende. ⁴ Men tager vi nogle gange sådan en gave for givet?

Brødre og søstre, det er et ekstraordinært privilegium at have »den hellige Ånd til [vores] vejleder«, ⁵ hvilket ses i den følgende beretning.

Under Koreakrigen tjente løjtnant Frank Blair på et troppetransportskib,

der var udstationeret i Japan. ⁶ Skibet var ikke stort nok til at have en officiel feltpræst, så kaptajnen bad bror Blair om at være skibets uformelle feltpræst, da han havde bemærket, at den unge mand var en person med tro og principper og højt respekteret af hele besætningen.

Løjtnant Blair skrev: »Vores skib blev fanget i en stor tyfon. Bølgerne var omkring 14 meter høje. Jeg var på vagt ... da en af vores tre motorer stoppede med at virke og en revne i midterlinjen blev indrapporert. Vi havde to resterende motorer, hvoraf den ene kun fungerende med halv kraft. Vi var i alvorlige vanskeligheder.«

Løjtnant Blair sluttede sin vagt og var på vej i seng, da kaptajnen bankede på hans dør. Han spurgte: »Vil du ikke bede for dette skib?« Løjtnant Blair indvilligede selvfølgelig.

På det tidspunkt kunne han helt enkelt have bedt: »Vor himmelske Fader, velsign vores skib og beskyt os« og så været gået i seng. I stedet bad han om at vide, om der var noget, *han kunne gøre* for at hjælpe til med at sikre skibet. Som svar på bror Blairs bøn tilskyndede Helligånden ham til at

gå til broen, tale med kaptajnen og få mere at vide. Han fandt ud af, at kaptajnen forsøgte at beslutte sig for, hvor hurtigt de resterende motorer skulle køre. Han vendte tilbage til sin kahyt for at bede igen.

Han bad: »*Hvad kan jeg gøre for at hjælpe med at løse problemet med motorerne?*«

Som svar hviskede Helligånden, at han skulle gå rundt på skibet og observere for at indsamle flere oplysninger. Han vendte tilbage til kaptajnen og bad om tilladelse til at gå rundt på dækket. Så gik han med en livline bundet om sin talje ud i stormen.

Mens han stod på agterstavnen, så han på de enorme propeller, når de kom op af vandet, når skibet var på toppen af en bølge. Det var kun den ene, der fungerede fuldt ud, og den snurrede meget stærkt. Da løjtnant Blair havde set dette, bad han igen. Det klare svar, han modtog, var, at den sidste gode motor var under for stor belastning og skulle sættes ned i fart. Så han vendte tilbage til kaptajnen og gav den anbefaling. Kaptajnen blev overrasket og fortalte ham, at skibets ingeniør lige havde foreslået det modsatte – at de øgede farten på den gode motor for at komme ud af stormen. Ikke desto mindre valgte kaptajnen at følge løjtnant Blairs

forslag og sænkede farten på motoren. Ved daggry var skibet igen sikkert i smult vande.

Kun to timer efter holdt den gode motor op med at virke. Med halv kraft på den resterende motor var skibet kun lige i stand til at lægge til havn.

Kaptajnen sagde til løjtnant Blair: »Hvis du ikke havde sænket farten på motoren, ville vi have mistet den midt i stormen.«

Uden den ville der ikke have været noget til at styre skibet. Det ville være væltet om på siden og være sunket. Kaptajnen takkede den unge SDH-officer og sagde, at han troede, at skibet og besætningen blev reddet af, at de havde fulgt løjtnant Blairs åndelige indtryk.

Denne historie er ganske dramatisk. Selvom det kan være usandsynligt, at vi kommer ud for så farlige situationer, indeholder historien retningslinjer for, hvordan vi *kan* modtage Åndens vejledning oftere.

For det første, når det gælder åbenbaring, må vi indstille vores modtager rigtigt til himlens frekvens. Løjtnant Blair levede et rent og trofast liv. Hvis han ikke havde været lydige, ville han *ikke* have haft den åndelige tillid, der var nødvendig for at bede, som han gjorde, for skibets sikkerhed og modtage så specifik vejledning. Vi må alle

yde en indsats for at rette vores liv ind efter Guds befalinger for at blive ledt af ham.

Nogle gange kan vi ikke høre himlens signal, fordi vi ikke er værdige. Omvendelse og lydighed er vejen til igen at kunne få klar kommunikation. Ordene i Det Gamle Testamente for *at omvende sig* betyder at »vende om« eller »vende tilbage«. ⁷ Når I føler jer langt væk fra Gud, skal I blot tage beslutningen om at vende jer bort fra synd og vende jer mod Frelseren, hvor I vil finde ham ventende på jer med sine udstrakte arme. Han er ivrig efter at vejlede jer, og I er blot en bøn væk fra at modtage den vejledning igen. ⁸

For det andet bad løjtnant Blair ikke bare Herren om at *løse* sit problem. Han spurgte, hvad *han kunne gøre* for at være en del af løsningen. Vi kan ligeledes spørge: »Herre, hvad skal jeg gøre for at *være en del af løsningen?*« I stedet for blot at lave en liste over vores problemer i en bøn og bede Herren om at løse dem, bør vi søge mere proaktive måder at modtage Herrens hjælp på og forpligte os til at handle i overensstemmelse med Åndens vejledning.

Der er en tredje vigtig lektie i løjtnant Blairs historie. Kunne han have bedt med en så rolig overbevisning, hvis han ikke tidligere havde modtaget vejledning af Ånden? Når tyfonen rammer, er der ikke tid til at støve Helligåndsgaven af og finde ud af, hvordan den bruges. Denne unge mand fulgte klart et mønster, han havde brugt mange gange tidligere, heriblandt som fuldtidsmissionær. Vi har brug for Helligånden som vores vejleder i det rolige vand, så hans røst vil være umiskendelig for os i den voldsomme storm.

Nogle tror, at vi ikke bør forvente daglig vejledning fra Ånden, da »det er ikke passende, at [Gud] giver befaling i alt,« så vi ikke bliver lade tjenere. ⁹ Men

dette skriftsted blev givet til nogle af de første missionærer, der bad Joseph Smith om at få en åbenbaring, som de selv skulle have modtaget. I et tidligere vers fortalte Herren dem, at de skulle komme til missionsmarken og »rådføre sig med hinanden og med mig.«¹⁰

Disse missionærer ønskede en specifik åbenbaring om deres rejseplaner. De havde endnu ikke lært at søge deres egen vejledning i personlige anliggender. Herren kaldte denne holdning for det, den er: Lad. De første kirkemedlemmer kan have været så glade for at have en sand profet, at de var i fare for at fejle i selv at lære, hvordan de modtager åbenbaring. Åndelig selvhjulpethed er at høre Herrens røst gennem hans Ånd i ens eget liv.

Alma rådede sin søn: »Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger.«¹¹ At leve på denne måde – som vi ofte kalder at »leve ved Ånden« – er et stort privilegium. Det bringer en følelse af ro og sikkerhed, såvel som Åndens frugt, såsom kærlighed, glæde og fred.¹²

Løjtnant Blairs evne til at modtage åbenbaring reddede ham og hans skibskammerater fra et rasende uvejr. Andre former for uvejr raser i dag. Mormons Bogs lignelse om livets træ¹³ giver et kraftfuldt billede af, hvordan man opnår åndelig sikkerhed i sådan en verden. Denne drøm fortæller om en pludselig tåge af mørke, der opstår for at bringe åndelig ødelæggelse over Kirkens medlemmer, der går på stien tilbage til Gud.¹⁴

Når jeg tænker over dette, forestiller jeg mig utallige mennesker, der rejser på stien, nogle med et fast greb om jernstangen, men mange andre følger bare efter dem, der går foran dem. Den sidste tilgang kræver ikke megen tanke eller indsats. I kan bare gøre og tænke det, andre gør og tænker. Det går fint i solskinsvejr. Men bedrageriske storme

og falskhedens tåge opstår uden advarsel. I disse situationer er det en sag om åndelig liv eller død at kende Helligåndens røst.

Nefis mægtige løfte er, at »den, der ville lytte til Guds ord og ville holde fast ved det ... skulle aldrig fortabes, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang.«¹⁵

Det er ikke nok at følge efter dem, der går foran jer. Vi kan ikke kun gøre og tænke det, som andre gør og tænker. Vi må leve et liv, hvor vi bliver vejledt. Vi skal alle selv have vores hånd på jernstangen. Så kan vi gå til Herren med ydmyg tillid og vide, at han vil »lede [os] ved hånden og give [os] svar på [vores] bønner.«¹⁶ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Rom 8:11; se også Joh 14:16.
2. Se 2 Ne 2:21; Alma 42:9.
3. Moses 6:65.
4. Se Rom 8:2; se også 2 Ne 25:25.
5. L&P 45:57.
6. Beretning fortalt med tilladelse fra Frank Blair. Bror Blair, der nu er 89 år gammel, var tilstede i konferencecentret under denne tale.
7. Det hebræiske ord, der oversættes til »at omvende sig« i for eksempel Ez 14:6, er *shoob* (omskrevet). Det betyder at »vende tilbage«. (Se James Strong, *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*, 1890, nr. 7725).
8. Se Jakob 6:5; Mosi 16:12; Alma 5:33; 19:36; 29:10; 3 Ne 9:14.
9. L&P 58:26.
10. L&P 58:25; fremhævelse tilføjet.
11. Alma 37:37; fremhævelse tilføjet.
12. Se Gal 5:22.
13. Se 1 Ne 8; 12; 15.
14. Se 1 Ne 8:23-24; 12:17.
15. 1 Ne 15:24; fremhævelse tilføjet.
16. L&P 112:10.

Reyna I. Aburto.

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Alle som én

For at nå vores storslåede skæbne har vi brug for hinanden, og vi er nødt til at have samhørighed.

Et af de mest bemærkelsesværdige væsener på jorden er monarksommerfuglen. På en tur til Mexico for at fejre jul med min mands familie besøgte vi et sommerfuglereservat, hvor millioner af monarksommerfugle overvintrer. Det var fascinerende at se et så imponerende syn og at reflektere over den samhørighed og lydighed, Guds skabelser udviser over for de guddommelige love.¹

Monarksommerfugle er mestre i at navigere. De bruger solens stilling til at navigere efter. Hvert forår rejser de tusinde kilometer fra Mexico til Canada og hvert efterår vender de tilbage til de samme hellige granskove i Mexico.² Dette gør de år efter år, et lille vingeslag ad gangen. Under deres rejse samles de i træer om natten for at beskytte sig mod kulde og rovdyr.³

Ligesom monarksommerfugle vender tilbage til deres hjem i Mexico, er vi på en rejse tilbage mod vores himmelske hjem.

En gruppe af sommerfugle kan på engelsk hedde et kalejdoskop.⁴ Er det ikke et smukt billede? Hver eneste sommerfugl i et kalejdoskopisk mønster er unik, men disse tilsyneladende skrøbelige væsener er blevet skabt af en kærlig Skaber, som har givet dem evnen til at overleve, rejse, mangfoldiggøre sig og sprede liv, når de går fra en blomst til den næste og spreder pollen. Og selvom ingen sommerfugle er ens, samarbejder de for at gøre verden til et smukkere og mere frugtbart sted.

Ligesom monarksommerfuglen er vi på en rejse tilbage mod vores himmelske hjem, hvor vi vil blive genforenet med vores himmelske forældre.⁵ Ligesom sommerfuglene har vi fået guddommelige egenskaber, der gør det muligt for os at navigere gennem livet for at »[opfylde] formålet med [vores] skabelse.«⁶ Ligesom dem vil Herren, hvis vi knytter vores hjerte sammen,⁷ beskytte os, »som en høne samler sine kyllinger under sine vinger,«⁸ og samler os i et smukt kalejdoskopisk mønster.

Piger og drenge, unge piger og unge mænd, søstre og brødre, vi er på denne rejse sammen. For at nå vores storslåede skæbne har vi brug for hinanden, og vi er nødt til at have samhørighed. Herren har befalet os: »Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine.«⁹

Jesus Kristus er det ypperste eksempel på samhørighed med sin Fader. De er et i hensigt, i kærlighed og i gerninger, hvor »Sønnens vilje er opslugt i Faderens vilje.«¹⁰

Hvordan kan vi følge Herrens fuldkomne eksempel på samhørighed med sin Fader og blive mere forenet med dem og med hinanden?

Der findes et inspirerende mønster i Apostlenes Gerninger 1:14. Vi læser: »[Mændene] holdt alle i *enighed* fast ved bønnen, sammen med kvinderne.«¹¹

Jeg tror, at det er vigtigt, at vendingen »enighed« oprædser flere gange i Apostlenes Gerninger, hvor vi læser om, hvad Jesu Kristi følgere gjorde lige efter, at han steg til himmels som et opstandent væsen, såvel som de velsignelser de modtog i deres bestræbelser. Det er også vigtigt, at vi finder et lignende mønster blandt de trofaste på det amerikanske kontinent på den tid, hvor Herren besøgte og tjente dem. »Enighed« betyder samtykkende, gensidighed forståelse og alle sammen.

Noget af det, de trofaste hellige gjorde i enighed begge steder, var, at de vidnede om Jesus Kristus, studerede Guds ord og tjente hinanden med kærlighed.¹²

Herrens følgere var et i formål, i kærlighed og i gerninger. De vidste, hvem de var, de vidste, hvad de skulle gøre og de gjorde det med kærlighed til Gud og til hinanden. De var en del af et storslået kalejdoskop og gik fremad i enighed.

Nogle af de velsignelser, de modtog, var, at de var fyldt af Helligånden, der skete mirakler blandt dem, kirken voksede, der var ingen stridigheder blandt folket og Herren velsignede dem i alt.¹³

Vi kan antage, at grunden til, at de var så forenede, er, fordi de kendte Herren personligt. De havde været tæt på ham, og de havde været vidner til hans guddommelige mission, til de mirakler han udførte og hans opstandelse. De så og rørte ved mærkerne i hans hænder og fødder. De vidste med sikkerhed, at han er den lovede Messias, verdens Forløser. De vidste, at »han er den sande kilde til al helbredelse, fred og evig udvikling.«¹⁴

Selvom vi måske ikke har set vor Frelser med vores fysiske øjne, kan vi vide, at han lever. Når vi kommer tættere på ham, når vi søger at få et personligt vidnesbyrd gennem

Helligånden om hans guddommelige mission, vil vi få en bedre forståelse af vores formål, Guds kærlighed vil bo i vores hjerte,¹⁵ vi vil være opsatte på at være ét kalejdoskopisk mønster i vores familie, menigheder og samfund og vi vil tjene hinanden »på en ny og bedre måde«.¹⁶

Mirakler sker, når Guds børn samarbejder og bliver vejledt af Ånden til at række ud til andre i nød.

Vi hører så mange historier om næstekærlighed blandt folk, når katastrofen rammer. Da byen Houston for eksempel blev ramt af en massiv oversvømmelse sidste år, glemte folk deres egne behov og gik ud for at hjælpe. En ældsternes kvorumspræsident bad om hjælp fra lokalsamfundet og en flåde på 77 både blev hurtigt organiseret. Redningsfolk tog til de ramte områder og transportererede hele familier til en af vores kirkebygninger, hvor de kunne være i ly og få den nødvendige hjælp. Medlemmer og ikke-medlemmer samarbejdede om et formål.

I Santiago i Chile havde en hjælpeforeningspræsident et ønske om at

hjælpe flygtninge, der var kommet fra Haiti til hendes lokalområde. Ved at rådføre sig med sine præstedømmemedlere fik hun og andre ledere den ide at tilbyde spanskklasser for de flygtninge for at hjælpe dem til bedre at integrere sig i deres nye hjem. Hver søndag morgen mødes missionærerne med deres ivrige elever. Følelsen af samhørighed i den bygning er et inspirerende eksempel på folk fra forskellige baggrunde, der tjener i enighed.

I Mexico rejste hundrede af medlemmer i flere timer for at hjælpe overlevende for to store jordskælv. De kom med værktøj, maskiner og kærlighed til deres næste. Da de frivillige samledes i en af vores kirkebygninger for at afvente instruktioner, brød byen Ixhuatáns borgmester sammen i tårer, da han så denne tilkendegivelse af »Kristi rene kærlighed«.¹⁷

Herren har nu givet os mulighed for en gang om måneden at sidde i råd i vores præstedømmekvorummer og Hjælpeforeningen, så vi kan være mere deltagende i vores menighed eller gren

– et sted hvor vi alle passer ind, og hvor der er brug for alle.

Alle på vores vej er forskellige, men alligevel går vi sammen med dem.

Vores vej handler ikke om, hvad vi har gjort, eller hvor vi har været, men om hvor vi er på vej hen, og hvad vi bliver i enighed. Når vi sidder i råd og bliver vejledt af Helligånden, kan vi se, hvor vi er, og hvor vi skal være. Helligånden giver os et syn, vores naturlige øjne ikke kan se, da åbenbaring er udbredt blandt os,¹⁸ og når vi bringer den åbenbaring sammen, kan vi se mere.

Når vi arbejder i enighed, bør vores mål være at se efter og gøre Herrens vilje. Vores motivation bør være den kærlighed, vi har til Gud og vores næste,¹⁹ og vores største ønske bør være at »arbejde flittigt,«²⁰ så vi kan forberede vejen for Frelserens herlige tilbagekomst. Den eneste måde at gøre dette på er med »enighed«.

Lad os, som monarksommerfuglene, fortsætte på vores rejse sammen med samme mål, hver af os med vores egenskaber og bidrag, arbejde sammen for at gøre det til en smukkere og mere frugtbar verden – et lille skridt ad gangen i harmoni med Guds befalinger.

Vor Herre Jesus Kristus har lovet os, at når vi er samlet i hans navn, er han iblandt os.²¹ Jeg bærer vidnesbyrd om, at han lever, og at han opstod på en

smuk forårmorgen som i dag. Han er monarken over alle monarker, »kongernes konge og herrernes herre.«²²

Må vi være ét i Faderen og i hans enbårne Søn, når vi bliver ledt af Helligånden. Det er min ydmyge bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Abr 3:26; 4:7, 9-12, 15, 18, 21, 24-25.
2. Et interessant faktum om monarksommerfugle er, at det tager op til tre generationer at foretage turen nordpå til Canada. Men en »supergeneration« tager hele turen sydpå til Mexico, overvintrer der, og tager det første stykke tilbage nordpå. (Se »Flight of the Butterflies«, video, 2012; »Flight: A Few Million Little Creatures That Could«, WBUR News, 28. sep. 2012, wbur.org.)
3. Se »Why Do Monarchs Form Overnight Roosts during Fall Migration?«, learner.org/jnorth/tm/monarch/sl/17/text.html.
4. Se »What Is a Group of Butterflies Called?«, amazingbutterflies.com/frequentlyaskedquestions.htm; se også »kaleidoscope«, merriam-webster.com. *Kalejdoskop* kommer af det græske *kalos* (»smuk«) og *eidōs* (»form«).
5. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
6. L&P 88:19; se også L&P 88:25.
7. Se Mosi 18:21.
8. 3 Ne 10:4.
9. L&P 38:27.
10. Mosi 15:7.
11. ApG 1:14; fremhævelse tilføjet.
12. Noget af det, de hellige gjorde i Jerusalem: Valgte en ny apostel og syv velanskrevne mænd og støttede dem (se ApG 1:26; 6:3-5); samledes på pinsedagen (se ApG 2:1); vidnede om Jesus Kristus (se ApG 2:22-23; 3:13-26; 4:10, 33; 5:42); kaldte folket til omvendelse og døbte dem (se ApG 2:38:41); fortsatte i fællesskabet ved brødets brydelse og i bøn (se ApG 2:42); var sammen og havde alt tilfælles (se ApG 2:44-46; 4:34-35); tog i templet (se ApG 2:46); »spiste sammen ... jublende og oprigtige af hjertet« (ApG 2:46); priste Gud og havde folket yndst (se ApG 2:47); var lydige mod troen (se ApG 6:7); holdt sig til bønnen og »tjenesten for ordet« (ApG 6:4). Noget af det, de hellige gjorde på det amerikanske kontinent: Forkyndte Kristi evangelium (se 3 Ne 28:23); dannede Kristi kirke (se 4 Ne 1:1); døbte folk (se 4 Ne 1:1); enhver handlede retfærdigt, den ene med den anden (se 4 Ne 1:2); havde alt fælles

blandt dem (se 4 Ne 1:3); genopbyggede byer (se 4 Ne 1:7-9); blev gift (se 4 Ne 1:11); vandrede efter de befalinger, som de havde fået af Herren (se 4 Ne 1:12); fortsatte med at faste og bede (se 4 Ne 1:12) mødtes ofte for at bede og høre Herrens ord (se 4:Ne 1:12).

13. Nogle af de velsignelser, de hellige modtog i Jerusalem: De var fyldt af Helligånden (se ApG 2:4; 4:31); modtog tungemålgaven og profetiens gave og talte om Guds store værker (se ApG 2:4-18); apostlene udførte mange tegn og undere (se ApG 2:43); der skete mirakler (se ApG 3:1-10; 5:18-19; 6:8, 15); flere sluttede sig til kirken (se ApG 2:47; 5:14). Nogle af de velsignelser, de hellige modtog på det amerikanske kontinent: Folk blev omvendt til Herren (se 3 Ne 28:23; 4 Ne 1:2); en generation blev velsignet (se 3 Ne 28:23); der var ingen stridigheder og mundhuggerier blandt dem (se 4 Ne 1:2, 13, 15, 18); der var ingen rige og fattige (se 4 Ne 1:3); »de blev alle gjort frie og befalige i den himmelske gave« (4 Ne 1:3); der var fred i landet (se 4 Ne 1:4); store mirakler fandt sted (se 4 Ne 1:5, 13); Herren gav dem overordentlig stor fremgang i landet (se 4 Ne 1:7, 18); de voksede sig stærke og mangfoldiggjorde sig overordentlig hurtigt og blev et overordentlig skønt og tiltalende folk (se 4 Ne 1:10); de blev velsignet i overensstemmelse med den mængde af løfter, som Herren havde givet dem (se 4 Ne 1:11); »der [var] ikke var nogen strid i landet på grund af Guds kærlighed, som boede i folkets hjerte« (4 Ne 1:15); »der var ingen misundelse eller stridigheder eller optøjer eller utugtigheder eller løgne eller mord eller nogen slags utierlighed, og visselig kunne der ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd« (4 Ne 1:16); »der fandtes ingen røvere eller mordere, ej heller var der lamanitter eller nogen form for -itter; men de var alle ét, Kristi børn og arvinger til Guds rige« (4 Ne 1:17); Herren velsignede dem i alle deres gerninger (se 4 Ne 1:18).
14. Jean B. Bingham, »Så jeres glæde må blive fuldkommen«, *Liahona*, nov. 2017, s. 85.
15. Se 4 Ne 1:15.
16. Jeffrey R. Holland, »Kirkens udsendinge«, *Liahona*, nov. 2016, s. 62.
17. Moro 7:47.
18. Se Neil L. Andersen i »Undervisning i håndbøgerne fremhæver frelsens værk«, *Liahona*, apr. 2011, s. 76.
19. Se Matt 22:37-40.
20. Jakob 5:61.
21. Se Matt 18:20.
22. 1 Tim 6:15.

Ældste Massimo De Feo
De Halvfjerds

Ren kærlighed: Det sande tegn på hver eneste af Jesu Kristi sande disciple

Jesu Kristi evangelium er centreret omkring Faderens og Frelserens kærlighed til os og vores kærlighed til dem og til hinanden.

Vi elsker og savner præsident Thomas S. Monson, og vi elsker og opretholder præsident Russell M. Nelson. Præsident Nelson har en særlig plads i mit hjerte.

Da jeg var forholdsvis nybagt far, kom vores lille søn, som var fem år, hjem fra skole en dag og spurgte sin mor: »Hvad slags arbejde har far?« Han forklarede så, at hans nye klassekammerater var begyndt at tale om deres fædres arbejde. En fortalte, at hans far var leder for byens politi, mens en anden stolt erklærede, at hans far var chef for et stort selskab.

Så da min søn blev spurgt om sin far, sagde han blot: »Min far arbejder på et kontor på en computer.« Da han bemærkede, at hans svar ikke gjorde stort indtryk på hans nye venner, tilføjede han: »Og forresten er min far universets herre.«

Jeg formoder, at det afsluttede den samtale.

Jeg sagde til min hustru: »Det er vist på tide at fortælle ham lidt flere detaljer om frelsesplanen, og hvem der virkelig bestemmer.«

Men da vi underviste vores børn om frelsesplanen, voksede deres kærlighed til vor himmelske Fader og til Frelseren, efterhånden som de lærte, at det var en kærlig plan. Jesu Kristi evangelium er centreret omkring Faderens og Frelserens kærlighed til os og vores kærlighed til dem og til hinanden.

Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »Det største og første *bud* i evigheden er at elske Gud af hele *vores* hjerte, kraft, sind og styrke – det første og største bud. Men den første store *sandhed* i evigheden er, at Gud elsker *os* af hele *sit* hjerte, kraft, sind og styrke. Den kærlighed er evighedens fundament, og det bør være vores fundament i dagligdagen.«¹

Ren kærlighed er fundamentet i dagligdagen og et krav for hver eneste af Jesu Kristi sande disciple.

Profeten Mormon har sagt: »Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere.«²

Kærlighed er virkelig det sande tegn på hver eneste af Jesu Kristi sande disciple.

Sande disciple elsker at tjene. De ved, at tjeneste er et udtryk for sand kærlighed og en pagt, som de indgik ved dåben.³ Uanset deres kaldelse i Kirken eller deres rolle i samfundet føler de et stigende ønske om at vise kærlighed og tjene Herren og hinanden.

Sande disciple elsker at tilgive. De ved, at Frelserens forsoning dækker alle synder og fejltrin for hver eneste af os. De ved, at den pris, han betalte, er en »all inclusive«-pris. Åndelige skatter, afgifter, gebyrer og betalinger forbundet med synder, fejltrin eller forseelser er alle dækket. Sande disciple er hurtige til at tilgive og hurtige til at bede om tilgivelse.

Mine kære brødre og søstre, hvis I kæmper med at finde styrke til at tilgive, så tænk ikke på, hvad andre har gjort mod jer, men tænk på, hvad Frelseren har gjort for jer, da vil I finde fred i hans forsonings forløsende velsignelser.

Sande disciple elsker at underordne sig Herren med fred i deres hjerte. De er ydmyge og underordner sig Herren, fordi de elsker ham. De har tro til fuldt ud at acceptere hans vilje, ikke kun i det han gør, men også i hvordan og hvornår. Sande disciple ved, at de virkelige velsignelser ikke altid er det, de ønsker, men snarere det, som Herren ønsker for dem.

Sande disciple elsker Herren mere end verden og er standhaftige og urokkelige i deres tro. De forbliver stærke og faste i en foranderlig og forvirrende verden. Sande disciple elsker at lytte til Åndens og profeternes røst og bliver ikke forvirret af verdens stemmer.

Sande disciple elsker at »stå på hellige steder«⁴ og elsker at gøre de steder, hvor de står, til hellige steder. Hvor de end går, medbringer de Herrens kærlighed og fred til andres hjerte. Sande disciple elsker at adlyde Herrens befalinger, og de adlyder, fordi de elsker Herren. Og de elsker og holder deres pagter, deres hjerte bliver fornyet, og selve deres personlighed ændres.

Ren kærlighed er det sande tegn på hver eneste af Jesu Kristi sande disciple.

Jeg lærte om ren kærlighed af min mor. Hun var ikke medlem af Kirken.

En dag for mange år siden besøgte jeg min mor, som kæmpede med kræft. Jeg vidste, at hun skulle dø, men jeg var bekymret over, om hun led. Jeg sagde ikke noget, men hun kendte mig og sagde: »Jeg kan se, at du er bekymret.«

Til min overraskelse spurgte hun mig med en svag stemme: »Kan du lære mig, hvordan man beder? Jeg ønsker at bede for dig. Jeg ved, at du begynder med at sige: »Kære himmelske fader, men hvad skal jeg så sige?«

Da jeg knælede ved siden af hendes seng, og hun bad for mig,

følte jeg en kærlighed, som jeg aldrig havde følt før. Det var enkel, sand og ren kærlighed. Selv om hun ikke kendte til frelsesplanen, havde hun i sit hjerte sin personlige kærlighedsplan, en mors kærlighedsplan for sin søn. Hun havde smerter og kæmpede endog med at finde styrke til at bede. Jeg kunne næsten ikke høre hendes stemme, men jeg følte helt sikkert hendes kærlighed.

Jeg husker, at jeg tænkte: »Hvordan kan nogen, som har så megen smerte, bede for en anden? Det er hende, der står i behov.«

Da kom svaret tydeligt i mit sind: Ren kærlighed. Hun elskede mig så meget, at hun glemte alt om sig selv. I sin mest kritiske time elskede hun mig højere end sig selv.

Hør nu, kære brødre og søstre, er det ikke, hvad Frelseren gjorde? Naturligvis, i en evig og langt større målestok. Men midt i hans største smerte, i haven den aftenstund, var det ham, der havde brug for hjælp, han led på en måde, som vi slet ikke kan forestille os eller fatte. Men til sidst glemte han alt om sig selv og bad for os, indtil han betalte den fulde pris. Hvordan var han i stand til at gøre det? På grund af sin rene kærlighed til Faderen, som sendte ham, og til os. Han elskede Faderen og os mere end sig selv.

Han betalte for noget, som han ikke havde gjort. Han betalte for synder, som han ikke havde begået. Hvorfor? Ren kærlighed. Og da han havde betalt den fulde pris, var han i en position, hvor han kunne tilbyde os de velsignelser, som han har betalt for, hvis vi vil omvende os. Hvorfor tilbyder han os dette? Svaret er igen – og altid – ren kærlighed.

Ren kærlighed er det sande tegn på hver eneste af Jesu Kristi sande disciple.

Ældste Claudio D. Zivic
De Halvfjerds

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Lad os begynde nu, allerede i dag, med at udtrykke vores kærlighed til alle Guds børn, uanset om det er familie, vores venner, bekendte eller fuldstændigt fremmede. Lad os, når vi står op hver morgen, beslutte os for at reagere kærligt og venligt på alt, vi møder på vores vej.«⁵

Brødre og søstre, Jesu Kristi evangelium er kærlighedens evangelium. Den største befaling handler om kærlighed. For mig handler alt om kærlighed. Faderens kærlighed, som ofrede sin Søn for os. Frelserens kærlighed, som ofrede alt for os. Kærligheden fra en mor eller en far, som vil give alt for sine børn. Kærligheden fra dem, der tjener i det stille og ikke er kendt af de fleste, men som er velkendt af Herren. Kærlighed fra dem, som tilgiver alle og altid. Kærlighed fra dem, som giver mere, end de modtager.

Jeg elsker min himmelske Fader. Jeg elsker min Frelser. Jeg elsker evangeliet. Jeg elsker denne kirke. Jeg elsker min familie. Jeg elsker dette vidunderlige liv. For mig handler alt om kærlighed.

Må denne dag, hvor vi mindes Frelserens opstandelse, være en dag med åndelig fornyelse for hver eneste af os. Må denne dag være begyndelsen på et liv fyldt med kærlighed, »fundamentet i dagligdagen«.

Må vores hjerte være fyldt med Kristi rene kærlighed, det sande tegn på hver eneste af Jesu Kristi sande disciple. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, »I morgen vil Herren gøre undere blandt jer«, *Liahona*, maj 2016, s. 126.
2. Moro 7:48.
3. Se Mosi 18:10.
4. L&P 45:32.
5. Thomas S. Monson, »Kærlighed – kernen i evangeliet«, *Liahona*, maj 2014, s. 94.

Den, der holder ud til enden, skal frelses

Lad os være trofaste mod det, vi har troet på og ved.

Kære søskende, jeg påskønner meget muligheden for at give udtryk for nogle af mine følelser.

For adskillige år siden deltog min hustru og jeg ved åbningsceremonien for den interaktive udstilling for børn i Kirkens historiske museum i Salt Lake City. Ved slutningen af ceremonien kom præsident Thomas S. Monson gående hen imod os, og da han tog vores hånd, sagde han: »Hold ud, så skal I sejre«, en storslået lærdom og en sandhed, som vi alle selvfølgelig kan bekræfte.

Jesu Kristus forsikrede os om, at »den, der holder ud til enden, skal frelses.«¹

At holde ud til enden betyder, »at man holder fast ved sin beslutning om at ville være trofast mod Guds befalinger på trods af fristelser, modgang og vanskeligheder.«²

Selv de, der har haft stærke åndelige oplevelser og har tjent trofast, kan en dag fare vild eller henfalde til inaktivitet, hvis de ikke holder ud til enden. Må vi altid og eftertrykkeligt huske på

denne sætning i vores sind og hjerte: »Det skal ikke ske for mig.«

Da Jesus Kristus underviste i Kaper-naum, »var der mange af hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.

Jesus spurgte da de tolv: »Vil I også gå jeres vej?«³

Jeg tror, at Jesus Kristus i dag spørger alle os, der har indgået hellige pagter med ham: »Vil I også gå jeres vej?«

Jeg beder om, at vi alle efter en grundig overvejelse af, hvad evighe-derne har i vente for os, kan svare, som Simon Peter gjorde: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord.«⁴

Lad os være trofaste mod det, vi har troet på og ved. Hvis vi ikke har levet i overensstemmelse med vores kundskab, så lad os ændre det. Syndere, der holder fast i deres synder og ikke omvender sig, synker dybere og dybere ned i snavset, indtil Satan selv gør krav på dem og bringer deres mulighed for at omvende sig, for at blive tilgivet og for at blive velsignet med alle evighe- dens velsignelser i fare.

Jeg har hørt mange retfærdiggørelser fra dem, der er stoppet med at deltage aktivt i Kirken og har mistet den rette vision for formålet med vores rejse på denne jord. Jeg formaner dem til at tænke sig om og vende tilbage, for jeg tror ikke, nogen vil være i stand til at komme med undskyldninger over for vor Herre, Jesus Kristus.

Da vi blev døbt, indgik vi pagter, ikke med noget menneske, men med Frelseren, idet vi indvilligede i at »påtage [os] Jesu Kristi navn, idet [vi] er fast besluttede på at tjene ham til enden.«⁵

Deltagelse ved nadvermøderne er en af de vigtigste måder, hvorpå vi kan måle vores faste beslutning om at tjene ham, vores åndelige styrke og hvor meget vores tro på Jesus Kristus vokser.

At nyde nadveren er det vigtigste, vi gør på sabbatsdagen. Herren forklarede sine apostle denne ordinance, lige før han døde. Han gjorde det samme på det amerikanske kontinent. Han fortæller os, at hvis vi deltager i denne ordinance, vil det være et vidnesbyrd for Faderen om, at vi altid erindrer ham, og han lover, at vi i overensstemmelse dermed vil have hans Ånd til at være hos os.⁶

I Alma den Yngres belæringer til hans søn Shiblon finder vi vise råd og advarsler, der hjælper os til at blive ved at være trofaste mod vores pagter:

»Se til, at du ikke bliver indbildsk i stolthed; ja, se til, at du ikke praler af din egen visdom, ej heller af din megen styrke.

Vær frimodig, men ikke anmas-sende; og se også til, at du tøjler alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt af kærlighed; se til, at du afholder dig fra dovenskab.«⁷

For adskillige år siden, mens jeg var på ferie, ville jeg gerne prøve at sejle i kajak for første gang. Jeg lejede en kajak, og fuld af begejstring satte jeg den i søen.

Efter få minutter fik en bølge kajak-ken til at kæntré. Med meget besvær, hvor jeg holdt pagajen i den ene hånd og kajakken i den anden, fik jeg igen fodfæste.

Jeg prøvede igen at padle i min kajak, men blot et par minutter senere tippede kajakken igen rundt. Jeg blev stædigt ved med at prøve, til ingen nytte, indtil en, der forstod sig på at sejle i kajak, fortalte mig, at der måtte være en revne i skallen, og at kajak-ken måtte være blevet fyldt med vand, hvilket gjorde den ustabil og umulig at styre. Jeg trak kajakken op på land, fjernede proppen, og ganske rigtigt kom der en stor mængde vand ud.

Jeg tror, at vi til tider går gennem livet med synder, der ligesom lækken i min kajak hæmmer vores åndelige fremgang.

Hvis vi fremturer i vores synder, glemmer vi de pagter, vi har indgået med Herren, på trods af at vi bliver ved med at kæntré på grund af den ubalance, disse synder forårsager.

Ligesom med revnerne i min kajak bliver vi nødt til at tage os af

revnerne i vores liv. Nogle synder kræver større indsats end andre at omvende sig fra.

Vi bør derfor spørge os selv: Hvor er vi med hensyn til vores holdning over for Frelseren og hans værk? Er vi i samme situation som Peter, da han fornægtede Jesus Kristus? Eller er vi nået frem til det punkt, hvor vi har den indstilling og faste beslutning, han havde efter det store hverv, han fik af Frelseren?⁸

Vi er nødt til at stræbe efter at adlyde alle buddene og nøje lægge mærke til dem, der er vanskeligst for os at holde. Herren vil være ved vores side og hjælpe os, når vi har brug for det og er svage, og dersom vi viser et oprigtigt ønske og handler derefter, vil han gøre »det svage stærkt«.⁹

Lydighed vil give os styrken til at overvinde synd. Vi må også forstå, at vores tros prøve kræver, at vi adlyder, ofte uden at kende resultatet.

Jeg foreslår en opskrift, der vil hjælpe os til at holde ud til enden:

1. Bed dagligt og læs i skrifterne.
2. Nyd nadveren ugentligt med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.
3. Betal vores tiende og månedlige fasteoffer.
4. Forny vores tempelanbefaling hvert andet år, hvert år for de unge.
5. Tjen i Herrens værk hele livet igennem.

Må evangeliets storslåede sandheder stabilisere vores sind, og må vi holde vores tilværelse fri for de revner, der kan hæmme vores trygge rejse gennem dette livs hav.

Fremgang på Herrens måde har en pris, og den eneste måde at opnå den på er at betale den pris.

Hvor er jeg taknemmelig for, at vor Frelser holdt ud til enden og fuldendte sit store sonoffer.

Han led for vores synder, smerter, depressioner, kvaler, skrøbeligheder og frygt, og sådan ved han, hvordan han kan hjælpe os, hvordan han kan inspirere os, hvordan han kan trøste os og

hvordan han kan styrke os, så vi kan holde ud og opnå den krone, der er beredt til dem, der ikke bliver besejret.

Livet er forskelligt for hver eneste af os. Vi har alle en tid med prøvelser, en tid med glæde, en tid hvor der skal træffes beslutninger, en tid hvor der skal overvindes forhindringer og en tid hvor vi skal drage fordel af vores muligheder.

Uanset hvad vores situation måtte være, så bærer jeg vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader uophørligt siger: »Jeg elsker dig. Jeg støtter dig. Jeg er med dig. Giv ikke op. Omvend dig og hold ud på den vej, jeg har vist dig. Og jeg forsikrer dig om, at vi skal se hinanden igen i vores celestiale hjem.« I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 24:13.
2. Guide til skrifterne, »Udholdenhed«, scriptures.lds.org.
3. Joh 6:66-67.
4. Joh 6:68.
5. L&P 20:37.
6. Se 3 Ne 18:7.
7. Alma 38:11-12.
8. Se Mark 16:15.
9. Eter 12:27.

Præsident Henry B. Eyring
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Så hans Ånd må være med jer

Jeg beder af hele mit hjerte om, at I vil høre Åndens stemme, som sendes til jer i så rigt mål.

Mine brødre og søstre, jeg er taknemmelig for denne mulighed for at tale til jer her på Herrens sabbatsdag denne påske ved general-konferencen i hans kirke. Jeg takker vor himmelske Fader for hans elskede Søn, der villigt kom til jorden for at blive vores Forløser. Jeg er taknemmelig for at vide, at han sonede for vores synder og steg op fra de døde. Det er en velsignelse hver eneste dag at vide,

at jeg en dag, takket være hans forsoning, kan opstå og leve for evigt i en kærlig familie.

Det ved jeg på den *eneste måde*, nogen af os kan vide det på. Helligånden har ikke blot en gang, men ofte i mit sind og hjerte sagt, at det er sandt. Jeg har haft brug for den vedvarende bekræftelse. Vi oplever alle modgang, hvor vi har brug for Åndens bekræftelse. Jeg oplevede det en dag, hvor jeg stod med min far på hospitalet. Vi så min mor hive kort efter vejret et par gange – og så ikke mere. Vi så på hendes ansigt, at hun smilede, da smerten forsvandt. Efter vi havde stået tavst et lille stykke tid, brød min far tavsheden. Han sagde: »En lille pige er taget hjem.»

Han sagde det blidt. Han virkede til at være afklaret med det. Han fortalte noget, som han vidste var sandt. Han begyndte stille at samle mors personlige ejendele sammen. Han gik ud på gangen for at takke hver og en af de sygeplejersker og læger, som havde passet hende i dagevis.

Min far nød Helligåndens ledsagelse i den stund, så han kunne føle, vide og gøre det, som han gjorde den dag. Han havde modtaget det løfte, som så

mange har: »Så de må have hans Ånd hos sig« (L&P 20:79).

Det er mit håb i dag at kunne indgyde jer et større ønske om og formåen til at modtage Helligånden. Husk, han er det tredje medlem af Guddommen. Faderen og Sønnen er opstandne personer. Helligånden er en person bestående af ånd. (Se L&P 130:22). Det er jeres valg, om I vil modtage og byde ham velkommen i jeres hjerte og sind.

De vilkår, hvorpå vi kan modtage dette himmelske væsen, fremgår klart af de ord, der udtales hver uge, men som måske ikke altid synker helt ind i vores hjerte og sind. For at få Ånden må vi »altid erindre« Frelseren og »holde hans befalinger« (L&P 20:77).

Denne tid på året hjælper os til at mindes Frelserens offer og at han opstod fra graven som en opstanden person. Mange af os har indre billeder af den scene. Jeg stod engang med min hustru uden for en grav i Jerusalem. Mange tror, at det var den grav, hvorfra den korsfæstede Frelser opstod som en opstanden og levende Gud.

Den respektfulde rundviser den dag gjorde tegn med sin hånd og sagde til os: »Kom og se en tom grav.«

Vi bukkede hovedet for at komme ind. Vi så en stenbænk langs en mur. Men der dukkede et andet billede op i mit sind, ligeså virkeligt som det, vi så den dag. Det var af Maria, som disciplene havde efterladt ved graven. Dette er, hvad Ånden lod mig se og tilmed høre i mit sind, lige så tydeligt, som havde jeg været der.

»Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne.

De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet

min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.»

Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter? Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.«

Jesus sagde til hende: »Maria! Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« det betyder Mester.

Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke stigit op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud« (Joh 20:11-17).

Jeg har bedt om at få lov til at føle noget af det, som Maria følte ved graven, og de to andre disciple følte på vejen til Emmaus, da de gik sammen med den opstandne Frelser og antog ham for at være en rejsende til Jerusalem:

»Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og

dagen er allerede gået på hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem.

Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det.

Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem.

De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« (Luk 24:29-32).

Nogle af disse ord blev gentaget ved et nadvermøde, jeg deltog i for mere end 70 år siden. Dengang blev nadvermødet holdt om aftenen. Det var mørkt udenfor. Forsamlingen sang disse velkendte ord. Jeg har hørt dem mange gange. Men jeg husker bedst følelsen lige den særlige aften. Den drog mig nærmere på Frelseren. Hvis jeg citerer ordene, bringer det måske følelsen tilbage for os alle:

*O bliv hos mig i denne nat,
nu dagen rinder ud.
Se, nattens skygger trænger frem,
forbliv hos mig, o Gud.
Vær i mit hjem en velset gæst
for stedse hos mig stå.*

*O bliv hos mig i denne nat,
i dag du fulgte mig
og tændte i mit hjerte an
en kærlighed til dig.
Dit simple ord har grebet mig,
for stedse hos mig stå.*

*O, Frelser, bliv i nat hos mig,
nu mørket falder på.
O, Frelser, bliv i nat hos mig,
nu mørket falder på.¹*

Mere dyrebart end mindet om begivenheder er mindet om Helligånden, der rører vores hjerte og hans stadige bekræftelse af sandhed. Mere dyrebart end at se med vores egne øjne eller huske talte eller skrevne ord er det at genkalde følelserne, der fulgte Åndens stille hvisken. Jeg har yderst sjældent følt det præcist, som de rejsende på vejen til Emmaus gjorde – som en stille, men umiskendelig brænden i hjertet. Det har oftere været en følelse af lys og stille bekræftelse.

Vi har det uvurderlige løfte om Helligånden som ledsager, og vi har også den rigtige vejledning til, hvordan vi gør krav på den gave. Disse ord udtales

af en af Herren bemyndiget tjener, mens han lægger sine hænder på vores hoved: »Modtag Helligånden.« I det øjeblik har I og jeg vished om, at han vil blive sendt. Men det er vores pligt at vælge at åbne vores hjerte for Åndens hjælp hele livet igennem.

Profeten Joseph Smiths erfaringer tjener som vejledning. Han begyndte og fortsatte sin tjeneste med en afklaring om, at hans egen visdom ikke var tilstrækkelig til at vide, hvilken kurs han skulle tage. Han valgte at ydmyge sig for Gud.

Dernæst valgte Joseph at spørge Gud. Han bad med tro på, at Gud ville svare. Svaret kom, mens han var en ung mand. Disse budskaber kom, da han havde brug for at vide, hvordan Gud gerne ville have sin kirke oprettet. Helligånden trøstede og vejledte ham igennem hele hans liv.

Han gav agt på den inspiration, selv når det var svært. Som for eksempel da han modtog vejledning om at sende De Tolv til England, da han havde allermest brug for dem. Han sendte dem af sted.

Han accepterede irettesættelse og trøst fra Ånden, da han sad fængslet og de hellige led forfærdelig forfølgelse. Og han adlød, da han blev sendt til Carthage, selvom han vidste, at han gik den visse død i møde.

Profeten Joseph viste os et eksempel på, hvordan man modtager stadig åndelig vejledning og trøst af Helligånden.

Det første valg, han traf, var at ydmyge sig for Gud.

Det andet var at bede med tro på Herren Jesus Kristus.

Det tredje var at adlyde fuldt ud. Lydighed kan betyde, at man bevæger sig hurtigt. Det kan betyde, at man forbereder sig. Eller også betyder det, at man venter tålmodigt på yderligere inspiration.

Og for det fjerde at bede om at kende andres behov og hjerte, og hvordan man kan hjælpe dem for Herren. Joseph bad for de hellige, der led, mens han var i fængsel. Jeg har haft mulighed for at iagttage Guds profeter, når de beder, beder om inspiration, modtager vejledning og handler på den.

Jeg har set, hvor ofte deres bønner handler om de mennesker, som de elsker og tjener. Deres omsorg for andre synes at åbne deres hjerte for inspiration. Det kan også gælde for jer.

Inspiration vil hjælpe os med at kunne drage omsorg for andre på Herrens vegne. Det har I oplevet, såvel som jeg har. Min biskop sagde engang til mig – på et tidspunkt, hvor min hustru var under stort pres i sit liv – »Hver gang jeg hører om, at nogle i menigheden har brug for hjælp, så har din kone allerede været og hjælpe, når jeg kommer derhen. Hvordan bærer hun sig ad?«

Hun er som alle dem, der yder omsorg i Herrens rige. Det virker til, at der er to ting, de gør. De omsorgsfulde har gjort sig berettiget til at have Helligånden som en konstant følgesvend. Og de har gjort sig fortjent til gaven barmhjertighed, hvilken er Kristi rene kærlighed. Disse gaver vokser i dem,

når de bruger dem til at tjene af kærlighed til Herren.

Den måde, som bøn, inspiration og Herrens kærlighed virker sammen på, når vi tjener hinanden, synes jeg bliver perfekt beskrevet i disse ord:

»Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det.

Elsker I mig, så hold mine bud;

Og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid:

sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer.

Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.

Endnu en kort tid, og verden ser mig ikke længere, men I ser mig, for jeg lever, og I skal leve.

Den dag skal I erkende, at jeg er i min fader, og I er i mig og jeg i jer.

Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham« (Joh 14:14-21).

Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd om, at Faderen i dette øjeblik er opmærksom på jer, jeres følelser og de åndelige og timelige behov, der er

Præsident Dallin H. Oaks
Førsteråd giver i Det Første Præsidentskab

blandt alle omkring jer. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen sender Helligånden til alle, som har den gave, beder om den velsignelse og stræber efter at være værdig til den. Hverken Faderen, Sønnen eller Helligånden vil tvinge sig på i vores liv. Vi er frie til at vælge. Herren har sagt til alle:

»Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig.

Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min fader på hans trone.

Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger« (Åb 3:20-22).

Jeg beder af hele hjertet om, at I vil høre Åndens stemme, som sendes til jer i så rigt mål. Og jeg beder om, at I altid vil åbne jeres hjerte og altid modtage ham. Hvis I beder om inspiration med oprigtighed og tro på Jesus Kristus, vil I modtage den på Herrens måde og til hans tid. Det gjorde Gud for den unge Joseph Smith. Han gør det i dag for vores levende profet, præsident Russell M. Nelson. Gud har gjort det således, at I krydser hans andre børns veje, så I kan hjælpe dem. Det ved jeg ikke alene på grund af det, jeg har set med mine egne øjne, men i endnu større grad på grund af det, som Ånden har hvisket i mit hjerte.

Jeg har følt Faderens og hans elskede Søns kærlighed til alle Guds børn i hele verden og i åndeverdenen. Jeg har følt Helligåndens trøst og vejledning. Jeg beder om, at I vil føle glæde ved at have Ånden som jeres ledsager hele tiden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. »O, bliv hos mig i denne nat«, *Salmer og sange*, nr. 98.

Små og enkle ting

Vi har brug for at blive påmindet om, at over tid bliver tilsyneladende små ting tilsammen til noget stort.

I.

Mine kære brødre og søstre, som jer er jeg blevet dybt berørt, opbygget og inspireret af budskaberne og musikken og følelsen af at være sammen på dette tidspunkt. Jeg er sikker på, at jeg taler på jeres vegne, når jeg udtrykker min taknemmelighed for vores brødre og søstre, der som redskaber i Herrens hænder har givet os den styrke, der kommer af at være sammen på dette tidspunkt.

Jeg er taknemmelig for at kunne tale til dette publikum her påskesøndag. I dag fejrer vi sammen med andre kristne, at Herren Jesus Kristus opstod. For medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Jesu Kristi bogstavelige opstandelse en grundpille i vores tro.

Eftersom vi tror på beretningerne i både Bibelen og Mormons Bog om, at Jesus Kristus bogstavelig talt opstod, tror vi også på de talrige belæring i skriften om, at en lignende opstandelse vil blive alle dødelige, som nogensinde har levet på denne jord, til del. Denne opstandelse giver os det, apostlen Peter kalder et »levende håb« (1 Pet 1:3). Det levende håb er vores overbevisning om, at døden ikke er afslutningen på vores identitet, men blot et nødvendigt skridt i vor himmelske Faders nådige

plan for frelse af hans børn. Denne plan fordrer en overgang fra dødelighed til udødelighed. Det, der står helt centralt i denne overgang, er dødens aftensol og det strålende morgengry, der er gjort mulig af vor Herre og Frelseres opstandelse, som vi fejrer denne påskesøndag.

II.

I en fin salme, der er skrevet Eliza R. Snow, synger vi:

Forløsningsplanen fører til et stort og herligt mål: Retfærdighed får evigt spil i himmelsk harmoni.¹

For at fremme dette guddommelige mål og denne himmelske harmoni samles vi til møder, deriblandt denne konference, for at undervise og opbygge hinanden.

Jeg har følt, at min tekst her til morgen skulle være Almas belæring af hans søn Helaman, som findes i Mormons Bog: »Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6).

Vi bliver belært om mange små og enkle ting i Jesu Kristi evangelium. Vi har brug for at blive påmindet om, at over tid bliver disse tilsyneladende

små ting tilsammen til noget stort. Der er blevet talt meget om dette emne af generalautoriteter og andre respekterede undervisere. Emnet er så vigtigt, at jeg føler, jeg må tage det op igen.

Jeg blev påmindet om kraften i små og enkle ting over tid af noget, jeg så, da jeg var ude og gå morgentur. Her er et billede, jeg tog. Det tykke og stærke cementfortov er revnet. Er det en følge af et stort og stærkt tryk nedefra? Nej, denne revne er forårsaget af, at den langsomme og stille vækst af en rod fra et træ i nærheden. Her er et lignende eksempel, som jeg så på en anden gade.

Den kraft, der har fået dette solide fortov til at revne, var for lille til at måle på daglig eller månedlig basis, men virkningen har over tid været utrolig stærk.

Så det er de små og enkle tings virkning over tid, vi undervises om af skrifterne og de levende profeter. Tænk på det skriftstudium, vi lærer at gøre til en del af vores daglige liv. Eller tænk på de personlige bønner, og at familien sammen knæler ned, som er almindelig praksis for trofaste sidste dages hellige.

Tænk på de unges deltagelse i seminar eller institutklasser for unge voksne. Hver af disse kutymer kan virke små og enkle, men over tid resulterer de i stærk åndelig opbyggelse og udvikling. Det sker, fordi hver af disse små og enkle ting indbyder til Helligåndens ledsagelse, Talsmanden, som oplyser og vejleder os til sandheden, som præsident Eyring har forklaret.

En anden kilde til åndelig opbyggelse og udvikling er den stadige praksis ved omvendelse, selv fra tilsyneladende små overtrædelser. Vores egen inspirerede selvevaluering kan

hjælpe os til at se, hvor vi kommer til kort, og hvordan vi kan gøre det bedre. En sådan omvendelse bør gå forud for vores ugentlige deltagelse i nadveren. Nogle af de ting, der er værd at overveje i denne omvendelsesproces, beskrives i salmen, »Har jeg gjort noget godt«:

*Har jeg gjort noget godt for en sjæl
i dag?*

Har jeg lindret en fattigs kår?

*Har jeg glædet en syg, gjort den
frygtsomme glad*

og ydet, hvad jeg formår?

*Er mon nogens sorg formildet i dag,
fordi jeg har trøsterigt talt?*

*Har jeg hjulpet de trætte og svage på vej,
opløftet den stakkel, som faldt?»²*

Det er vitterligt små ting, men de er vitterligt også gode eksempler på det, Alma belærer sin søn Helaman om: »Og Gud Herren virker ved midler for at opnå sine store og evige formål; og ved meget små midler ... tilvejebringer [Herren] mange sjæles frelse« (Alma 37:7).

Præsident Steven C. Wheelwright gav en forsamling på Brigham Young University-Hawaii denne inspirerede beskrivelse af Almas undervisning: »Alma bekræfter over for sin søn, at Herren visse følger et mønster, når vi udøver tro på ham og følger hans råd i de små og enkle ting, idet han velsigner os med små dagligdags mirakler og over tid med store og underfulde ting.«³

Ældste Howard W. Hunter sagde, at »ofte er det de almindelige opgaver, som vi udfører, der har den mest positive virkning på andres liv, i forhold til det som verden så ofte omtaler som storhed.«⁴

En overbevisende sekulær lærdom om dette princip kommer fra tidligere senator Dan Coats fra Indiana, som skrev: »Den eneste forberedelse til den ene helt afgørende beslutning, der kan ændre ens liv eller endog en hel nation, ligger i de hundred- og tusindvis af halvbevidste, selvdefinerende og tilsyneladende uvigtige beslutninger, vi træffer helt privat.«⁵

Disse »tilsyneladende uvigtige« private beslutninger indebærer, hvordan vi bruger vores tid, hvad vi ser på TV og internettet, hvad vi læser, den kunst og musik vi omgiver os med på arbejdet og derhjemme, hvilken underholdning

vi søger, og hvordan vi opfylder vores løfte om at være ærlige og sandfærdige. En anden tilsyneladende lille og enkel ting er at være høflige og glade i vores personlige relationer.

Ingen af disse ønskværdige små og enkle ting vil føre noget større med sig, medmindre de udøves konstant og konsekvent. Det siges, at præsident Brigham Young skulle have sagt: »Vores liv udformes af små, enkle tilfælde, der tilsammen bliver en hel del, når man gør det op, og bliver en mands eller kvindes hele liv.«⁶

Vi er omgivet af mediernes indflydelse og kulturel nedbrydning, som vil trække os nedad med strømmen, hvis vi ikke bliver ved med at stå imod. For at bevæge os mod strømmen hen mod vores evige mål må vi blive ved med at padle. Det hjælper, hvis vi er en del af en gruppe, der padler som et ro-hold i aktion. For at gøre det eksempel endnu tydeligere kan strømmen i kulturen være så stærke, at hvis man holder op med at padle, bliver man ført nedad mod et sted, vi ikke søger, men som bliver uundgåeligt, hvis vi ikke konstant forsøger at bevæge os fremad.

Da Nefi havde sagt, at selv tilsyneladende små ting kunne have store konsekvenser, skrev han: »Og således ser vi, at Herren ved små midler kan frembringe store ting« (1 Ne 16:29). Det Gamle Testamente rummer minderværdige eksempler på dette. Der kan vi læse om, hvordan israelitterne blev plaget af slanger. Mange døde af deres bid (se 4 Mos 21:6). Da Moses bad Herren om at komme dem til undsætning, blev han inspireret til at lave »en kobberslange og sætte den på en stang.« Og »hvis nogen så blev bidt af en slange og rettede sit blik mod kobberslangen, beholdt han livet« (vers 9). Sådan en lille ting med så mirakuløse resultater! Og alligevel,

som Nefi forklarede, da han brugte dette eksempel og underviste dem, som gjorde oprør mod Herren, selv da Herren havde beredt en enkel måde, de kunne blive helbredt på, var der »på grund af vejens enkelthed, eller lethed ... mange, der omkom« (1 Ne 17:41).

Det eksempel og den undervisning minder os om, at vejens enkelthed eller den påbudte opgaves lethed ikke betyder, at den ikke er vigtig for at opnå vores retfærdige ønsker.

På samme vis kan selv små ulydige handlinger eller mindre fejl, når det gælder om at følge retscaffen praksis,

trække os nedad og ende med noget, vi er blevet advaret imod. Visdomsordet er et eksempel på dette. Virkningen på kroppen af en enkel cigaret eller en enkel drink eller en enkel dosis af et andet stof kan nok ikke måles. Men over tid bliver virkningen stærk og måske uafvendelig. Husk, at revnerne i fortovet fremkom gradvist ved, at trærødderne lige så stille udvidede sig lidt. En ting er sikkert, de forfærdelige konsekvenser af at deltage i eller bruge noget, der kan være vanedannende såsom stoffer, der nedbryder vores legemer, eller pornografisk materiale, der nedbryder vores sind, kan helt

undgås, hvis vi aldrig prøver det den første gang – end ikke en eneste gang.

For mange år siden beskrev præsident M. Russell Ballard ved en generalkonference, hvordan »små og enkle ting kan have en negativ og ødelæggende indvirkning på en persons frelse.« Han sagde: »Ligesom svage fibre, der danner en tråd, derefter en snor og til sidst et reb, kan disse små ting tilsammen blive for stærke til, at man kan knække dem. Vi må altid være opmærksomme på den styrke, som små og enkle ting kan have på at opbygge åndelighed. Samtidig må vi være opmærksomme på, at Satan vil bruge små og enkle ting til at lede os ud i desperation og ulykke.«⁷

Præsident Wheelwright kom med en lignende advarsel til sin forsamling på BYU-Hawaii: »Det er, når man undlader at gøre de små og enkle ting, at troen vakler, miraklerne ophører og fremgangen mod Herren og hans rige først sættes på pause og siden begynder at gå i opløsning, efterhånden som søgen efter Guds rige erstattes med mere timelige sysler og verdslige ambitioner.«⁸

For at beskytte os mod de akkumulerede negative virkninger, der er ødelæggende for vores åndelige fremgang,

må vi følge den åndelige anvisning i de små og enkle ting. Ældste David A. Bednar beskrev dette princip på en kvindekongress på BYU: »Vi kan lære meget om naturen og vigtigheden af dette åndelige mønster af teknikken med at dryppe vand på jord i meget små doser,« i modsætning til at oversvømme eller oversprøjte med store mængder vand, hvor det ikke er nødvendigt.

»Den stadige dryppen med vand synker dybt ned i jorden og giver et højt fugtighedsniveau i jorden, hvor planterne kan trives. På samme måde kan I og jeg, hvis vi er indstillet på det og jævnlige modtager dryp af åndelig næring, opleve, at evangeliets rødder kan stikke dybt ned i vores sjæls muld, kan blive fast etableret og jordforbundet og kan frembære usædvanlig og udsøgt frugt.

Det åndelige mønster af de små og enkle ting, der kan afstedkomme noget større, giver karakterfasthed og standhaftighed, større fromhed og dybere omvendelse til Herren Jesus Kristus og hans evangelium.«⁹

Profeten Joseph Smith underviste om dette princip med de ord, der nu er en del af Lære og Pagter: »Lad ingen

regne det for småting, for der er meget, som ligger i fremtiden, og som vedrører de hellige, der afhænger af det« (L&P 123:15).

I forbindelse med de tidligste forsøg på at grundlægge Kirken i Missouri rådede Herren til at udvise tålmodighed for »alt må ske til sin tid« (L&P 64:32). Så kom han med denne store læresætning: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, for I lægger grundvolden til et stort værk. Og af det, som er småt, udspringer det, som er stort« (L&P 64:33).

Jeg tror, at vi alle ønsker at følge præsident Russell M. Nelsons opfordring til at trænge os frem »ad pagtens vej.«¹⁰ Vores forsæt om at gøre det styrkes ved konstant at følge de »små ting«, vi undervises om i Jesu Kristi evangelium og lederne i hans kirke. Jeg vidner om ham og nedkalder hans velsignelser over alle, som forsøger at holde sig på pagtens vej, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.
2. »Har jeg gjort noget godt?«, *Salmer og sange*, nr. 143.
3. Steven C. Wheelwright, »The Power of Small and Simple Things«, foredrag på Brigham Young University-Hawaii den 31. aug. 2007, s. 2, devotional.byuh.edu.
4. Se *Kirkens præsidenters lærdomme*: Howard W. Hunter, 2015, s. 159.
5. Dan Coats, »America's Youth: A Crisis of Character«, *Imprimis*, bd. 20, nr. 9, sep. 1991, s. 4; se også ældste Wilford Andersen i hans spalte i *Mesa Tribune*, maj 1996.
6. Brigham Young, artikel i *Ogden Tabernacle*, 19. juli 1877, som det er rapporteret i »Discourse«, *Deseret News*, 17. okt. 1877, s. 578.
7. M. Russell Ballard, »Små og enkle ting«, *Stjernen*, juli 1990, s. 6.
8. Steven C. Wheelwright, »The Power of Small and Simple Things«, s. 3.
9. David A. Bednar, »By Small and Simple Things Are Great Things Brought to Pass«, kvindekongress på Brigham Young University, 29. apr. 2011, womensconference.byu.edu.
10. Russell M. Nelson, »Når vi går fremad sammen«, *Liahona*, apr. 2018, s. 7.

Præsident Russell M. Nelson

Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv

I den kommende tid vil det ikke være muligt at overleve åndeligt uden Helligåndens vejledende, anvisende, trøstende og konstante indflydelse.

Sikke et vidunderligt privilegium det er at fejre påske med jer denne søndag ved generalkonferencen! Intet kunne være mere passende end at fejre den vigtigste begivenhed, der har fundet sted på denne jord, ved at tilbede det vigtigste væsen, der nogensinde har gået på denne jord. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tilbyder vi ham, der indledte sin uendelige forsoning i Getsemane have. Han var villig til at lide for alle vores synder og svagheder, og det fik ham »til at bløde fra hver pore«. ¹ Han blev korsfæstet på Golgatas kors ² og opstod den tredje dag som den første opstandne af vor himmelske Faders børn. Jeg elsker ham og vidner om, at han lever! Det er ham, der leder og vejleder sin kirke.

Uden vor Forlørsers uendelige forsoning ville ingen af os have noget håb om nogensinde at vende tilbage til vor himmelske Fader. Uden hans opstandelse ville døden være enden. Vor Frelseres forsoning muliggjorde evigt liv og gjorde udødelighed til en realitet for alle.

Det er på grund af hans sublime mission og den fred, han giver sine

følgere, at min hustru, Wendy, og jeg følte trøst sent den 2. januar 2018, da vi blev vækket af et telefonopkald, der fortalte os, at præsident Thomas S. Monson var gået gennem sløret.

Vi savner præsident Monson meget! Vi ærer hans liv og arv. Han var en åndelig kæmpe, der gjorde et uforglemmeligt indtryk på alle, der kendte ham og på Kirken, som han elskede.

Søndag den 14. januar 2018 i det øverste værelse i templet i Salt Lake City blev Det Første Præsidentskab reorganiseret på den enkle, men hellige måde, som Herren har etableret. Og ved den højtidelige forsamling i går morges løftede medlemmer af Kirken over hele verden deres hånd for at bekræfte den handling, apostlene tidligere havde udført. Jeg er ydmygt taknemlig for jeres opretholdende støtte.

Jeg er også taknemlig for dem, der er gået forud for mig. Det har været mit privilegium at tjene i De Tolv Apostles Kvorum i 34 år og personligt kende 10 ud af Kirkens 16 tidligere præsidenter. Jeg har lært meget af dem alle.

Jeg skylder også mine forældre meget. Alle mine otte oldeforældre sluttede sig til Kirken i Europa. Alle disse

tapre sjæle ofrede alt for at komme til Zion. Nogle senere generationer var det dog ikke alle mine forfædre, der forblev så hengivne. Derfor voksede jeg ikke op i et evangeliecentreret hjem.

Jeg elskede mine forældre. De betød alverden for mig og lærte mig vigtige ting. Jeg kan ikke takke dem nok for det lykkelige hjem, de skabte for mig og mine søskende. Men selv som dreng vidste jeg, at der manglede noget. En dag hoppede jeg på sporvognen og tog til en SDH-boghandel for at finde en bog om Kirken. Jeg elskede at lære om evangeliet.

Da jeg begyndte at forstå visdomsordet, ønskede jeg, at mine forældre skulle efterleve det. Så en dag, da jeg var meget ung, gik jeg ned i vores kælder og smadrede alle flasker af sprut på betongulvet! Jeg forventede, at min far ville straffe mig, men han sagde aldrig et ord.

Efterhånden som jeg blev mere moden, begyndte jeg at forstå det fantastiske ved vor himmelske Faders

plan, og jeg sagde ofte til mig selv: »Jeg vil ikke have flere julegaver! Jeg ønsker kun at blive besejlet til mine forældre.« Den længe ventede begivenhed fandt ikke sted, førend mine forældre var over 80, og så skete det. Jeg kan ikke helt udtrykke den glæde, jeg følte den dag,³ og hver dag føler jeg glæden ved deres besejling og at jeg er besejlet til dem.

I 1945, mens jeg studerede medicin, blev jeg gift med Dantzel White i templet i Salt Lake City. Vi blev velsignet med ni vidunderlige døtre og en dyrebare søn. I dag er vores stadig voksende familie en af de største glæder i mit liv.

I 2005, da vi næsten havde været gift i 60 år, blev min kære Dantzel uventet kaldt hjem. I et stykke tid var min sorg næsten lammende. Men påskens budskab og løftet om opstandelse hjalp mig.

Så sørgede Herren for, at jeg mødte Wendy Watson. Vi blev besejlet i templet i Salt Lake City den 6. april 2006. Jeg elsker hende højt! Hun er en ekstraordinær kvinde – en stor velsignelse for mig, vores familie og hele Kirken.

Alle disse velsignelser er kommet som følge af at søge og give agt på tilskyndelser fra Helligånden. Præsident Lorenzo Snow sagde: »Det er enhver sidste dages helligs storstående privilegium ... at få tilkendegivelser fra Ånden hver dag.«⁴

En af de ting, som Ånden gentagne gange har indprentet i mit sind siden min nye kaldelse som Kirkens præsident, er, hvor villig Herren er til at åbenbare sin hensigt og vilje. Muligheden for at få åbenbaring er en af Guds største gaver til hans børn.

Gennem Helligåndens tilkendegivelser vil Herren hjælpe os i vores retfærdige bestræbelser. Jeg mindes en operationsstue, hvor jeg stod over en patient – usikker på, hvordan en ny og ukendt procedure skulle udføres – og oplevede Helligånden forklare mig teknikken i mit sind.⁵

For at forstærke mit frieri til Wendy sagde jeg til hende: »Jeg kender til åbenbaring, og hvordan man modtager det.« Til hendes ære – og som jeg har

lært, er typisk for hende – sagde hun, at hun allerede selv havde søgt og modtaget åbenbaring om os, hvilket gav hende modet til at sige ja.

Som medlem af De Tolv Apostles Kvorum bad jeg dagligt om åbenbaring og takkede Herren hver gang, han talte til mit hjerte og sind.

Tænk over det mirakuløse ved det! Uanset hvilken kirkekaldelse vi har, kan vi bede til vor himmelske Fader og modtage vejledning og retning, blive advaret mod farer og forstyrrelser og være i stand til at gøre det, vi helt enkelt ikke kunne gøre på egen hånd. Hvis vi virkelig modtager Helligånden og lærer at skelne og forstå hans tilskyndelser, vil vi blive vejledt i både stort og småt.

Da jeg for nyligt fik den svære opgave at skulle vælge to rådgivere, spekulerede jeg på, hvordan jeg blot kunne vælge to ud af tolv mænd, som jeg elsker og respekterer.

Da jeg ved, at god inspiration er baseret på god information, mødtes

jeg personligt med alle apostle med en bøn i hjertet.⁶ Jeg trak mig så tilbage i et privat værelse i templet og søgte Herrens vilje. Jeg vidner om, at Herren bad mig om at vælge præsident Dallin H. Oaks og præsident Henry B. Eyring som mine rådgivere i Det Første Præsidentskab.

På samme måde vidner jeg om, at Herren inspirerede os til at kalde og ordinere ældste Gerrit W. Gong og ældste Ulisses Soares som apostle. Vi byder dem velkommen til dette særlige broderskab af tjeneste.

Når vi samles som et råd med Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum bliver vores mødelokale et åbenbaringsrum. Ånden er tydeligt til stede. Når vi kæmper med komplicerede sager, udfolder en spændende proces sig, når alle apostle frit udtrykker deres tanker og synspunkter. Selvom vores første personlige tanker kan være forskellige, er den kærlighed, vi har

til hinanden, konstant. Vores samhørighed hjælper os med at kende Herrens vilje med hans kirke.

Ved vores møder er det aldrig flertallet, der bestemmer! Vi lytter bønsumt til og taler med hinanden, indtil vi når enighed. Når vi så er nået til fuld enighed, er Helligåndens forenende indflydelse hårrejsende! Vi oplever det, profeten Joseph Smith vidste, da han sagde: »Ved en følelse af samhørighed opnår vi kraft med Gud.«⁷ Intet medlem af Det Første Præsidentskab eller De Tolv Apostles Kvorum ville nogensinde lade beslutninger for Herrens kirke være op til sin egen dømmekraft!

Brødre og søstre, hvordan kan vi blive de mænd og kvinder – de kristuslignende tjenere – som Herren har brug for, at vi er? Hvordan kan vi finde svar på spørgsmål, der forvirrer os? Hvis Joseph Smiths usædvanlige oplevelse i den hellige lund lærer os noget, så er det, at himlene er åbne, og at Gud taler til sine børn.

Profeten Joseph Smith satte en ramme for os, som vi kan følge for at få svar på vores spørgsmål. Udløst af løftet i Jakob om, at hvis vi står tilbage i visdom, skal vi spørge Gud,⁸ tog drengen Joseph sit spørgsmål direkte til vor himmelske Fader. Han søgte personlig åbenbaring og hans søgen indledte denne sidste uddeling.

Tilsvarende, hvad vil jeres søgen åbne for jer? Hvilken visdom mangler I? Hvad føler I et presserende behov for at vide eller forstå? Følg profeten Josephs eksempel. Find et roligt sted, hvor I regelmæssigt kan gå hen. Ydmyg jer for Gud. Udøs jeres hjerte for vor himmelske Fader. Vend jer til ham for svar og trøst.

Bed i Jesu Kristi navn om jeres bekymringer, jeres frygt, jeres svagheder – ja, selve jeres hjertes længsler. Og lyt så! Nedskriv de tanker, som kommer

til jer. Nedskriv jeres følelser og følg op med de handlinger, I bliver tilskyndet til at gøre. Når I gentager den proces dag efter dag, måned efter måned, år efter år vil I »udvikle [jer] i åbenbaringens princip.«⁹

Ønsker Gud virkelig at tale med jer? Ja! »Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens fastlagte løb ... som at hindre den Almægtige i at øse kundskab fra himlen ned over de sidste dages helliges hoveder.«¹⁰

I behøver ikke at undre jer over, hvad der er sandt.¹¹ I behøver ikke at undre jer over, hvem I med sikkerhed kan stole på. Gennem personlig åbenbaring kan I modtage jeres eget vidnesbyrd om, at Mormons Bog er Guds ord, at Joseph Smith er en profet, og at dette er Herrens kirke. Uagtet hvad andre siger eller gør, kan ingen borttage det vidnesbyrd, der er båret til jeres hjerte og sind om, hvad der er sandt.

Jeg beder jer om at øge jeres nuværende åndelige evne til at modtage personlig åbenbaring, for Herren har lovet, at »om I [søger], skal I modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så I må lære at kende hemmeligheder og fredelige ting – det, som bringer glæde og evigt liv.«¹²

Åh, der er så meget mere jeres Fader i himlen ønsker, at I skal vide. Som ældste Neal A. Maxwell sagde: »For dem, der har øjne til at se og øre til at høre, er det tydeligt, at Faderen og Sønnen deler ud af universets hemmeligheder!«¹³

Intet åbner himlen som kombinationen af øget renhed, nøjagtig lydighed, oprigtig søgen, dagligt at mætte sig med Kristi ord i Mormons Bog¹⁴ og regelmæssigt afsat tid til tempeltjeneste og slægtsforskning.

Der er selvfølgelig tidspunkter, hvor I føler det som om, at himlene er

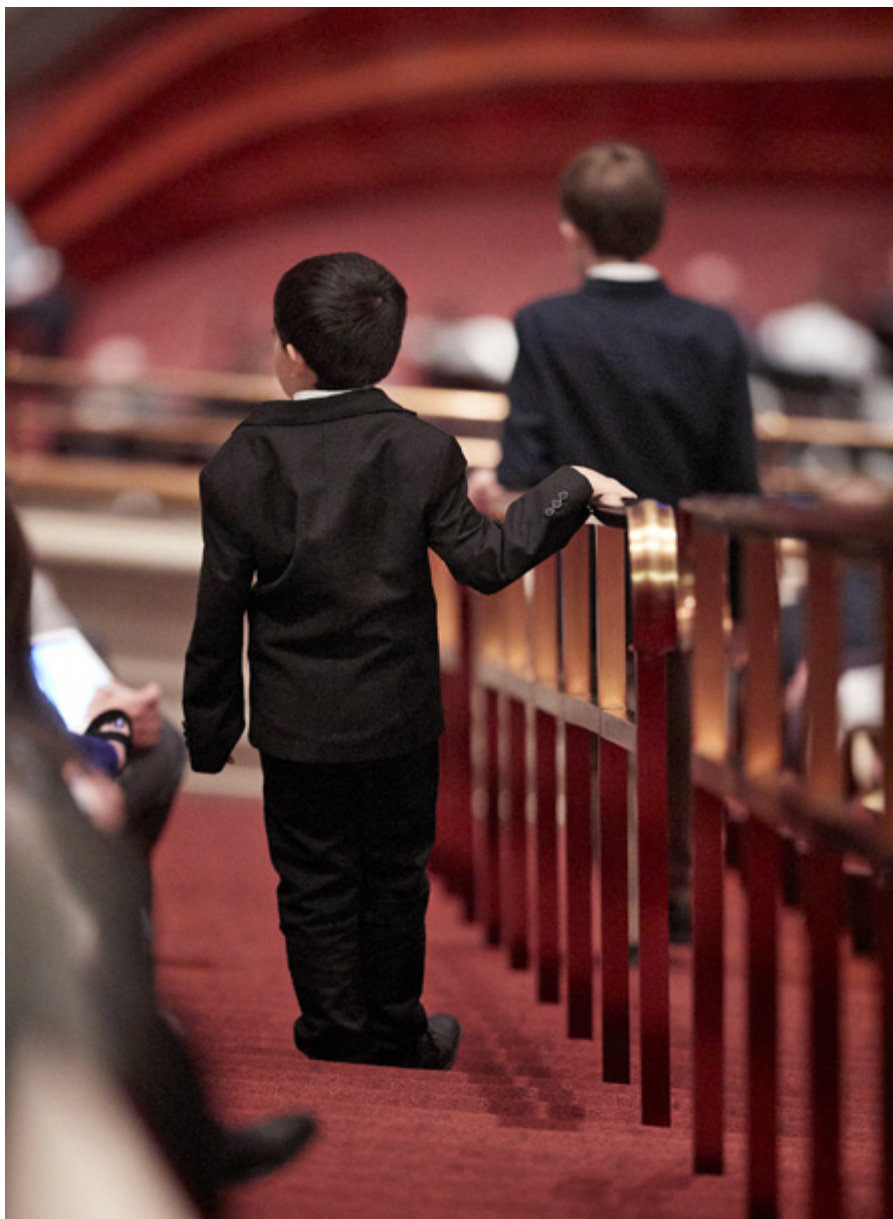
lukket. Men jeg lover jer, at når I bliver ved med at være lydige, udtrykke taknemlighed for alle velsignelser Herren giver jer, og når I tålmodigt ærer Herrens tidsplan, vil I få den kundskab og forståelse, I søger. Enhver velsignelse, Herren har til jer – selv mirakler – vil følge. Det er det, personlig åbenbaring gør for jer.

Jeg er optimistisk omkring fremtiden. Den vil være fyldt med muligheder for os alle til at udvikle os, bidrage og bringe evangeliet til alle verdens hjørner. Men jeg er heller ikke naiv omkring fremtiden. Vi lever i en verden, som er kompleks og stadig mere kontroversiel. Den konstante tilgængelighed til de sociale medier og en 24 timers nyhedscyklus bombarderer os med nådesløse budskaber. Hvis vi skal gøre os noget håb om at kunne gennemskue de utallige stemmer og menneskers filosofi, der angriber sandheden, må vi lære at modtage åbenbaring.

Vor Frelser og Forløser, Jesus Kristus, vil udføre noget af sit mægtigste arbejde fra nu af og frem til, han kommer igen. Vi vil se mirakuløse tegn på, at Gud Faderen og hans elskede Søn, Jesus Kristus, præsiderer over jorden i stor kraft og herlighed. Men i den kommende tid vil det ikke være muligt at overleve åndeligt uden Helligåndens vejledende, anvisende, trøstende og konstante indflydelse.

Mine elskede brødre og søstre, jeg beder jer om at øge jeres åndelige evne til at modtage åbenbaring. Lad denne påske blive et afgørende øjeblik i jeres liv. Vælg at gøre det nødvendige åndelige arbejde, der kræves for at nyde Helligåndsgaven og høre Åndens røst oftere og mere tydeligt.

Som Moroni vil jeg formane jer til denne påske at »komme til Kristus og holde fast ved hver god gave,«¹⁵

begyndende med Helligåndsgaven, da den gave kan og vil ændre jeres liv.

Vi er Jesu Kristi disciple. Den vigtigste sandhed, Helligånden nogensinde vil vidne for jer om, er, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn. Han lever! Han er vores Talsmand hos Faderen, vores Forbillede og vor Forløser. Denne påskesøndag mindes vi hans sonoffer, hans bogstavelige opstandelse og hans guddommelighed.

Dette er hans kirke, den blev genoprettet ved profeten Joseph Smith. Jeg bærer vidnesbyrd om dette med kærlighed til jer alle, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 19:18.
2. Se Luk 23:33; Matt 27:33.
3. Se Alma 26:16.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*, 2012, s. 75.
5. Se Russell M. Nelson, »Bønnens herlige kraft«, *Liahona*, maj 2003, s. 7-8.
6. Se 3 Ne 28:1.
7. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 390.
8. Se Jak 1:5.
9. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 131.
10. L&P 121:33.
11. Se Moro 10:5.
12. L&P 42:61.
13. Neal A. Maxwell, »Meek and Lowly«, foredrag på Brigham Young University, 21. okt. 1986, s. 9; speeches.byu.edu.
14. Se 2 Ne 32:3.
15. Moro 10:30.

Ældste Gerrit W. Gong
De Tolv Apostles Kvorum

Kristus dødens lænker brød

I dag er det påskedag. Jeg vidner ærbødigt og højtideligt om den levende Kristus – han, som »døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag«.

Kære brødre og søstre, da vores sønner var meget små, fortalte jeg dem godnathistorier om beagle-hundehvalpe og nynnede godnatsalmer, herunder »Kristus dødens lænker brød«. ¹ Nogle gange ændrede jeg for sjov ordene til: Nu er det tid til at sove, halleluja. Normalt faldt vores sønner hurtigt i søvn; eller i det mindste vidste de, at hvis jeg troede, at de sov, så ville jeg holde op med at synge.

Ord – i de mindste mine ord – kan ikke udtrykke mine overvældende følelser, siden præsident Russell M. Nelson kærligt tog mine hænder i sine, hvor min kære Susan stod ved min side, og viderebragte denne hellige kaldelse fra Herren, som gjorde mig målløs og har efterladt mig grædende mange gange i de sidste par dage.

Denne påskedag synger jeg med glæde: »Halleluja«. Sangen om vor opstandne Frelsers forløsende kærlighed ² fejrer harmonien mellem pagter (som forbinder os med Gud og med hinanden) og Jesu Kristi forsoning (som hjælper os med at aflægge det naturlige menneske – mand eller kvinde – og følge Helligåndens tilskyndelser ³).

Tilsammen giver vores pagter og vor Frelsers forsoning os muligheder og forædler os. Sammen hjælper de os til at holde fast og give slip. Sammen for-søder, bevarer, helliggør og forløser de.

Profeten Joseph Smith har sagt: »Det kan for nogle synes at være en meget dristig lære, vi taler om – en magt, som optegner eller binder på jorden og binder i himlen. Ikke desto mindre er denne magt altid blevet givet i alle

verdens tidsaldre, når som helst Herren har givet en uddeling af præstedømmet til nogen mand ved bogstavelig åbenbaring eller nogen gruppe af mænd.« ⁴

Og sådan er det i dag. Hellige pagter og ordinancer, som ikke er tilgængelige noget andet sted, bliver modtaget i 159 af Herrens hellige huse i 43 lande. Lovede velsignelser kommer gennem gengivne præstedømmenøgler, læresætninger og myndighed, som afspejler vores tro, lydighed og hans hellige Ånds løfter til os i vores generation, for tid og al evighed.

Kære brødre og søstre i alle folkeslag, stammer og tungemål over hele denne verdensomspændende kirke, tak for jeres levende tro, håb og næstekærlighed i hvert et fodtrin. Tak for at blive en indsamlende fylde af det gengivne evangeliums vidnesbyrd og oplevelser.

Kære brødre og søstre, vi tilhører hinanden. Vi kan blive »knyttet sammen i enighed og i kærlighed,« ⁵ i alle ting og på alle steder. ⁶ Som Herren inviterer hver enkelt af os, uanset hvor vi er, uanset vores omstændigheder: »Kom og se!« ⁷

Ældste Ulisses Soares
De Tolv Apostles Kvorum

På denne dag lover jeg ydmygt hele min sjæls styrke og evner,⁸ uanset hvad de er eller måtte blive, til min Frelser, til min kære Susan og vores familie, til mine brødre og til enhver af jer, mine elskede brødre og søstre.

Alt værdigt og evigt er centreret om, at Gud vor evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og hans forsoning, som bevidnet af Helligånden, virkelig lever.⁹ I dag er det påskedag. Jeg vidner ærbødigt og højtideligt om den levende Kristus – han, som »døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen«. ¹⁰ Han er alfa og omega¹¹ – han er sammen med os i begyndelsen, han er sammen med os indtil enden.

Jeg vidner om sidste dages profeter fra profeten Joseph Smith til vores kære præsident Russell M. Nelson, som vi med glæde opretholdt. Som vores primarybørn synger: »Følg Guds profeter, de viser vej.«¹² Og jeg vidner om, som det er profeteret i de hellige skrifter, herunder i Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, at »Herrens rige ... endnu engang er blevet oprettet på jorden som forberedelse til Messias' andet komme.«¹³ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. »Kristus dødens lænker brød«, *Salmer og sange*, nr. 122.
2. Se Alma 5:26.
3. Se Mosi 3:19.
4. L&P 128:9.
5. Mosi 18:21.
6. Se Mosi 18:9.
7. Joh 1:39.
8. Se 1 Ne 15:25.
9. »I har modtaget Helligånden, som vidner om Faderen og Sønnen, til opfyldelse af det løfte, som han har givet, at hvis I gik ind ad denne vej, skulle I modtage« (2 Ne 31:18).
10. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007*, s. 50.
11. Se L&P 19:1.
12. »Følg Guds profeter«, *Børnenes sangbog*, s. 58.
13. Indledningen til Mormons Bog.

Profeter taler ved Helligåndens kraft

At vi har profeter er et tegn på Guds kærlighed til sine børn. De fortæller om Guds løfter og om Guds og Jesu Kristi sande væsen.

Mine kære brødre og søstre, uanset hvor I er, ønsker jeg at give udtryk for min oprigtige og store tak for jeres opretholdelse i går. Selvom jeg som Moses ikke betragter mig selv som veltalende og har svært ved at udtrykke mig med ord, så trøster jeg mig med Herrens ord til ham:

»Hvem gav mennesket en mund?
Hvem gør stum eller døv, seende eller blind? Er det ikke mig, Herren?

Gå nu! Jeg vil være med din mund

og fortælle dig, hvad du skal sige« (2 Mos 4:11-12; se også v. 10).

Jeg finder også trøst i min elskede hustru kærlighed og støtte. Hun har været et eksempel på godhed, kærlighed og fuldstændig hengivenhed over for Herren og over for mig og min familie. Jeg elsker hende med hvert eneste del af mit hjerte, og jeg er taknemlig for den positive indflydelse hun har haft på os.

Brødre og søstre, jeg ønsker at vidne for jer om, at præsident Russell M.

Nelson er Guds profet på jorden. Jeg har aldrig mødt nogen mere venlig og kærlig end ham. Selv om jeg føler mig så utilstrækkelig til dette hellige kald, har hans ord og ømheden i hans øjne, da han viderebragte dette ansvar, givet mig følelsen af at være omfavnet af Frelserens kærlighed. Tak, præsident Nelson. Jeg opretholder dig, og jeg elsker dig.

Er det ikke en velsignelse at have profeter, seere og åbenbarere på jorden i disse dage, som vi lever i, som søger at kende Herrens vilje og følge den? Det er en trøst at vide, at vi ikke er alene i verden, trods de udfordringer vi møder i livet. At vi har profeter er et tegn på Guds kærlighed til sine børn. De fortæller om Guds løfter og om Guds og Jesu Kristi sande væsen til deres folk. Jeg har lært det ved personlig erfaring.

For 18 år siden blev min hustru og jeg ringet op af præsident James E. Faust, der dengang var andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. Han kaldte os til at tjene som missionspræsidentpar i Portugal. Han fortalte os, at vi kun havde seks uger, inden vi skulle begynde missionen. Selv om vi følte os uforberedt og utilstrækkelige, accepterede vi kaldelsen. Vores største bekymring dengang var at få de visa, der var nødvendige for at tjene i det land, for af tidligere erfaring vidste vi, at processen tog seks til otte måneder.

Præsident Faust spurgte derpå, om vi havde tro på, at Herren ville udføre et mirakel, og at vi ville kunne løse visaproblemet hurtigere. Vores svar var et eftertrykkeligt ja, og vi begyndte straks på forberedelserne. Vi udfyldte de nødvendige papirer i forbindelse med visum, medbragte vores tre små børn og gik til konsulatet, så hurtigt vi kunne. En meget flink kvinde mødte os der. Da hun gennemgik vores papirer og blev bekendt med, hvad vi skulle

gøre i Portugal, vendte hun sig mod os og spurgte: »Vil I virkelig hjælpe befolkningen i mit land?« Vi svarede bestemt ja og forklarede, at vi ville repræsentere Jesus Kristus og vidne om ham og hans guddommelige mission i verden. Vi kom tilbage fire uger efter, modtog vores visa og landede i missionsmarken inden for seks uger, som Herrens profet havde bedt os om.

Brødre og søstre, jeg vidner direkte fra hjertet om, at profeter taler ved Helligåndens kraft. De vidner om Kristus og hans guddommelige mission på jorden. De repræsenterer Herrens sind og hjerte og er kaldet til at repræsentere ham og lære os, hvad vi skal gøre for at vende tilbage for at bo i Guds og hans Søns, Jesu Kristi, nærhed. Vi bliver velsignet, når vi udøver vores tro

og følger deres lære. Ved at følge dem bliver vi lykkeligere og vores liv mindre komplicerede, vores vanskeligheder og problemer bliver lettere at bære, og vi skaber en åndelig rustning omkring os, der vil beskytte os mod angreb fra fjenden i vore dage.

På denne påskedag vidner jeg højtideligt om, at Jesus Kristus er opstanden, han lever, og han leder sin kirke på jorden gennem sine profeter, seere og åbenbarere. Jeg vidner om, at han er verdens Frelser og Forløser, og at vi gennem ham kan blive frelst og ophøjet i vor kære Guds nærhed. Jeg elsker ham, jeg tilbøder ham. Jeg ønsker at følge ham og gøre hans vilje og blive mere som ham. Jeg siger ydmygt alt dette i vor Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Russell M. Nelson

Omsorg

Vi vil iværksætte en nyere, mere hellig tilgang til at udvise omsorg og betjene andre.

Tak til ældsterne Gong og Soares for deres hjertelige udtryk for tro. Vi er yderst taknemlige for jer og jeres kære ægtefæller.

Kære brødre og søstre, vi søger konstant vejledning fra Herren om, hvordan vi kan hjælpe vores medlemmer med at holde Guds befalinger, især de to store bud om at elske Gud og vores næste.¹

I mange måneder har vi søgt en bedre måde, hvorpå vi kan betjene vores medlemmer med deres åndelige og timelige behov på Frelserens måde.

Vi har besluttet at pensionere hjemmeundervisning og besøgsundervisning, som vi har kendt dem. I stedet vil vi iværksætte en nyere, mere hellig tilgang til at udvise omsorg og betjene

andre. Vi vil ganske enkelt omtale denne indsats som »omsorg«.

En effektiv omsorgsindsats bliver mulig med søstrenes medfødte gaver og med præstedømmets uforlignelige kraft. Vi har alle behov for en sådan beskyttelse mod modstanderens snedige list.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum og søster Jean B. Bingham, Hjælpeforeningens hovedpræsident, vil forklare, hvordan de tildelte brødre med præstedømmet og de tildelte søstre fra Hjælpeforeningen og Unge Piger nu vil fungere, når de betjener og våger over Kirkens medlemmer over hele verden.

Det Første Præsidentskab og De Tolv står forenet og støtter deres budskaber. Taknemmeligt og i bøn åbner vi for dette nye kapitel i Kirkens historie. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Luk 10:27.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

»Vær hos dem og styrk dem«

Det er vores bøn i dag, at hver eneste mand og kvinde vil forlade denne generalkonference mere opsat på at drage hjertelig omsorg for hinanden.

Med en omskrivning af Ralph Waldo Emersons ord: »De mest mindeværdige øjeblikke i livet er dem, hvor vi føler suset af åbenbaring.«¹ Præsident Nelson, jeg ved ikke, hvor mange flere »sus«, vi kan klare denne weekend. Nogle af os har et svagt hjerte. Men når jeg tænker over det, så kan du også tage dig af det. Sikke en profet!

I samme ånd som præsident Russell M. Nelsons storslåede erklæringer og vidnesbyrd i aftes og her til formiddag, bærer jeg mit vidnesbyrd om, at disse ændringer er eksempler på den åbenbaring, der har vejledt denne kirke lige fra begyndelsen. De er yderligere tegn på, at Herren fremskynder sit værk.²

For alle, som er ivrige efter at lære detaljerne om dette at kende, så kan jeg sige, at straks efter afslutningen af dette konferencemøde vil vi begynde en proces, der, ikke nødvendigvis i denne rækkefølge, sender et brev fra Det Første Præsidentskab til alle medlemmer af Kirken, som vi har en e-mailadresse på. Et dokument på syv sider med spørgsmål og svar vil blive vedhæftet til alle præstedømme- og organisationsledere. Derudover vil disse materialer straks

blive lagt ud på ministering.lds.org. »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde.«³

Nu til den vidunderlige opgave, som præsident Russell M. Nelson har givet mig og søster Jean B. Bingham. Brødre og søstre, som kvorummernes og hjælpeorganisationernes arbejde modnes som institution, bør vi også modnes som

individer – og individuelt hæve os over enhver mekanisk, følelsesforladt rutine og blive hjertelige disciple på den måde, som Frelseren formulerede det, da hans jordiske tjenestegerning nærmede sig sin afslutning. Da han forberedte sig på at forlade sin uskyldige og lidt forvirrede lille gruppe af tilhængere, kom han ikke med en administrativ liste over en masse ting, de skulle gøre, eller en håndfuld rapporter, som de skulle udfylde i tre eksemplarer. Nej, han opsummerede deres opgave i et enkelt helt grundlæggende bud: »Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«⁴

I en indsats for at komme nærmere på det evangeliske ideal, vil dette nyannoncerede omsorgskoncept for præstedømmet og Hjælpeforeningen blandt andet indebære følgende elementer, hvoraf Hjælpeforeningen allerede har sat nogle i værk med vidunderlig succes.⁵

- Vi vil ikke længere benytte os af sprogbrug som hjemme- og besøglærere. Dette skyldes til dels, at megen af vores omsorgsindsats vil finde sted i andre rammer end hjemmets og dels, at vores kontakt ikke vil blive defineret ved at give et forberedt budskab, selvom der bestemt kan gives et budskab, hvis der er behov for det. Det primære formål med denne omsorgsindsats vil være, som det blev sagt om folket på Almas tid, at de »vågede ... over deres folk og nærrede dem med det, der har med retfærdighed at gøre.«⁶
- Vi vil fortsætte med at besøge folk i deres hjem, når det er muligt, men lokale forhold såsom et stort antal medlemmer, store afstande, personlig sikkerhed og andre udfordrende omstændigheder kan forhindre os i at besøge hvert et hjem hver måned. Som Det Første Præsidentskab sagde for mange år siden, så gør det bedste I kan.⁷ Udover den plan, I måtte lægge for faktiske besøg, kan kalenderen suppleres med telefonsamtaler, breve, sms'er, e-mails, videochats, samtaler ved kirkemøder, fælles tjenesteprojekter, sociale aktiviteter og et mylder af andre muligheder i de sociale mediers verden. Jeg vil dog gerne påpege, at dette udvidede nye syn ikke omfatter den noget triste udtalelse, jeg for

nylig så på en bil. Den lød: »Hvis jeg dytter, har du haft hjemmelærerbesøg.« *Kære, kære brødre* (søstre vil aldrig være skyldige i dette – jeg taler til brødrene i Kirken), med disse ændringer ønsker vi mere omsorg og omtanke, ikke mindre.

- Med dette nyere mere evangelisk baserede koncept for omsorg har jeg en fornemmelse af, at I begynder at gå i panik omkring, hvad der tæller på rapporten. Men tag det bare roligt, for der bliver ingen rapporter – i det mindste ikke på den der »puha, jeg nåede det lige den sidste dag i måneden«-måde. Her prøver vi også at blive mere modne. Den eneste rapport, der bliver, er antallet af interview, som lederne har haft med de omsorgsdragende par i menigheden det kvartal. Hvor enkelt det end lyder, mine venner, vil disse interview være af afgørende betydning. Uden denne information vil biskoppen ikke have nogen mulighed for at få information om den åndelige og timelige tilstand hos sine medlemmer. Husk: Omsorgsdragende brødre repræsenterer biskoppens og ældsternes kvorumspræsidentskab, de erstatter dem ikke. Biskoppen og kvorumspræsidentens nøgler rækker langt længere end dette omsorgsprogram.
- Eftersom denne rapport adskiller sig fra dem, I tidligere har indsendt, så

lad mig understrege, at *vi* i Kirkens hovedsæde ikke behøver at vide, *hvordan* eller *hvor* eller *hvornår* I har haft kontakt med jeres medlemmer, vi bekymrer os blot om, at I *har* kontakt, og at I velsigner dem på enhver måde, I kan.

Brødre og søstre, her har vi en himmelsk mulighed for som kirke at udvise »ren og ægte gudsyndelse ... for Gud«,⁸ at »bære hinandens byrder, så de bliver lette« og at »trøste dem, der står i behov for trøst«,⁹ yde omsorg for enkerne og de faderløse, den gifte og den enlige, den stærke og den fortvivlede, den nedtrådte og den robuste, den glade og den sorgfulde – kort sagt os alle, hver eneste af os, for vi har alle brug for at føle en vens varme hånd og høre en stærk erklæring om tro. Jeg advarer jer dog om, at et nyt navn, ny fleksibilitet og færre rapporter ikke gøre den fjerneste forskel i vores tjeneste, medmindre vi ser dette som en invitation til at drage omsorg for hinanden på en frimodig, ny og mere hellig måde, som præsident Nelson lige har sagt. Idet vi løfter vores åndelige blik mod en mere universel efterlevelse af kærlighedsloven, takker vi de generationer, som har tjent på anden måde i årevis. Lad mig nævne et eksempel, jeg så for nylig, på en sådan hengivenhed i håb om, at rigtig mange vil tage Herrens bud til sig og »være hos dem og styrke«¹⁰ vores brødre og søstre.

Den 14. januar, en søndag, lidt efter kl. 17, talte mine unge venner Brett og Kristin Hamblin sammen i deres hjem i Tempe i Arizona om Bretts dag som medlem af biskoprådet og Kristins travle dag med at tage sig af deres fem børn.

Kristin, som tilsyneladende var kommet sig helt efter brystkræft året før, reagerede pludselig ikke. Et nødopkald

til 112 førte til, at et akuthold desperat forsøgte at genoplive hende. Mens Brett bad og tryglede Gud om hjælp, foretog han hurtigt lige to telefonopkald: Det ene til sin mor for at bede om hendes hjælp med børnene og det andet til Edwin Potter, hans hjemmelærer. Den sidstnævnte samtale lød som følger i sin helhed:

Edwin, som kunne se, hvem der ringede, sagde: »Hej, Brett, hvordan går det?«

Bretts svarede næsten råbende: »Jeg har brug for dig her – nu!«

I løbet af så kort tid, at Brett knapt nåede at tælle til ti, stod hans præstedømmebror ved hans side og hjalp med børnene og kørte ham derefter til hospitalet bag ambulancen med hans hustru. Der, mindre end 40 minutter efter Kristin først havde lukket sine øjne, erklærede lægerne hende død.

Mens Brett hulkede, holdt Edwin bare om ham og græd med ham – i lang, lang tid. Så lod Edwin Brett sørge i fred med resten af familien, der var kommet til, og kørte hjem til biskoppen for at fortælle ham, hvad der lige var sket. Den storslåede biskop tog straks hen på hospitalet, mens Edwin kørte hen til familien Hamblins hjem. Her legede han og hans hustru, Charlotte, som også var kommet ilende, med de fem nu moderløse børn i alderen 3 til 12 år. De gav dem aftensmad, lavede en improviseret musikalsk aktivitet og gjorde dem klar til at komme i seng.

Senere sagde Brett til mig: »Det utrolige ved denne historie er ikke, at Edwin kom, da jeg ringede. I nødsituationer er der altid nogle, der er villige til at hjælpe. Nej, det forbløffende ved denne historie er, at han var den eneste, jeg kom i tanke om. Der var andre mennesker omkring os. Kristin har en bror og en søster, der begge bor mindre end 5 kilometer

væk. Vi har en storartet biskop, den bedste. Men mit forhold til Edwin er af en sådan karakter, at jeg instinktivt følte behov for at ringe til ham, da jeg havde brug for hjælp. Kirken giver os en struktur til bedre efterlevelse af det andet bud i loven – og elske, tjene og udvikle relationer til vores brødre og søstre, der hjælper os til at komme Gud nærmere.«¹¹

Edwin sagde om oplevelsen: »Ældste Holland, det ironiske i alt dette er, at Brett har været vores families hjemmelærer i længere tid, end jeg har været deres. I tidens løb har han besøgt os mere i egenskab af ven end af pligt. Han har været et godt eksempel, indbegrebet af hvad en aktiv og engageret præstedømmebærer bør være. Min hustru, vores drenge – vi betragter ham ikke som en, der er forpligtet til at komme med et budskab til os ved månedens udgang, vi betragter ham som en ven, der bor længere nede ad vejen og rundt om hjørnet, og som vil

gøre alt i denne verden for at velsigne os. Jeg er glad for, at jeg kunne betale lidt af det, jeg skyldte ham, tilbage.«¹²

Brødre og søstre, jeg istemmer mig jeres hyldest af enhver hjemme- og besøglærer, og hvad de blev kaldt inden det, der har elsket og tjent så trofast igennem vores historie. Det er vores bøn i dag, at hver eneste mand og kvinde – og de ældste af vores unge mænd og unge piger – vil forlade denne generalkonference mere opsat på at drage hjertelig omsorg for hinanden, alene motiveret af Kristi rene kærlighed. Må vi på trods af, hvad vi alle føler er vores begrænsninger og utilstrækkeligheder – og vi har alle udfordringer – alligevel arbejde side om side med vingårdens Herre¹³ for at give Gud og vor allesammens Fader en hjælpende hånd med hans store opgave med at besvare bønner, trøste den sørgende, tørre tåren og styrke matte knæ.¹⁴ Hvis vi vil gøre det, vil vi blive mere som de Kristi sande disciple, som det er meningen, at vi alle skal være. Må vi denne påskedag elske hinanden, som han har elsket os,¹⁵ det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ralph Waldo Emerson, *The Conduct of Life*, 1860, s. 268.
2. Se L&P 88:73.
3. Luk 11:9.
4. Joh 13:34-35.
5. Se »Hold kontakten med hende – altid, alle vegne og på alle måder,« *Liahona*, jan. 2018, s. 7.
6. Mosi 23:18; se også L&P 20:53.
7. Se »Våg over og styrk medlemmers«, brev fra Det Første Præsidentskab, 10. december 2001.
8. Jak 1:27.
9. Mosi 18:8-9.
10. L&P 20:53.
11. Brett Hamblin, personlig korrespondance, feb. 2018.
12. Edwin Potter, personlig korrespondance, feb. 2018.
13. Se Jakob 5:70-72.
14. Se L&P 81:5.
15. Se Joh 15:12.

Jean B. Bingham
Hjælpeforeningens hovedpræsident

Udvis omsorg som Frelseren

Må vi vise vores taknemlighed og kærlighed til Gud ved kærligt at udvise omsorg for vores evige brødre og søstre.

Hvor er det en vidunderlig velsignelse at leve i en tid med fortsat åbenbaring fra Gud! Når vi ser frem til og modtager alt det, der genoprettes,¹ det, som er kommet og vil komme gennem profeterede begivenheder i vor tid, bliver vi forberedt til Frelserens andet komme.²

Og er der nogen bedre måde at forberede sig til at møde ham på end at stræbe efter at blive *ligesom* ham gennem kærligt at udvise omsorg for hinanden? Som Jesus sagde til sine disciple i begyndelsen af denne uddealing: »Hvis du elsker mig, skal du tjene mig.«³ Vores virke for at tjene andre er en demonstration af disciplens vej og vores taknemlighed og kærlighed til Gud og hans Søn, Jesus Kristus.

Nogle gange tænker vi, at vi skal gøre noget stort og heroisk for, at »det tæller« som at tjene vores næste. Alligevel kan enkle venlige handlinger have stor påvirkning på andre – og på os selv. Hvad gjorde Frelseren? Gennem hans himmelske gaver – forsoningen og opstandelsen – som vi fejrer på denne smukke påskedag – har ingen anden »haft så vidtrækkende indflydelse på alle, der har levet, og som

kommer til at leve på jorden.«⁴ Men han smilede også til, talte med, gik med, lyttede til, tog sig tid til, opmuntrede, underviste, bispiste og tilgav. Han hjalp familie og venner, både naboer og fremmede, og han inviterede bekendte og sine kære til at nyde sit evangeliums rige velsignelser. Disse »enkle« omsorgsfulde og kærlige gerninger giver os en skabelon for vores omsorg i dag.

Når I har privilegiet af at repræsentere Frelseren i jeres omsorgsindsats, så

spørg jer selv: »Hvordan kan jeg videregive evangeliets lys til denne person eller denne familie? Hvad inspirerer Ånden mig til at gøre?«

Man kan udvise omsorg på rigtig mange forskellige måder. Så hvordan ser det ud?

At udvise omsorg sker, når præsidentskaberne i ældsternes kворum og Hjælpeforeningen i bøn rådfører sig omkring opgaver. Snarere end at opleve ledere, der blot uddeler papirsedler, så ser man en personlig rådgivning omkring enkeltpersoner og familier, når opgaverne gives til de omsorgsgivende brødre og søstre. Det minder om at gå en tur, komme sammen til en spilleaften, tilbyde en tjeneste eller tilmed tjene sammen. Det minder om et personligt besøg hos nogen eller tale i telefon eller chatte online eller sende sms'er. Det minder om et fødselsdagskort eller at heppe ved en fodboldkamp. Det minder om at videregive et skriftsted eller et citat fra en konferencetale, der vil være meningsfuld for den person. Det minder om at drøfte et evangelisk spørgsmål eller at bære sit vidnesbyrd for at

videregive klarhed og fred. Det minder om at blive en del af en andens liv og holde af ham eller hende. Det minder også om et omsorgsinterview, hvor behov og stærke sider bliver drøftet hensynsfuldt. Det minder om et menighedsråd, der organiserer sig og reagerer på et større behov.

Den slags omsorg styrkede en søster, som flyttede langt hjemmefra, da hendes mand påbegyndte en videregående uddannelse. Uden telefonforbindelse og med et lille spædbarn følte hun sig desorienteret det nye sted, helt fortabt og alene. En hjælpeforenings-søster kom uanmeldt til hendes dør med et par små sko til spædbarnet, placerede de to i sin bil og kørte af sted for at finde et supermarked. Den taknemlige søster fortalte: »Hun var min livline!«

Sand omsorg illustreres af en ældre søster i Afrika, som fik til opgave at finde en søster, som i lang tid ikke havde overværet Kirkens møder. Da hun kom til søsterens hjem, fandt hun ud af, at kvinden var blevet slået ned og frastjålet alt. Hun havde meget lidt at spise og ejede ikke noget tøj, som hun følte var passende til søndagens kirkemøder. Kvinden, der havde fået til opgave at udvise omsorg for hende, kom med et lyttende øre, afgrøder fra sin have, skrifterne til at læse fra og venskab. Den »savnede« søster kom snart tilbage til Kirken og har nu en kaldelse, fordi hun ved, at hun er elsket og værdsat.

At kombinere en sådan hjælpeforeningsindsats med det nyligt rekonstruerede ældsternes kvorum vil frembringe en samhørighed, der kan føre til forbløffende resultater. At udvise omsorg bliver en koordineret indsats for at opfylde præstedømmets pligt til at »besøge hvert medlems hjem« og »altid at våge over kirken og at være

hos dem og styrke dem»,⁵ samt at opnå Hjælpeforeningens formål om at hjælpe hinanden med at forberede sig på det evige livs velsignelser.⁶ Når præsident-skaberne for ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen arbejder sammen under ledelse af biskoppen, kan de blive inspireret, når de søger efter den bedste måde at våge over og udvise omsorg over for hver enkelt og for familierne.

Lad mig give jer et eksempel. En mor fik konstateret kræft. Snart begyndte hun behandlingen, og straks gik Hjælpeforeningen i gang. De planlagde, hvordan man bedst hjalp med måltider, transport til lægeaftaler og anden støtte. De besøgte hende regelmæssigt og kom med opmuntrende selskab. Samtidig sprang kvorummet i Det Melkisedekske Præstedømme til. De bidrog med arbejdskraft ved at tilføje et nyt soveværelse og badeværelse for at gøre det lettere at tage sig af den syge søster. De unge mænd gav en hånd og lagde deres ryg til ved at deltage i denne væsentlige indsats. Og de unge piger blev involveret: De arrangerede med glæde trofast at luften hunden hver dag. Som tiden gik, fortsatte menigheden deres virke, som de tilføjede og tilpassede, hvor det var nødvendigt. Det var helt klart et kærlighedsværk, hvert eneste medlem gav samdrægtigt af sig selv og viste på personlige måder omsorg, der ikke blot velsignede den

lidende søster, men hele familien.

Efter en tapper indsats måtte søsteren dog til sidst give op over for kræften, og hun blev stedt til hvile. Drog menigheden nu et lettet suk og betragtede indsatsen som godt klaret og veloverstået? Nej, de unge piger blev ved med at luften hunden hver dag, præstedømmekvorummerne blev ved med at tage sig af faderen og hans familie, og søstrene i Hjælpeforeningen blev ved med i kærlighed at række ud for at finde stærke sider og behov. Brødre og søstre, det er omsorg – det er at elske som Frelseren!

En anden velsignelse ved disse inspirerede bekendtgørelser er muligheden unge piger i alderen 14-18 år får for at deltage i omsorgsindsatsen som partnere med hjælpeforeningssøstre, ligesom de unge mænd på deres alder tjener som partnere til brødrene i Det Melkisedekske Præstedømme. De unge kan bruge deres enestående gaver og vokse åndeligt, mens de tjener ved de voksnes side i arbejdet med frelse. At involvere de unge i omsorgsopgaver kan også øge rækkevidden af Hjælpeforeningens og ældsternes kvorums omsorg for andre ved at øge antallet af personer, som deltager.

Når jeg tænker på de vidunderlige unge piger, som jeg har kendt, bliver jeg begejstret på vegne af de hjælpeforeningssøstre, som vil opleve privilegiet af at blive velsignet af en ung

piges entusiasme, talent og åndelige opmærksomhed, når de tjener side om side eller bliver vist omsorg af dem. Og jeg er lige så begejstret for den chance, som unge piger vil opleve ved at have mentorer og blive undervist og styrket af deres søstre i Hjælpeforeningen. Denne mulighed for at deltage i opbygningen af Guds rige vil være til umådelig gavn for de unge piger og hjælpe dem til bedre at kunne forberede sig til at opfylde deres rolle som ledere i Kirken og i lokalsamfundet og til at være bidragende partnere i deres familie. Som søster Bonnie L. Oscarson sagde i går om de unge piger, at de »ønsker at være til nytte. De har brug for at vide, at de er værdsatte og afgørende i arbejdet med frelse.«⁷

Rent faktisk udviser unge piger allerede omsorg for hinanden, uden at have en opgave og uden fanfarer. En familie, jeg kendte, flyttede mange hundrede kilometer til et nyt sted, hvor de ikke kendte nogen. I løbet af den første uge stod en 14-årig pige fra deres nye menighed på deres dørtrin med en tallerkenfuld småkager og bød dem velkommen til området. Hendes mor stod bag hende som en villig chauffør og støttede sin datters ønske om at udvise omsorg.

En anden mor blev bekymret en dag, hvor hendes 16-årige datter ikke kom hjem til den sædvanlige tid. Da

pigen endelig kom hjem, udspurgte hendes mor hende noget frustreret om, hvor hun havde været? Den 16-årige svarede næsten flovt, at hun havde givet en blomst til en enke, som boede i nærheden. Hun havde bemærket, at den ældre søster virkede ensom, og hun havde følt sig tilskyndet til at besøge hende. Med sin mors fulde støtte fortsatte den unge pige med at besøge den ældre kvinde. De blev gode venner, og deres nære forhold fortsatte i årevis.

Alle disse unge piger og mange flere som dem bemærker en andens behov og gør noget for at hjælpe. Unge piger har et naturligt ønske om at udvise omsorg og hjælpe til, og de kan blive styrket ved at tjene i partnerskab med en voksen søster.

Uanset vores alder spørger vi, når vi overvejer, hvordan vi kan tjene bedst: »Hvad har hun (eller han) behov for?« Når vi sammenkobler det spørgsmål med et ønske om at tjene, bliver vi ledt af Ånden til at gøre det, der opløfter og styrker den person. Jeg har hørt utallige beretninger om brødre og søstre, som er blevet velsignet af en enkel inkluderende gestus og et velkommen i kirken, en betænksom e-mail eller sms-besked, en personlig kontakt på et vanskeligt tidspunkt, en invitation til at deltage i en gruppeaktivitet eller et tilbud om hjælp i en udfordrende situation. Enlige

forældre, nyomvendte, mindre aktive medlemmer, enker og enkemænd eller unge, der kæmper, har måske brug for lidt ekstra opmærksomhed og prioriteret hjælp fra omsorgsgivende brødre og søstre. Koordinering mellem præsident-skaber i ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen giver mulighed for at give de præcist rigtige opgaver.

Når alt er sagt og gjort, vises sand omsorg en for en med kærlighed som motivationen. Værdien, fortjenesten og vidunderet ved oprigtig omsorg er, at den virkelig forandrer andres liv! Når vores hjerte er åbent og villigt til at vise kærlighed og inkludere, opmuntre og trøste, vil kraften i vores omsorg være uimodståelig. Med kærlighed som motivation vil mirakler ske, og vi vil finde ud af at bringe vores »savnede« søstre og brødre hen til Jesu Kristi evangeliums altomfattende favntag.

Frelseren er vores eksempel i alt – ikke blot på, hvad vi bør gøre, men *hvorfor* vi bør gøre det.⁸ »Hans liv på jorden var [en] invitation til os – til at hæve vores blik lidt højere, til at glemme vores egne problemer og [til] at række ud til andre.«⁹ Når vi tager imod muligheden for helljertet at udvise omsorg for vores søstre og brødre, bliver vi velsignet til at blive mere åndeligt forædlet, mere i harmoni med Guds vilje og mere i stand til at forstå hans plan om at hjælpe hver enkelt med at komme tilbage til ham. Vi vil lettere genkende hans velsignelser og være ivrige efter at viderebringe disse velsignelser til andre. Vores hjerter vil enstemmigt synge:

*Frelser, lær mig nu at elske
sådan som du elsker mig.
Kun hos dig jeg finder styrke,
lad mig altid tjene dig.
Frelser, lær mig hjælpe andre og
følge i dit spor.¹⁰*

Ældste Dieter F. Uchtdorf
De Tolv Apostles Kvorum

Må vi vise vores taknemlighed og kærlighed til Gud ved i kærlighed at udvise omsorg over for vores evige søstre og brødre.¹¹ Resultatet vil være en følelsesmæssig samhørighed, som folket i det fordums Amerika nød i 100 år efter, at Frelseren viste sig i deres land.

»Og det skete, at der ikke var nogen strid ... på grund af Guds kærlighed, som boede i folkets hjerte ...

der var ingen misundelse eller stridigheder ... og visselig kunne der ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.«¹²

Jeg bærer med glæde mit personlige vidnesbyrd om, at disse åbenbarede forandringer er inspireret af Gud, og at vi, når vi favner dem med et villigt hjerte, vil blive bedre beredt til at møde hans Søn, Jesus Kristus, når han kommer. Vi vil være tættere på at blive et Zion-folk og vil føle en uforlignelig glæde sammen med dem, vi har hjulpet langs disciplens vej. At vi gør dette er min inderlige og ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se ApG 3:19-21.
2. Se Robert D. Hales, »Forberedelser til genoprettelsen og det andet komme: Min hånd skal være over dig«, *Liahona*, nov. 2005, s. 88-92.
3. L&P 42:29.
4. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, maj 2017, forsides inderside.
5. L&P 20:47, 53.
6. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 9.1.1.
7. Bonnie L. Oscarson, »Unge piger i værket«, *Liahona*, maj 2018, s. 38.
8. Se Ef 5:2.
9. Russell T. Osguthorpe, »What If Love Were Our Only Motive?«, tale på Brigham Young University, 8. mar. 2011, s. 7; speeches.byu.edu.
10. »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.
11. Se Mosi 2:17.
12. 4 Ne 1:15-16.

Se, her er manden!

De, der finder en måde til virkelig at se manden på, finder vejen til livets største glæder og balsammen mod livets mest krævende fortvivlelse.

Mine elskede brødre og søstre, kære venner, jeg er taknemlig for at være sammen med jer denne vidunderlige generalkonferenceweekend. Harriet og jeg glæder os sammen med jer over opretholdelsen af ældsterne Gong og Soares og de mange brødre og søstre, der har fået betydningsfulde nye kaldelser ved denne generalkonference.

Selvom jeg savner min kære ven præsident Thomas S. Monson, så

elsker, opretholder og støtter jeg vores profet og præsident, Russell M. Nelson, og hans ædle rådgivere.

Jeg er også taknemlig og beæret over atter at arbejde tættere sammen med mine elskede brødre i De Tolvs Kvorum.

Men mest af alt er jeg meget ydmyg over og glad for at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige, hvor millioner af mænd, kvinder og børn er villige til at løfte, hvor de står – i enhver rolle eller kaldelse – og af hele deres hjerte stræbe efter at tjene Gud og hans børn i opbyggelsen af Guds rige.

I dag er en hellig dag. Det er påskedag, hvor vi ihukommer den glørværdige morgen, hvor Frelseren brød dødens bånd¹ og sejrende opstod fra graven.

Den største dag i historien

For nylig spurgte jeg på internettet: »Hvilken dag var den mest skelsættende for historiens gang?«

Svarene spændte lige fra overraskende og mærkelige til indsigtfulde og tankevækkende. Blandt dem var den dag, hvor en forhistorisk asteroide ramte Yucatán-halvøen, eller da Johannes Gutenberg i 1440 færdiggjorde sin trykpress og, ja, selvfølgelig den dag i 1903,

hvor brødrene Wright viste verden, at mennesket virkelig kan flyve.

Hvis I blev stillet det samme spørgsmål, hvad ville I så svare?

I mit sind er svaret tydeligt.

For at finde den vigtigste dag i historien, må vi tilbage til den aften for næsten 2.000 år siden i Getsemane have, hvor Jesus Kristus knælede i inderlig bøn og gav sig selv som løsesum for vores synder. Det var under dette store og uendelige offer af hidtil uset lidelse på både legeme og ånd, at Jesus Kristus, ja, Gud selv, blødte fra hver en pore. På grund af fuldkommen kærlighed gav han alt, så vi kan modtage alt. Hans himmelske offer, der er svært at fatte, og som kun kan føles i vores hjerte og sind, minder os om den store taknemlighedsgæld vi står i til Kristus for hans himmelske gave.

Senere den aften blev Jesus ført frem for de religiøse og politiske myndigheder, der håned ham, slog ham og idømte ham en skamfuld død. Han hang smertefuld på korset, indtil det endelig var »fuldbragt«. Hans livløse legeme blev lagt i en lånt grav. Og om morgenen på den tredje dag opstod Jesus Kristus, den almægtige Guds Søn fra graven som et herligt,

opstandent væsen i pragt, lys og majestæt.

Jo, der er mange begivenheder gennem historien, der i høj grad har påvirket nationer og folks skæbne. Men når vi lægger dem alle sammen, kommer de end ikke i nærheden af at kunne sammenlignes med vigtigheden af det, der skete den første påskemorgen.

Hvad er det, der gør Jesu Kristi uendelige offer og forsoning til den vigtigste begivenhed i historien – mere indflydelsesrig end verdenskrige, naturkatastrofer og skelsættende videnskabelige opdagelser.

På grund af Jesus Kristus kan vi leve igen

Svaret ligger i to store uoverstigelige udfordringer, som vi alle står over for.

For det første dør vi. Lige meget hvor unge, smukke, sunde eller forsigtige I er, så vil jeres legeme på et tidspunkt blive livløst. Venner og familie vil sørge over jer. Men de kan ikke bringe jer tilbage.

Men ikke desto mindre vil jeres død på grund af Jesus Kristus være midlertidig. Jeres ånd vil en dag blive forenet med jeres legeme. Dette opstandne legeme vil ikke længere være underlagt døden,³ og I vil leve i evighederne, fri fra smerte og fysisk lidelse.⁴

Det vil ske på grund af Jesus Kristus, der nedlagde sit liv og tog det igen.

Han gjorde det for alle, der tror på ham.

Han gjorde det for alle, der ikke tror på ham.

Han gjorde det endda for dem, der håner, spotter og forbander hans navn.⁵

På grund af Jesus Kristus kan vi bo sammen med Gud

For det andet så har vi alle syndet. Vores synder ville for evigt have forhindret os i at bo sammen med Gud, fordi »intet urent kan komme ind i hans rige«.⁶

På grund af det blev alle mænd, kvinder og børn udelukket fra hans nærhed – det vil sige, indtil Jesus Kristus, det lydefri Lam, tilbød sit liv som løsesum for vores synder. Eftersom Jesus ikke skyldte retfærdigheden noget, kunne han betale vores gæld og imødekomme kravene for retfærdighed for hver sjæl. Og det omfatter dig og mig.

Jesus Kristus betalte prisen for vores synder.

Dem allesammen.

På den dag, den vigtigste dag i historien, åbnede Jesus Kristus dødens porte og kastede de barrierer til side, der forhindrede os i at gå ind i det evigtvarende livs hellige og indviede sale. På grund af vor Herre og Frelser har I og jeg fået en yderst dyrebar og uvurderlig gave – vores fortid uagtet kan vi omvende os og følge den sti, der fører os til det celestiales lys og herlighed, omgivet af vor himmelske Faders trofaste børn.

Derfor glædes vi

Det er det, vi fejrer påskedag – vi fejrer livet!

På grund af Jesus Kristus vil vi rejse os fra dødens fortvivlelse og favne dem, vi elsker, fælde tårer af

overvældende glæde og overstrømmende taknemmelighed. På grund af Jesus Kristus vil vi eksistere som evige væsener i verdner uden ende.

På grund af Jesus Kristus, kan vores synder ikke alene blive slettet, de kan blive glemt.

Vi kan blive rensset og ophøjet.

Hellig.

På grund af vores elskede Frelser kan vi for evigt drikke af kilden, som vælder med vand til evigt liv.⁷ Vi kan for evigt dvæle i vor evige Konges boliger, i ufattelig herlighed og fuldkommen lykke.

Ser vi »manden«?

På trods af alt dette er der mange i dagens verden, der enten ikke er klar over eller som ikke tror på den dyrebare gave, som Jesus Kristus har givet os. De har måske hørt om Jesus Kristus og kender ham som en historisk

figur, men de ser ham ikke for det, han virkelig er.

Når jeg tænker på det, bliver jeg mindet om Frelseren, der står foran den romerske statholder i Judæa, Pontius Pilatus, blot få timer før Frelserens død.

Pilatus så udelukkende på Jesus fra et verdsligt synspunkt. Pilatus havde et job, han skulle udføre, og det bestod primært i at opkræve skat til Rom og holde fred. Nu havde det jødiske sanhedrin bragt en mand for ham, som de hævdede var en hindring for begge ting.⁸

Efter Pilatus havde forhørt sin fange, bekendtgjorde han: »Jeg finder ham ikke skyldig.«⁹ Men han følte, at han blev nødt til at tilfredsstille Jesu anklagere, så Pilatus påberåbte sig en lokal skik, der tillod, at en fange kunne blive frigivet i forbindelse med påskefesten. Ville de ikke hellere have ham til at løslade Jesus i stedet for den notoriske røver og morder Barabbas?¹⁰

Men den oprørte hob forlangte, at Pilatus løslod Barabbas og korsfæstede Jesus.

»Hvad ondt har han da gjort?« spurgte Pilatus.

Men de råbte bare højere. »Korsfæst ham!«¹¹

I en sidste bestræbelse på at tilfredsstille hoben beordrede Pilatus sine mænd at piske Jesus.¹² Det gjorde de, og de efterlod ham blodig og forslået. De hånede ham, satte en tornekrone på hovedet af ham og iklædte ham en purpurkappe.¹³

Måske troede Pilatus, at dette ville tilfredsstille hobens blodtørst. Måske ville de få medlidenhed med manden. »Nu fører jeg ham ud til jer,« sagde Pilatus, »for at I kan vide, at jeg ikke finder ham skyldig ... Se, her er manden!«¹⁴

Guds Søn stod i kødet foran folket i Jerusalem.

De kunne se Jesus, men de så ham ikke rigtigt.

De havde ikke øjne til at se.¹⁵

I overført betydning indbydes vi også til at se manden. Der er forskellige meninger om ham i verden. Fordums og nutidige profeter bærer vidnesbyrd om, at han er Guds Søn. Det gør jeg også. Det er betydningsfuldt og vigtigt, at vi alle selv kommer til at vide det. Så når I tænker over Jesu Kristi liv og tjenestegerning, hvad ser I så?

De, der finder en måde til virkelig at se manden på, finder vejen til livets største glæder og balsammen mod livets mest krævende fortvivlelse.

Så, når I opluges af sorg og lidelse, så se, her er manden.

Når I føler jer fortabt eller glemt, så se, her er manden.

Når I er fortvivlet, forlattede, tvivlende, sårede eller besejret, så se, her er manden.

Han vil trøste jer.

Han vil hele jer og gøre jeres rejse meningsfuld. Han vil udøse sin Ånd og fylde jeres hjerter med overordentlig glæde.¹⁶

»Han giver den udmattede kraft, den kraftsløse giver han ny styrke.«¹⁷

Når vi virkelig ser manden, så lærer vi af ham og søger at rette vores liv ind efter ham. Vi omvender os og stræber efter at forædle vores væsen og komme ham lidt nærmere dag for dag. Vi stoler på ham. Vi viser ham vores kærlighed ved at holde hans bud og ved at leve op til vores hellige pagter.

Med andre ord bliver vi hans disciple.

Hans forædlende lys gennemtrænger vores sjæl. Hans nåde opløfter os. Vores byrder bliver lettet, vores fred bliver større. Når vi virkelig ser manden, så bliver vi lovet en velsignet fremtid, der inspirerer og opløfter os gennem alle livets sving og bump. Når vi ser tilbage, vil vi opdage, at der er et guddommeligt mønster, at prikkerne virkelig hænger sammen.¹⁸

Når I tager imod hans offer, bliver hans disciple og engang når slutningen af jeres jordiske rejse, hvad vil der så blive af de sorger, I har udholdt i dette liv?

De vil være væk.

Skuffelserne, svigtene, forfølgelserne som I har stået over for?

Borte.

Lidelserne, hjertesorgen, skylden, skammen og kvalerne I har gennemgået?

Borte.

Glemt.

Er det noget under, at »vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus ... for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder«?¹⁹

Er det noget under, at vi af hele vores hjerte stræber efter virkelig at se manden?

Mine elskede brødre og søstre, jeg bærer vidnesbyrd om, at den vigtigste dag i menneskehedens historie var den dag Jesus Kristus, Guds levende Søn, sejrede over død og synd for alle Guds børn. Og den vigtigste dag i jeres liv og i mit er den dag, hvor vi lærer at »se ... manden«, når vi ser ham for den, han virkelig er, når vi af hele vores hjerte og sind tager del i hans sonoffer, når vi med fornyet entusiasme og styrke forpligter os til at følge ham. Må det være en dag, vi oplever igen og igen i vores liv.

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd og velsignelse, at når vi ser manden, finder vi mening, glæde og fred i dette jordiske liv og i det evige liv i den næste verden. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Mosi 15:23.
2. Joh 19:30.
3. Se Alma 11:45.
4. Se Åb 21:4.
5. Se 1 Kor 15:21-23.
6. 3 Ne 27:19.
7. Se Joh 4:14.
8. Se Luk 23:2.
9. Joh 18:38. Pilatus prøvede at undgå at dømme Jesus ved at overdrage sagen til Herodes Antipas. Hvis Herodes, der har befalet Johannes Døbers henrettelse (se Matt 14:6-11), dømte Jesus, kunne Pilatus godkende dommen og hævde, at det blot var et lokalt anliggende, som han gik med til for at holde fred. Men Jesus sagde ikke et ord til Herodes (se Luk 23:6-12), og Herodes sendte ham tilbage til Pilatus.
10. Se Mark 15:6-7; Joh 18:39-40. En kyndig i Det Nye Testamente skriver: »Det synes at have været skik og brug, at den romerske leder i påsken overdrog den jødiske befolkning en berygtet fange, der var dømt til døden« (Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, 1899, 2:576). Navnet *Barabbas* betyder »faderens søn«. Ironien i at give folket i Jerusalem et valg mellem disse to mænd er interessant.
11. Se Mark 15:11-14.
12. Piskningen var så forfærdelig, at den blev kaldt »den mellemliggende død« (Edersheim, *Jesus the Messiah*, 2:579).
13. Se Joh 19:1-3.
14. Joh 19:4-5.
15. Tidligere havde Jesus sagt, at »dette folks hjerte er dækket med fedt, og med ørerne hører de tungt, og deres øjne har de lukket til, for at de ikke skal se med øjnene, høre med ørerne og fatte med hjertet og vende om, så jeg må helbrede dem.« Og så sagde han med ømhed til sine disciple: »Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører« (Matt 13:15-16). Vil vi lade vores hjerte blive forhærdet, eller vil vi åbne vores øjne og hjerte, så vi virkelig kan se manden?
16. Se Mosi 4:20.
17. Es 40:29.
18. Se Dieter F. Uchtdorf, »Jordelivets eventyr«, verdensomspændende foredrag for unge voksne, 14. jan. 2018, broadcasts.lds.org.
19. 2 Ne 25:26.

Biskop Gérald Caussé
Præsiderende biskop

Det handler om mennesker

Kirken handler om jer, Herrens disciple – de, der elsker og følger ham, og som ved pagt har taget hans navn på sig.

Mens vi forberedte os på opførelsen af det storslåede tempel i Paris i Frankrig, havde jeg en oplevelse, som jeg aldrig vil glemme. I 2010, da der var blevet fundet en grund til templet, bad byens borgmester om et møde med os for at få mere at vide om Kirken. Dette møde var et afgørende skridt for at få en byggetilladelse. Vi forberedte omhyggeligt en præsentation, der omfattede adskillige imponerende billeder af sidste dages hellige templer. Mit inderligste håb var, at deres arkitektoniske skønhed ville overbevise borgmesteren om at støtte vores projekt.

Til min overraskelse indikerede borgmesteren, at han og hans hold i stedet for at gennemgå vores præsentation foretrak at foretage deres egen undersøgelse for at finde ud af, hvilken slags kirke vi var. Måneden efter blev vi inviteret tilbage for at høre en rapport fra et byrådsmedlem, der også var professor i religionshistorie. Hun sagde: »Frem for alt ville vi gerne forstå, hvem medlemmerne af jeres kirke er. Først overværede vi et af jeres nadvermøder. Vi sad bagerst i kirkesalen og observerede omhyggeligt folk

i forsamlingen, og hvad de lavede. Så mødtes vi med jeres naboer – de, der bor ved siden af jeres stavscenter – og vi spurgte dem om, hvilken slags mennesker I mormoner er.«

»Hvad er jeres konklusion så?« spurgte jeg og følte mig lidt nervøs. Hun svarede: »Vi opdagede, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

er den kirke, der er nærmere på Jesu Kristi oprindelige kirke, end nogen anden kirke vi kender til.« Jeg protesterede næsten ved at sige: »Det er ikke helt rigtigt! Det er ikke den kirke, der er tættest på; det er Jesu Kristi kirke – den samme kirke, den sande kirke!« Men jeg holdt mig tilbage og bad i stedet en stille taknemlig bøn. Borgmesteren sagde så, at han og hans hold baseret på det, de havde fundet ud af, ikke havde nogen indvendinger mod opførelsen af et tempel i deres by.

Når jeg i dag tænker på den mirakuløse oplevelse, er jeg taknemlig for borgmesterens visdom og evne til at skelne. Han vidste, at nøglen til at forstå Kirken ikke var at se den fra ydersiden af deres bygninger eller som en velorganiseret institution, men gennem dens millioner af trofaste medlemmer, der hver dag stræber efter at følge Jesu Kristi eksempel.

Definitionen på *Kirken* kunne meget vel hentes fra en passage i Mormons Bog, der lyder: »Og de [hvormed menes Herrens disciple], der blev døbt i Jesu navn, blev kaldt Kristi kirke.«¹

Med andre ord så handler Kirken om mennesker. Den handler om jer, Herrens disciple – der elsker og følger ham, og som ved pagt har taget hans navn på sig.

Præsident Russell M. Nelson sammenlignede engang Kirken med en god bil. Vi elsker alle sammen, når vores bil er ren og skinnende. Men formålet med bilen er ikke, at den fremstår som en fin maskine, det er, at den skal flytte *menneskerne* i bilen.² På samme måde kan vi som medlemmer af Kirken godt lide at have smukke steder at tilbyde, som er rene og velholdte, og vi kan også godt lide at have programmer, der fungerer godt. Men det er blot støttesystemer. Vores eneste formål er at indbyde alle Guds sønner

og døtre til at komme til Kristus og lede ham eller hende ad pagtens sti. Intet er vigtigere. Vores arbejde handler om mennesker og pagter.

Er det ikke vidunderligt, at det navn, der ved åbenbaring er givet til den genoprettede kirke, binder de to vigtigste elementer i hver evangelisk pagt sammen? Først står navnet *Jesus Kristus*. Kirken tilhører ham, og hans helliggørende forsoning og pagter er den eneste vej til frelse og ophøjelse. Det andet navn henviser til os: De hellige, eller med andre ord, hans vidner og hans disciple.

Jeg lærte vigtigheden af at fokusere på mennesker, da jeg var stavspræsident i Frankrig. I begyndelsen af min tjeneste havde jeg nogle meget ambitiøse mål for staven i tankerne: Dannelsen af nye menigheder, opførelsen af nye kirkebygninger og endda opførelsen af et tempel i vores område. Da jeg blev afløst seks år senere, var ingen af disse mål nået. Det kunne have føltes

som en fuldstændig fiasko, bortset fra at mine mål i løbet af disse seks år havde ændret sig meget.

Da jeg sad på forhøjningen den dag, jeg blev afløst, blev jeg overvældet af en dyb følelse af taknemlighed. Jeg så på de hundredvis af tilstedeværende medlemmers ansigter. Jeg kunne genkalde mig en åndelig oplevelse med hver enkelt af dem.

Der var brødre og søstre, der var trådt i dåbens vande, dem, hvor jeg havde underskrevet deres første tempelanbefaling, så de kunne modtage templets hellige ordinancer, og de unge eller ægtepar, jeg havde indsat eller afløst som fuldtidsmissionærer. Der var mange andre, som jeg havde tjent, når de gik igennem prøvelser og modgang i deres liv. Jeg følte en stor broderlig kærlighed for dem alle. Jeg havde fundet ren glæde i at tjene dem, og jeg glædede mig over deres forøgede loyalitet over for og tro på Frelseren.

Præsident M. Russell Ballard har sagt: »Det vigtigste i forhold til vores ansvar i Kirken er ikke de tal, der rapporteres, eller de møder, der bliver afholdt, men hvorvidt enkeltpersoner – betjent én ad gangen, ligesom Frelseren gjorde – er blevet opløftet og opmuntret og i sidste ende forandret.«³

Mine kære brødre og søstre, er vi aktive i evangeliet, eller har vi blot travlt i Kirken? Nøglen er at følge Frelserens eksempel i alt. Hvis vi gør det, vil vi helt naturligt fokusere på at frelse personer i stedet for at udføre opgaver og implementere programmer.

Har I nogensinde spurgt jer selv om, hvordan det ville være, hvis Frelseren besøgte jeres menighed eller gren næste søndag? Hvad ville han gøre? Ville han være bekymret over, om de visuelle hjælpemidler var gode nok, eller om stolene stod rigtigt i klasselokalet? Eller ville han finde nogle, han kunne elske, undervise og velsigne? Måske ville han tale med et nyt medlem eller byde en ven velkommen, en syg bror eller søster, der havde brug for trøst, eller et vaklende ungt menneske, der havde brug for at blive opløftet eller opmuntret.

Hvilke klasser ville Jesus besøge? Jeg ville ikke blive overrasket, hvis han besøgte primarybørnene først. Han ville sikkert knæle ned og tale med dem i øjenhøjde. Han ville udtrykke sin kærlighed til dem, fortælle dem historier, rose deres tegninger og bære vidnesbyrd om sin Fader i himlen. Hans holdning ville være enkel, oprigtig og uden påtaget venlighed. Kan vi gøre det samme?

Jeg lover jer, at når I stræber efter at følge Herrens dagsorden, vil intet være vigtigere end at finde de mennesker, I kan hjælpe og velsigne. I kirken vil I fokusere på at undervise den enkelte og røre deres hjerte. Jeres energi vil

være rettet mod at nære en åndelig oplevelse i stedet for at organisere en perfekt aktivitet, tjene jeres søskende i stedet for at sætte hak i en boks for de antal besøg, I har foretaget. Det vil ikke handle om jer, men om *dem*, som vi kalder vores brødre og vores søstre.

Nogle gange taler vi om at *tage* i kirke. Men Kirken er mere end en bygning eller et bestemt sted. Den er lige så virkelig og levende i de mest ydmyge omgivelser i det fjerneste område af verden, som den er her i Kirkens hovedsæde i Salt Lake City. Herren har selv sagt: »For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem.«⁴

Vi tager Kirken med os, hvor end vi går: På arbejdet, i skolen, på ferie og især i vores hjem. Vores blotte tilstedeværelse og indflydelse kan være nok til at gøre, hvor vi er, til et helligt sted.

Jeg kan huske en samtale, jeg havde med en ven, der ikke deler vores tro. Han var overrasket over at finde ud af, at enhver værdig mand i vores kirke kunne modtage præstedømmet. Han spurgte: »Men hvor mange præstedømmebærere har I i jeres menighed?»

Jeg svarede: »Mellem 30 og 40.«

Han fortsatte forvirret: »I min forsamling har vi kun en præst. Hvorfor har I brug for så mange præster søndag formiddag?»

Fascineret over hans spørgsmål følte jeg mig inspireret til at svare: »Jeg er enig med dig. Jeg tror ikke, at vi har brug for så mange præstedømmebærere i kirken om søndagen. Men vi *har* brug for en præstedømmebærer i alle hjem. Og når der ikke er nogen præstedømmebærer i hjemmet, kaldes andre præstedømmebærere til at våge over og tjene den familie.«

Vores kirke er ikke bare en søndagskirke. Vores tilbedelse fortsætter alle ugens dage, uanset hvor vi er, og hvad

vi laver. Vores hjem er i særdeleshed »vores tros primære tilflugtssted.«⁵ Det er oftest i vores hjem, at vi beder, vi velsigner, vi studerer, vi underviser om Guds ord, og vi tjener med ren kærlighed. Jeg kan ud fra personlig erfaring bære vidnesbyrd om, at vores hjem er et helligt sted, hvor Ånden kan findes i overflod – lige så meget og nogle gange endda mere end på formelle steder for tilbedelse.

Jeg vidner om, at denne kirke er Jesu Kristi Kirke. Dens styrke og energi kommer fra millioner af hans disciples daglige gerninger, som hver dag stræber efter at følge hans store eksempel ved

at tage sig af andre. Kristus lever, og han leder denne kirke. Præsident Russell M. Nelson er den profet, som han har valgt til at lede og vejlede os i vore dage. Om disse ting bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 3 Ne 26:21.
2. Se Russell M. Nelson, lederskabsmøde i forbindelse med generalkonferencen, apr. 2012.
3. M. Russell Ballard, »O, vær vise«, *Liahona*, nov. 2006, s. 20.
4. Matt 18:20.
5. Russell M. Nelson, »Den doktrinære vigtighed af ægteskab og børn«, verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, feb. 2012, broadcasts.lds.org.

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Bered jer til at møde Gud

Forfølgelse af vores guddommeligt anviste ansvar i retfærdighed, samdrægtighed og lighed vil forberede os på at møde Gud.

Eliza R. Snow talte om indvielsen af templet i Kirtland (som hun var med til) og sagde: »Disse indvielses-ceremonier kan øves, men intet jordisk sprog kan beskrive denne mindeværdige dags himmelske tilkendegivelser. Engle viste sig for nogle, mens guddommeligt nærvær kunne føles af alle tilstedeværende, og hvert hjerte fyldtes med en ubeskrivelig, forklaret glæde.«¹

De himmelske tilkendegivelser, der fandt sted i templet i Kirtland, var helt grundlæggende for formålet med Jesu Kristi genoprettede Kirke for at tilvejebringe frelse og ophøjelse for vor himmelske Faders børn.² I vores forberedelse på at møde Gud kan vi vide, hvad vores guddommeligt anviste ansvar er ved at gennemgå de hellige nøgler, der blev gengivet i templet i Kirtland.

I indvielsesbønnen tryglede profeten Joseph Smith ydmygt Herren »om at antage dette hus, der er vore, dine tjeneres, hænders værk, og som du befalede os at bygge.«³

En uge senere, da det var påskesøndag, viste Herren sig i et storslået syn og antog sit tempel. Dette fandt sted den 3. april 1836, næsten lige præcis for 182 år siden denne påskedag. Dette

faldt også sammen med den jødiske påske – en af de sjældne gange, hvor den kristne og jødiske påske falder på samme tid. Da synet blev lukket, viste tre fordums profeter, Moses, Elias og profeten Elias, sig og overdrog

nøglerne til det, der var afgørende for at opfylde Herrens formål med at genoprette sin kirke i denne uddeling. Det formål er ganske enkelt, men elegant blevet defineret som indsamlingen af Israel, beseglingen af dem som familier og forberedelse af verden til Herrens andet komme.⁴

At både profeten Elias og Moses viste sig, havde en »slående lighed med den jødiske overlevering om, at Moses og profeten Elias vil ankomme sammen ved tidens ende«⁵ I vores lære fuldførte denne tilsynkomst den grundlæggende gengivelse af visse nøgler, der blev »givet for de sidste dage og for sidste gang, hvori tidernes fyldes uddeling findes.«⁶

Templet i Kirtland var både af placering og størrelse relativt lidet kendt. Men når det gælder dets enorme betydning for menneskeheden, satte det et *evigt aftryk*. Fordums profeter gengav præstedømmets nøgler

til evigt frelsende ordinancer i Jesu Kristi evangelium. Dette resulterede i overvældende glæde for de trofaste medlemmer.

Disse nøgler giver »kraft fra det høje«⁷ til varetagelse af det guddommeligt anviste ansvar, der udgør det primære formål med Kirken.⁸ På denne skønne påskedag i templet i Kirtland blev der gengivet tre nøgler.

Først viste Moses sig og overdrog nøglerne til Israels indsamling fra jordens fire dele, hvilket er missionering.⁹

For det andet viste Elias sig og overdrog nøglerne til Abrahams evangeliums uddeling, hvilket omfatter genoprettelsen af Abrahams pagt.¹⁰ Præsident Russell M. Nelson har undervist om formålet med nøgler i forbindelse med at forberede medlemmerne på Guds rige. Han sagde: »Vi ved, hvem vi er, og [vi ved] hvad Gud forventer af os.«¹¹

Det tredje var, at profeten Elias viste sig og overdrog nøglerne til beseglingsmagten i denne uddeling, som er slægtshistorie og tempelordinancer, der muliggør forløsning af de levende og døde.¹²

Der er under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum tre udøvende råd ved Kirkens hovedsæde, der har tilsyn med disse guddommeligt anviste ansvar, der er baseret på de nøgler, der blev gengivet i templet i Kirtland. Det drejer sig om Det udøvende råd for missionering, Det udøvende råd for præstedømme og familie og Det udøvende råd for tempeltjeneste og slægtshistorie.

Hvor står vi i dag med hensyn til at opfylde disse guddommeligt anviste ansvar?

For det første med hensyn til Moses' overdragelse af nøgler til Israels indsamling er der i dag næsten 70.000 missionærer spredt over hele jorden,

som forkynder Herrens evangelium for at indsamle Herrens udvalgte. Dette er begyndelsen på opfyldelsen af det store og forunderlige værk, som Nefi forudså blandt ikke-jøder og Israels hus. Nefi så vores tid, hvor Guds hellige ville være overalt på jordens overflade, omend antallet af dem ville være småt på grund af ugudelighed. Han forudså dog også, at de ville blive »udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed.«¹³ Når man ser på den genoprettede kirkes korte historie, har missioneringsindsatsen været påfaldende. Vi ser opfyldelsen af Nefis syn. Selvom vi ikke fylder meget i antal, vil vi fortsætte vores indsats for at nå ud til dem, som vil tage imod Frelserens budskab.

For det andet viste Elias sig og overdrog Abrahams evangeliums uddeling og erklærede, at i os og vores efterkommere skulle alle slægter efter os blive velsignet. Ved denne konference er der blevet præsenteret en vigtig vejledning til at bistå i fuldkommengørelsen af de hellige og forberede dem på Guds rige.¹⁴ Bekendtgørelsen ved præstedømmets møde om ældsternes og højpræsternes kvorum vil frigøre præstedømmekraft og -myndighed. Hjemme- og besøgsundervisning, nu »omsorg«, som der så elegant blev undervist om ved dette møde, vil forberede sidste dages hellige på at møde Gud.

For det tredje overdrog profeten Elias beseglingsnøglerne til denne uddeling. For de af os, der lever nu,

er stigningen i tempeltjeneste og slægtsforskning fænomenal. Dette tempo vil fortsætte og øges frem til Frelserens andet komme, for ikke at hele jorden skal »blive lagt fuldstændig øde ved hans komme.«¹⁵

Slægtsforskning, som er blevet velsignet med ny teknologi, har oplevet en gevaldig stigning de sidste par år. Det vil være uklogt af os at være selvtilfreds i forbindelse med dette guddommeligt udpegede ansvar og forvente, at tante Anne eller en anden engageret slægting vil tage sig af det. Lad mig gengive præsident Joseph Fielding Smiths skarpe kommentarer: »Ingen er undtaget fra denne forpligtelse. Den kræves af apostlen såvel som af den mest beskedne ældste [eller søster]. Stilling eller anseelse eller lang tjeneste i Kirken ... vil ikke give nogen ret til at tilside-sætte frelsen for sin afdøde slægt.«¹⁶

Vi har nu templer rundt om i verden og ressourcerne i Kirkens hjælpefond for tempelbesøgende til dem, der har brug for hjælp til at komme til templet.

Vi står os vel ved at evaluere vores indsats indenfor missionering, udføre tempeltjeneste og slægtsforskning og forberedelser på at møde Gud.

Retfærdighed, samdrægtighed og lighed for Gud understøtter disse hellige ansvar

Med hensyn til retfærdighed er dette liv den tid, vi alle har fået til rådighed for at forberede os til at møde Gud.¹⁷ Mormons Bog rummer utallige

eksempler på de tragiske konsekvenser af, at enkeltpersoner og grupper fejler i at holde Guds bud.¹⁸

I min levetid har verdslige emner og bekymringer flyttet sig fra den ene ekstrem til den anden – fra frivolitet og trivielle sysler til alvorlig umoralitet. Det er prisværdigt, at en del påtvunget umoralitet er kommet frem i lyset, og der er blevet taget afstand fra det.¹⁹ En sådan umoral, som man ikke er nået til samtykke om, strider mod Guds og samfundets love. De, der forstår Guds plan, bør også modsætte sig umoralitet, som der er samtykke omkring, fordi det er også en synd. Familieproklamation til verden advarer om, at »personer, som bryder deres [pagt om kyskhed], som misbruger deres ægtefælle eller deres børn [eller enhver anden for den sags skyld] ... en dag skal stå til ansvar over for Gud.«²⁰

Når vi ser os omkring, ser vi de ødelæggende følger af ugudelighed og afhængighed alle vegne. Hvis vi, som enkeltpersoner, virkelig bekymrer os for vor Frelasers endelige dom over os, bør vi stræbe efter at omvende os. Jeg er bange for, at mange mennesker ikke længere føler, at de skal stå til ansvar over for Gud og derfor ikke vender sig til skrifterne eller profeterne efter vejledning. Hvis vi som samfund kunne fatte følgerne af synd, ville der være en massiv folkelig modstand mod pornografi og objektgørelsen af kvinder.²¹ Som Alma i Mormons Bog sagde til sin søn Corianton: »Ugudelighed har aldrig været lykke.«²²

Med hensyn til samdrægtighed erklærede Frelseren: »Hvis I ikke er ét, er I ikke mine.«²³ Vi ved, at stridens ånd er af det onde.²⁴

I vore dage bliver påbuddet i skrifterne om samdrægtighed også ignoreret i stor stil, og for mange mennesker ligger vægten på stammekultur,²⁵ der

ofte er baseret på status, køn, race og velstand. I mange lande, om ikke de fleste, er folk meget delte om, hvordan man skal leve. I Herrens kirke er den eneste kultur, vi holder os til og underviser om, Jesu Kristi evangeliums kultur. Den samdrægtighed, vi søger, er at være forenede om og med Frelseren og hans lære.²⁶

Når vi ser på Kirkens primære formål, er de alle baseret på **lighed for Herren**²⁷ og på at følge Jesu Kristi evangelium. Med hensyn til missionering er de vigtigste betingelser for at blive døbt, at man ydmyger sig for Gud og træder frem med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd.²⁸ Uddannelse, velstand, race eller nationalitet bliver end ikke taget i betragtning.

Derudover tjener missionærer ydmygt, hvor de kaldes til det. De prøver ikke at tjene ud fra verdslige standarder for status eller som forberedelse til en fremtidig karriere. De tjener af hele deres hjerte, sjæl, sind og styrke, hvor end de bliver udpeget til det. De vælger ikke selv deres missionærkammerater, og de stræber flittigt efter at udvikle kristelige egenskaber,²⁹ som er selve kernen i dannelsen i Jesus Kristus.

Skrifterne vejleder os omkring vores allervigtigste forhold. Frelserens lærte os, at den første og største befaling er at »elsk[e] Herren din Gud.« Og det andet er, »du skal elske din næste som dig selv.«³⁰

Frelseren forklarede yderligere, at alle er vores næste.³¹ Mormons Bog gør

det klart, at der ikke skal være nogen form for itter, stammer eller klasser.³² Vi må være forenede og lige for Gud.

Hellige ordinancer og guddommelige ansvar bygger på den præmis. Jeg vil tro, at jeres egen erfaring i templet svarer til min. Når jeg tog fra mit arbejdsplads og den verden i San Francisco og ankom til templet i Oakland, oplevede jeg en overvældende følelse af kærlighed og fred. Meget af den kom, fordi jeg følte mig nærmere på Gud og hans hensigter. De frelsende ordinancer var mit primære fokus, men en væsentlig del af den skønne følelse udsprang af den lighed og enighed, der gennemsyrrer templet. Alle er klædt i hvidt. Der er ingen tegn på velstand, rang eller uddannelsesmæssig præstation, vi er alle brødre og søstre, der er ydmyge over for Gud.

I det hellige beseglingsværrelse er ordinancen for evigt ægteskab den samme for alle. Jeg elsker det faktum, at par fra selv de mest beskedne kår og par med den mest privilegerede baggrund får præcis den samme oplevelse. De bærer de samme klæder og indgår de samme pagter hen over alteret. De modtager også de samme evige præstedømmevevsignelser. Dette finder sted i et smukt tempel, der bygget for de helliges tiende og for at hellige Herren.

Opfyldelse af vores guddommeligt anviste ansvar, der er baseret på retfærdighed, samdrægtighed og lighed for Herren, giver personlig lykke og fred i denne verden og forbereder os til evigt liv i den tilkommende.³³ Det forbereder os på at møde Gud.³⁴

Vi beder for, at hver eneste af jer, uanset hvad jeres nuværende situation er, vil rådføre jer med jeres biskop og blive værdig til en tempelanbefaling.³⁵

Vi er taknemmelige for, at mange flere medlemmer forbereder sig til at tage i templet. Der har været en

markant stigning i antallet af voksne med en gyldig tempelanbefaling i mange år. Tempelanbefalinger med begrænset anvendelse til de unge er steget drastisk i løbet af de seneste to år. Det er tydeligt, at den trofaste kerne af medlemmer aldrig har været stærkere.

Som afslutning vil jeg forsikre jer om, at de ledende kirkeledere, som præsiderer over de guddommeligt anviste formål med Kirken, modtager himmelsk hjælp. Denne vejledning kommer fra Ånden og sommetider direkte fra Frelseren. Der modtages begge former for vejledning. Jeg er taknemmelig for at modtage sådan bistand. Men vejledning kommer efter Herrens timing, linje på linje og forskrift på forskrift,³⁶ når den »Almægtige Gud bevidst vælger at skole os.«³⁷ Vejledning til Kirken som helhed kommer kun til Herrens profeter.

Vi nyder alle det privilegium at kunne opretholde præsident Russell M. Nelson som vores profet og præsident

for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved denne konference. Som gruppe og som individer havde De Tolv en bemærkelsesværdig åndelig oplevelse, da vi lagde vores hænder på hovedet af præsident Nelson, og med præsident Dallin H. Oaks som talerør ordinerede og indsatte ham som præsident for Kirken. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han er blevet forudordnet og forberedt til at blive Herrens profet i vore dage igennem hele sit liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Eliza R. Snow, i Janiece Johnson og Jennifer Reeder, *The Witness of Women: Firsthand Experiences and Testimonies from the Restoration*, 2016, s. 124; se også Edward Tullidge, *The Women of Mormondom*, 1877, s. 65.
2. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.2.
3. L&P 109:4.
4. Se Russell M. Nelson, »Epistles of the Lord«, tale ved et seminar for nye missionspræsidenter, 25. juni 2015, s. 1-2.
5. Stephen D. Ricks, »The Appearance of Elijah and Moses in the Kirtland Temple and the Jewish Passover«, *BYU Studies*, bd. 23, nr. 4 (efterår 1983), s. 485.
6. L&P 112:30.
7. L&P 38:38; se også L&P 43:16; 84:20-21.
8. Se *Håndbog 2*, 2.2. Med hensyn til det fjerde ansvar, omsorg for de fattige og trængende, krævede det ikke, at der blev gengivet nøgler, det hviler på Kirkens guddommeligt inspirerede organisation.
9. Det udøvende råd for missionering har tilsyn med dette guddommeligt anviste ansvar. Se L&P 110:11.
10. Det udøvende råd for præstedømme og familie fører tilsyn med dette guddommeligt anviste ansvar. Se L&P 110:12.
11. Russell M. Nelson, »Pagter«, *Liahona*, nov. 2011, s. 88.
12. Det udøvende råd for tempel og slægtshistorie fører tilsyn med dette guddommeligt anviste ansvar. Se L&P 110:13-16.
13. 1 Ne 14:14; se også 1 Ne 14:5, 7, 12.
14. Se Mosi 18:9; Alma 6:1; 32:37; se også Jeffrey R. Holland, »Kirkens udsendinge«, *Liahona*, nov. 2016, s. 61-62, 67.
15. L&P 2:3.
16. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 3 bind, 1977-1980, 2:127.
17. Se Alma 34:32.
18. Et gennemgående tema i Mormons Bog er, at hvis folket holder buddene, vil de nyde fremgang i landet, men hvis de ikke holder buddene, vil de blive forstødt fra Herrens nærhed. Se bl.a. 2 Ne 1:9; 4:4; Alma 9:13.
19. Det er sket med #MeToo bevægelsen.
20. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
21. Se Ross Douthat, »Let's Ban Porn«, *New York Times*, 11. feb. 2018, SR11.
22. Alma 41:10.
23. L&P 38:27.
24. Se 3 Ne 11:29.
25. Se David Brooks, »The Retreat To Tribalism«, *New York Times*, 2. jan. 2018, A15.
26. Se Joh 17:21-22.
27. Se 2 Ne 26:33: »Alle er lige for Gud.« Det gælder »sort og hvid, træl og fri, mand og kvinde.«
28. Se L&P 20:37.
29. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2004, kap. 6.
30. Se Matt 22:36-39.
31. Se Luk 10:29-37.
32. Se 4 Ne 1:17.
33. Se L&P 59:23.
34. Se Alma 34:32.
35. Interviewspørgsmål i forbindelse med en tempelanbefaling er en god rettesnor til at se, hvordan vi efterlever evangeliet.
36. Se 2 Ne 28:30; L&P 98:12; 128:21.
37. Neal A. Maxwell, *All Things Shall Give Their Experience*, 2007, s. 31.

Præsident Russell M. Nelson

Lad os stævne frem

Jeres ønske om at adlyde vil blive større, når I husker og tænker over, hvad I har følt disse to sidste dage.

Mine kære brødre og søstre, nu hvor vi sætter punktum for denne historiske konference, takker jeg som I Herren for hans vejledning og inspirerende indflydelse. Musikken har været smuk og opløftende. Budskaberne har ikke alene været opbyggende, men de har været skelsættende.

Ved en højtidelig forsamling har vi opretholdt et nyt Første Præsidentskab. To gode mænd er kommet i De Tolv Apostles Kvorum. Og otte nye generalautoriteter og halvferdsere er blevet kaldet.

Og nu opsummerer en yndlingssalme vores fornyede forsæt, vores udfordring og hverv til at komme videre:

*Lad os stævne frem for vor Herres
store sag,
Så når livet er endt, vi kan ha' Guds
velbehag,
og for sandheds sag lad os drage
åndens sværd,
det mægtige sandhedssværd.*

*Frygt ej, selvom fjendens magt er stor,
frejdigt, for med Gud vi alt formår,
mod al ondskab og mod synd vi
fører krig
og til Gud vor Fader sætter lid.¹*

Jeg opfordrer jer til at studere budskaberne fra denne konference ofte – ja, igen og igen – de næste seks måneder. Se samvittighedsfuldt efter måder at inkorporere disse budskaber på i jeres familieaftener, jeres undervisning i evangeliet, jeres samtaler med familie og venner, ja, selv i jeres samtaler med dem, som ikke deler vores tro. Mange gode mennesker vil reagere på de sandheder, der er blevet undervist om ved denne konference, når de bliver præsenteret i kærlighed. Og jeres ønske om at adlyde vil blive større, når I husker og tænker over, hvad I har følt disse to sidste dage.

Denne generalkonference markerer begyndelsen af en ny æra med omsorg. Herren har foretaget betydningsfulde tilpasninger i den måde, hvorpå vi drager omsorg for hinanden. Søstre og brødre – ældre og yngre – vil tjene hinanden på en ny og helligere måde. Ældsternes kvorum vil blive styrket for at velsigne mænd, kvinder og børn over hele verden. Hjælpeforeningssøstre vil fortsat betjene på deres enestående og kærlige måde, og give muligheder til yngre søstre for at gå sammen med dem, når de er kaldet på passende vis.

Vores budskab til verden er enkelt og oprigtigt: Vi indbyder alle Guds

børn på begge sider af sløret til at komme til deres Frelser, modtage det hellige tempels velsignelser, nyde varig glæde og opnå evigt liv.²

Eventuel ophøjelse kræver vores fulde troskab nu mod de pagter, vi indgår, og de ordinancer, vi modtager i Herrens hus. Lige nu har vi 159 fungerende templer, og flere er under opførelse. Vi ønsker at bringe templer nærmere til Kirkens voksende medlemsskare. Derfor glæder det os nu at bekendtgøre planer om at bygge yderligere syv templer. Disse templer skal opføres på følgende steder: Salta i Argentina; Bengaluru i Indien, Managua i Nicaragua; Cagayan de Oro i Filippinerne; Layton i Utah; Richmond i Virginia og en storby i Rusland, som endnu ikke er fastlagt.

Mine kære brødre og søstre, opførelsen af disse templer ændrer måske ikke jeres liv, men den tid, I tilbringer i templet, vil bestemt gøre det. I den ånd velsigner jeg jer til at kunne identificere det, som I kan skubbe til siden, så I kan tilbringe mere tid i templet. Jeg velsigner jer med større harmoni og kærlighed i jeres hjem og et dybere ønske om at pleje jeres evige familierelationer. Jeg velsigner jer med større tro på Herren Jesus Kristus og en større evne til at følge ham som hans sande tilhængere.

Jeg velsigner jer til at give jeres vidnesbyrd stemme, som jeg gør nu, om, at vi er engageret i den almægtige Guds værk. Jesus er Kristus. Dette er hans kirke, som han leder gennem sine salvede tjenere. Det vidner jeg om, tillige med min kærlighed til hver eneste af jer, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162.
2. Defineret i Lære og Pagter 14:7 som »den største af alle Guds gaver.«

Statistisk rapport 2017

Til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistikker om Kirkens vækst og status pr. 31. december 2017.

Kirkeenheder

Stave	3.341
Missioner	421
Distrikter	553
Menigheder	30.506

Kirkens medlemstal

Medlemstal i alt	16.118.169
Nye indskrevne børn	106.771
Nyomvendte døbt	233.729

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	67.049
Kirketjenestemissionærer	36.172

Templer

Templer indviet i løbet af 2017 (Paris i Frankrig, Tucson i Arizona, Meridian i Idaho, Cedar City i Utah)	4
Templer genindviet i 2017 (Idaho Falls i Idaho)	1
Fungerende templer ved årets udgang	159

Følgende er en liste med udvalgte oplevelser, der blev nævnt under generalkonferencen. Tallet i parentes henviser til talens første side.

Taler	Beretning
Reyna I. Aburto	(78) Sidste dages hellige i Chile, Peru, Mexico og USA tilbyder hjælp efter katastrofer.
Neil L. Andersen	(24) Kathy Andersen læser præsident Russell M. Nelsons tidligere generalkonferencetaler og beder om en større overbevisning om hans profetiske rolle.
M. Russell Ballard	(9) Da M. Russell Ballard så størrelsen af et sennepsfrø i Jerusalem, mindedes han Frelserens lære om tro.
David A. Bednar	(30) Russell M. Nelson og Henry B. Eyring følger præsident Thomas S. Monsons invitation til at studere Mormons Bog og anvende dens sandheder.
Jean B. Bingham	(104) En hjælpeforenings søster udviser omsorg for en ung mor, der er »helt fortabt og alene.« En afrikansk søster viser omsorg for en søster, der er blevet slået ned og bestjålet. Medlemmer i en menighed tager sig af en søster, der kæmper med kræft. Unge piger gør en indsats for at imødekomme et behov hos en nabo.
Gérald Caussé	(111) Lokale kommunalpolitikere besøgte et nadvermøde, før de godkendt opførelsen af templet i Paris. Gérald Caussé fryder sig som stavspræsident over stavens medlemmers voksende loyalitet over for og tro på Frelseren. Gérald Caussé fortæller en ven, at hver eneste familie har brug for en præstedømmebærer i hjemmet.
D. Todd Christofferson	(55) Et ældsternes kvorum høster for en landmand, da flere i hans familie var døde af influenza.
Quentin L. Cook	(114) Guddommelige tilkendegivelse fylder medlemmerne med glæde ved indvielsen af templet i Kirtland. Quentin L. Cook mærker kærlighed og fred i templet i Oakland i Californien.
Massimo De Feo	(81) Massimo De Feos søn fortæller, at hans far er »universets herre«. Massimo De Feos døde mor viser, at hun elsker ham mere end sig selv.
Devin G. Durrant	(42) Et spil til en familieaften opbygger den unge David G. Durrants selvtillid. Familie Durrant tager billeder uden for templet.
Larry J. Echo Hawk	(15) Familien Echo Hawk trøster forældrene til en spritbilist, som dræbte Larry J. Echo Hawks bror og svigerinde.
Henry B. Eyring	(61) Henry B. Eyrings oldeforældre bliver forelsket, mens de krydser prærien. En ung mand forstår, hvad præstedømmebærere kan opnå i Herrens tjeneste. En inspireret hjemmelærer hjælper en familie i stor nød. (86) Da Henry B. Eyrings mor gik bort, modtog hans far trøst fra Helligånden.
Taylor G. Godoy	(34) En vens søns død tilskynder Taylor G. Godoy til at bruge »en dag til« i livet klogt. En søster i Peru tager sine pagter alvorligt efter at have ydet et stort offer for at komme i templet. Taylor G. Godoy ønsker at blive den bedste studerende, da hans mor ofrer sig til fordel for hans tandlægestudier.
Gerrit W. Gong	(97) Gerrit W. Gong fortæller sine sønner godnathistorier og synger for dem, for at de skal falde i søvn.
Jeffrey R. Holland	(101) En bror, hvis hustru bliver dårlig, ringer til sin hjemmelærer for at få hjælp.
Douglas D. Holmes	(50) Bærere af Det Aronske Præstedømme bærer deres vidnesbyrd for deres jævnaldrende. Medlemmer af præsternes kvorum lærer, hvad det betyder at være »bemyndiget af Jesus Kristus«.
Russell M. Nelson	(68) Præstedømmebærere giver ikke rigtige velsignelser til familien og til søstre med nye kaldelser. Russell M. Nelson hjælper en mand til at komme tilbage til Kirken. (93) Som dreng elsker Russell M. Nelson at lære om evangeliet og længes efter at blive beseglet til sine forældre. Russell M. Nelson slår som dreng spiritusflasker itu, fordi han ønsker, at hans forældre efterlever visdomsordet.
Dallin H. Oaks	(65) Ældsternes kvorumspræsident rådgiver en medlem af kvorummet til ikke at droppe sit studium.
Bonnie L. Oscarson	(36) Bonnie L. Oscarson bliver som ung pige bedt om at varetage opgaver og kaldelser, der normalt udføres af voksne.
Dale G. Renlund	(46) Parley og Orson Pratts kærlighed til deres forældre hjælper dem til at bilægge deres strid. Tempelvelsignelser bidrager til at hele en familie, hvis afdøde søns hjerte blev doneret.
Lynn G. Robbins	(21) Lynn G. Robbins' collegeprofessor opfordrer studerende til at betragte dårlige resultater som en vejleder og blive ved med at prøve.
Ulisses Soares	(98) Ulisses Soares og hans hustru får visum på eksprestid, da de viser tro på, at Herren ville udføre et mirakel for dem.
Gary E. Stevenson	(17) Gary E. Stevenson får et vidnesbyrd om alle profeterne efter præsident David O. McKays død. En tidligere studerende lovpriser dr. Russell M. Nelsons undervisningsteknik.
Brian K. Taylor	(12) Brian K. Taylor mindes sine tålmodige primarylærere. Efter en bilulykke, som hun er skyld i, finder en ung pige fred ved at vide, at hun er Guds barn.
Taniela B. Wakolo	(39) Efter at have kommet i kirke i 39 år bliver en mand døbt og bekræftet og senere beseglet til sin hustru i templet.
Larry Y. Wilson	(75) Ved at følge en åndelig tilkendegivelse er en SDH-feltpræst med til at redde et transportskib og dets besætning i en tyfon.
Claudio D. Zivic	(83) »Hold ud, så skal I sejre,« fortæller præsident Thomas S. Monson til Claudio D. Zivic og hans hustru. En revne i Claudio D. Zivics kajak gør den umulig at styre.

Ældste Gerrit W. Gong

De Tolv Apostles Kvorum

» Denne påskedag synger jeg med glæde: »Halleluja,« sagde ældste Gerrit W. Gong i sin første generalkonferencetale som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. »Sangen om vor opstandne Frelasers forløsende kærlighed fejrer harmonien mellem pagter ... og Jesu Kristi forsoning.«

Ældste Gong har brugt hele sit liv på at glæde sig over den harmoni. Han ved, at kraften i vores pagter sammen med Frelserens forsoning giver os »muligheder og forædler os«. »Sammen forsøder, bevarer, helliggør og forløser de,« sagde han.

Ved en besegling i templet en dag blev kraften i pagterne, sammen med forsoningen, afspejlet i templets spejle. Han forestillede sig generationerne i sin familie strække sig over evigheden, fra den tidligst kendte slægtning First Dragon Gong født i 837 e.Kr. gennem 36 generationer til sine egne børnebørn og så videre og videre i begge retninger.

»Jeg begyndte at se min hustru og jeg som børn af vore forældre og forældre til vore børn, som børnebørn af vore bedsteforældre og bedsteforældre til vore børnebørn,« har han sagt. »Det jordiske livs store lektier drypper langsomt på vores sjæl, efterhånden som vi lærer og underviser i evige roller, som barn og forælder, forælder og barn.«

Ældste Gong havde tjent som generalautoritet og halvfjerdser siden april 2010 og som medlem af Halvfjerdsernes Præsidium siden oktober 2015. Han blev opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum den 31. marts 2018, hvilket han beskrev som en »hellig[] kaldelse fra Herren, som gjorde mig målløs«.

Fra 2011 til 2015 virkede ældste Gong som medlem af præsidentskabet for Det Asiatiske Område, hvor han afsluttede sin tjeneste som områdepræsident. Han har tjent som fuldtidsmissionær i Taipei-missionen i Taiwan, højrådsmedlem, højræsternes gruppeleder, stavens søndagsskolepræsident, seminarlærer, biskop, stavens missionspræsident, stavspræsident og områdehalvfjerdser.

Ældste Gong fik en bachelor i asiatiske studier og universitetsstudier fra Brigham Young University 1977. I

1979 fik han en kandidatgrad i filosofi og i 1981 fik han en Ph.d. i statskundskab fra Oxford University, hvor han modtog et prestigefyldt stipendium. I 1985 var han særlig assistent for USA's viceudenrigsminister i USA's udenrigsministerium, og i 1987 var han særlig assistent for den amerikanske ambassadør i Beijing i Kina. Siden 1989 har han haft adskillige stillinger ved Center for Strategic and International Studies i Washington D.C. Han var assistent til rektoren for Brigham Young University med ansvar for planlægning og vurdering indtil april 2010.

Ældste Gongs bedsteforældre immigrerede til USA fra Kina. Ældste Gong blev født i Redwood City i Californien i 1953. Han blev gift med Susan Lindsay i januar 1980, og de har fire børn og tre børnebørn.

»Alt værdigt og evigt er centreret om, at Gud vor evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og hans forsoning, som bevidnet af Helligånden, virkelig lever,« sagde ældste Gong ved denne konference. »Jeg vidner ærbødigt og højtideligt om den levende Kristus – han [var] ... sammen med os i begyndelsen, han er sammen med os indtil enden.« ■

Ældste Ulisses Soares

De Tolv Apostles Kvorum

Levende profeter, herunder præsident Russell M. Nelson, er et tegn på Guds kærlighed til sine børn, bar ældste Ulisses Soares vidnesbyrd om i sin første generalkonferencetale som medlem af De Tolv Apostles Kvorum.

»Er det ikke en velsignelse at have profeter, seere og åbenbarere på jorden i disse dage, som vi lever i, som søger at kende Herrens vilje og følge den? Det er en trøst at vide, at vi ikke er alene i verden, trods de udfordringer vi møder i livet.«

Selv om ældste Soares føler sig så utilstrækkelig til kaldet som apostel, sagde han, at Præsident Nelsons »ord og ømheden i hans øjne, da han viderebragte dette ansvar, [har] givet mig følelsen af at være omfavnet af Frelserens kærlighed.«

Ved ældste Soares opretholdelse den 31. marts 2018 blev han Kirkens første apostel fra Latinamerika. Inden sit kald har han tjent som medlem af De Halvfjerds' Præsidium siden 6. januar 2013, og han tjente på en særlig opgave for Det Præsiderende Biskopråd i Salt Lake City.

Ældste Soares blev kaldet som generalautoritet og halvfjerds'er den 2. april 2005. Her har han været rådgiver i Det Sydøstafrikanske Område og Det Sydlige Brasilianske Område og som præsident for Det Brasilianske Område.

Ældste Soares har tjent i adskillige andre kaldelser i Kirken. Han har været fuldtidsmissionær i Rio de Janeiro-missionen i Brasilien, ældsternes kvorumspræsident, rådgiver i et biskopråd, høringsmedlem, stavsassistent, regional velfærdsrepræsentant, stavspræsident og præsident for Porto-missionen i Portugal fra 2000 til 2003.

En af de vigtigste kaldelser kom, da han var 15, da hans biskop bad ham om midlertidigt at undervise i de unges søndagsskoleklasse. Som forberedelse til en lektion om, hvordan man får et vidnesbyrd, besluttede den unge Ulisses sig for at bede om at få bekræftet sandheden af evangeliet.

»Da jeg knælede og spurgte Herren om evangeliet er sandt,« mindes han, »kom der en god følelse til mit hjerte, en lille røst der bekræftede for mig, at jeg skulle fortsætte i det. Det var så stærkt, at jeg aldrig kan sige, at jeg ikke ved.«

I 1985 fik han en bachelorgrad i regnskab og økonomi fra School of Economic Science ved São Paulo Pontifical Catholic University. Da han havde fået en MBA, arbejdede han som revisor for multinationale virksomheder i Brasilien og som forvaltningschef i Kirkens områdekontor i São Paulo.

Ulisses Soares blev født i São Paulo i Brasilien den 2. oktober 1958. Han blev gift med Rosana Fernandes i oktober 1982. I sin generalkonferencetale takkede ældste Soares sin hustru for hendes kærlighed og støtte.

»Hun har været et eksempel på godhed, kærlighed og fuldstændig hengivenhed over for Herren og over for mig og min familie,« heriblandt parrets tre børn og tre børnebørn, sagde han i sin generalkonferencetale. »Jeg elsker hende med hvert eneste del af mit hjerte, og jeg er taknemlig for den positive indflydelse hun har haft på os.« ■

Ældste Carl B. Cook

De Halvfjerds' Præsidium

Ældste Carl B. Cook mener, at privilegiet at tjene er en af de store velsignelser ved medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Men han anerkender, at det kræver tro at acceptere og højne kaldelser.

Ældste Cook, der blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Præsidium den 31. marts 2018, sammenligner medlemmer af Kirken – der tjener sammen i grene og menigheder, kvorummer og organisationer – med et »specielt gear« på en bil, hvilket skaber et større omdrejningsmoment.

Dette særlige gear giver sammen med firehjulstrækket »mulighed for at geare ned, koble ud og sætte i bevægelse,« sagde han ved oktoberkonferencen 2016. »Ligesom gearene tilsammen giver større kraft, får vi større kraft, når vi samarbejder. Når vi går sammen om at tjene, opnår vi mere, end vi kan på egen hånd. Det er spændende at være engageret og forenet, når vi tjener og assisterer i Herrens arbejde.«

Ældste Cook blev opretholdt som generalautoritet og halvfjerdser den 2. april 2011. Forud for hans nye opgave tjente han ved Kirkens hovedsæde, hvor han var med til at føre tilsyn med det vestlige område i Nordamerika, blandt andre ansvar. Han tjente tidligere som præsident for Det Sydøstafrikanske Område.

Ældste Cook har opfordret sidste dages hellige til at huske, at kaldelser i Kirken kommer fra Gud gennem hans udnævnte tjenere.

»Velsignelser kommer, når vi udholder vores kaldelser og ansvar og holder ud med al den tro, vi har.«

Ældste Cook fik en bachelorgrad fra Weber State College i Utah og en MBA fra Utah State University. Han arbejdede med udvikling af erhvervsjendomme før kaldelsen til De Halvfjerds.

Ældste Cooks kaldelser omfatter at tjene som fuldtidsmissionær i Hamborg-missionen i Tyskland og som biskop, stavspræsident, områdehalvfjerdser og præsident for Auckland-missionen i New Zealand.

Han blev født i Ogden i Utah den 15. oktober 1957. Han blev gift med Lynette Hansen i december 1979. De har fem børn. ■

Ældste Robert C. Gay

De Halvfjerds' Præsidium

Da ældste Robert C. Gay tjente som missionspræsident i Ghana modtog han en dag en tilskyndelse til at standse og hjælpe en grædende dreng. Først ignorerede han tilskyndelsen, men senere sendte han nogle medlemmer ud for at finde drengen og tage ham hen til sig.

Ældste Gay, der blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Præsidium den 31. marts 2018, fandt ud af, at drengen solgte tørrede fisk for sin forsøger. Den dag havde drengen mistet sine indtjente penge på grund af et hul i sin lomme.

»Hvis han vendte tomhændet tilbage, ville han blive kaldt løgner, højst sandsynligt slået og derefter smidt på gaden,« har ældste Gay sagt. »Vi beroligede ham, erstattede hans tab og kørte ham tilbage til sin forsøger.«

Ældste Gay fortalte ved oktoberkonferencen 2012, at den oplevelse lærte ham to store sandheder: »For det første vidste jeg mere end nogensinde, at Gud er opmærksom på hver eneste af os og aldrig vil svigte os, og for det andet, at vi altid skal lytte til Åndens røst og gå fremad, uanset hvor det fører os hen, uden hensyn til vores frygt eller ulejlighed.«

Ældste Gay blev opretholdt som generalautoritet og halvfjerdser den 31. marts 2012. Da, han blev kaldet til De Halvfjerds' Præsidium, tjente han som præsident for Det Nordasiatiske Område. Han var tidligere formand for selvhjulpethedstjenesten/Den selvsupplerende uddannelsesfond ved Kirkens hovedsæde, med ansvar for verdensomspændende selvhjulpethedstjeneste.

Inden sit kald til De Halvfjerds var han direktør for et investeringsfirma, han var medstifter af. Han var også medstifter og virkede som leder for adskillige globale humanitære organisationer og arbejdede som investeringsrådgiver på Wall Street, som ledelseskonsulent og som underviser i økonomi ved Harvard University.

Ældste Gay fik en bachelorgrad i økonomi med fokus på statistik fra University of Utah og en Ph.d. i erhvervsøkonomi fra Harvard University.

Ældste Gay tjente som fuldtidsmissionær i Spanien, højpræsternes gruppeleder, Unge Mænds præsident i menigheden, høringsmedlem, rådgiver i et biskopråd og områdehalvfjerdser.

Han blev født i Los Angeles i Californien i USA den 1. september 1951. Han blev gift med Lynette Nielsen i april 1974. De har syv børn. ■

Ældste Terence M. Vinson

De Halvfjerds' Præsidium

Ældste Terence M. Vinson tror, at Frelseren aldrig er langt væk. »Han er altid nær, især på hellige steder og på tidspunkter med nød,« bar han vidnesbyrd om ved oktoberkonferencen 2013. »Nogle gange når jeg mindst venter det, så føler jeg det næsten, som om han prikker mig på skulderen for at lade mig vide, at han elsker mig.«

Engang da ældste Vinson gik sammen med ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, lagde ældste Holland armen om ældste Vinsons skulder og fortalte ham, at han elskede ham. Ældste Vinson har sagt: »Jeg tror, at hvis vi kunne have privilegiet fysisk at vandre sammen med Frelseren, så ville vi mærke hans arm rundt om vore skuldre på samme måde.«

Ældste Vinson, der blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Præsidium den 31. marts 2018, siger, at Guds kærlighed »er den dejligste følelse.«

Ældste Vinson, der vil tiltræde sin nye kaldelse den 1. august 2018, blev opretholdt som generalautoriteter og halvfjerdser i Kirken den 6. april 2013. På det tidspunkt tjente han som medlem af De Halvfjerds' Ottende Kvorum i Stillehavsområdet. Han virker nu som præsident for Det Sydvestafrikanske Område.

Ældste Vinson fik en bachelorgrad i matematik og statistik, en læreruddannelse og en kandidatgrad i økonomi. Hans karriere omfatter undervisning, oplæring og forelæsninger på universiteter. Han har hovedsageligt arbejdet som finansrådgiver og fondschef.

Da ældste Vinson undersøgte Kirken som en ung voksen, modtog han en stærk åndeligt tilskyndelse. Han følte tydeligt, at han skulle tilslutte sig Kirken for at udvikle sig og finde svar på sine resterende spørgsmål. Han blev døbt og bekræftet den efterfølgende uge.

Fra da af »vidste jeg, hvad Herren forventede af mig og opdagede, at der fandtes svar på alle mine spørgsmål.«

Siden ældste Vinson blev døbt i 1974, har han tjent som rådgiver i et biskopråd, biskop, højrådsmedlem, rådgiver i et stavspræsidentskab, regionalrepræsentant, rådgiver i et missionspræsidentskab, tempeltjener og områdehalvfjerdser.

Han blev født i Sydney i Australien den 12. marts 1951. Han blev gift med Kay Anne Carden i maj 1974. De har seks børn. ■

Ældste José A. Teixeira

De Halvfjerds' Præsidium

Ældste José A. Teixeira mindes en lektie, han lærte som dreng i Portugal. Ved en familiesammenkomst sneg han sig væk for at fiske. Han følte, at han skulle fortælle sine forældre, hvor han tog hen, men besluttede sig for ikke at gøre det, fordi de var i gang med at tale.

Flere timer senere fandt hans bekymrede forældre ham ved flodbredden. Han lærte ikke blot af den oplevelse at adlyde sine forældre, men også Helligåndens stille hvisken.

Siden da har ældste Teixeira gjort det til en vane at lytte til den stille, sagte røst. Han og hans familie blev præsenteret for evangeliet i 1976, da Portugal var blevet åbent for missionering. Han blev døbt som 16-årig og tjente senere som missionær i Lissabon-missionen i Portugal.

»Vores valg har den ubenægtelige kraft til at ændre vores liv,« har ældste Teixeira sagt, der blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Præsidium den 31. marts 2018. »Denne gave er et ekstraordinært tegn på tillid til os og samtidig et højt værdsat personligt ansvar, som skal bruges klogt,« sagde han ved aprilkonferencen 2009.

Ældste Teixeira har taget eksaminer i regnskabsføring og virksomhedsledelse og har arbejdet som international regnskabschef for Kirken. Han var også i det portugisiske luftvåben som en del af en NATO-enhed. Mens han var der, blev han kaldet som Kirkens nationale informationschef. Kort tid derefter mødte han sin hustru Maria Filomena Lopes Teles Grilo. De blev gift i 1984 i templet i Bern i Schweiz og har tre børn.

José Augusto Teixeira da Silva blev født i Vila Real i Portugal den 24. februar 1961. Han har virket som rådgiver i et biskopråd, distriktspræsident, stavspræsident, områdehalvfjerdser og præsident for São Paulo Syd-mission i Brasilien. Han blev opretholdt som generalautoritet og halvfjerdser den 5. april 2008. Han tjener for tiden som områdepræsident i Det Sydlige Sydamerikanske Område og tiltræder i De Halvfjerds' Præsidium den 1. august 2018.

Ældste Teixeira rådede os ved aprilkonferencen 2015 til at »øge[] vores forståelse af Frelseren ... Lad os ikke udskyde det til i morgen, som vi kan gøre i dag. Det er nu, at vi skal komme til Kristus.« ■

Ældste Carlos A. Godoy

De Halvfjerds' Præsidium

Sidst i 1980'erne var Carlos A. Godoy lige blevet afløst som biskop. Han var også blevet færdig med college, arbejdede for et succesrigt firma og tænkte, at livet ikke kunne blive bedre – indtil en gammel ven kom forbi.

Vennen lykønskede ham, men stillede ham derefter et spørgsmål, der gjorde ham lidt ubehagelig til mode: »Hvis du fortsætter med at leve, som du gør nu, vil de velsignelser, du er blevet lovet i din patriarkalske velsignelse, blive opfyldt?«

Ældste Godoy indså, at han var nødt til at foretage nogle ændringer, hvis han ønskede at modtage alle sine lovede velsignelser. På trods af, at han var tilfreds med livet, som det var, så besluttede han sig for at få en kandidatgrad. Han sagde sit job op, solgte alt, han ejede og forlod sammen med sin familie Brasiliens hjemlighed for at gå i skole i USA.

Ældste Godoy, der blev kaldet til De Halvfjerds' Præsidium den 31. marts 2018, sagde, at denne oplevelse lærte ham meget om at stole på Herrens plan og være villig til at forlade sin trykzone.

»Jeg ved, at Herren har en plan for os her på jorden,« bar han vidnesbyrd om ved oktoberkonferencen 2014. »Han kender os. Han ved, hvad der er bedst for os. Selvom det går godt, betyder det ikke, at vi ikke fra tid til anden bør overveje, om det kan gå bedre.«

Ældste Godoy blev opretholdt som generalautoritet og halvfjerdser den 5. april 2008. Han tjener som præsident i Det Nordvestlige Område i Sydamerika og vil tage plads i De Halvfjerds' Præsidium den 1. august 2018.

Før ældste Godoys kaldelse til De Halvfjerds arbejdede han som HR-leder for to store firmaer, før han startede sit eget konsulentfirma. Han fik en bachelorgrad i økonomi og statsvidenskab fra São Paulo Pontifical Catholic University i 1987 og en kandidatgrad i organisationsadfærd fra Brigham Young University.

Ældste Godoy har tjent som fuldtidsmissionær i São Paulo Syd-missionen i Brasilien, som biskop, højrådsmedlem, regional velfærdsrepræsentant, områdehalvfjerdser og som præsident for Belém-missionen i Brasilien.

Han blev født i Porto Alegre i Brasilien den 4. februar 1961. Han giftede sig med Mônica Soares Brandao i marts 1984, og de har fire børn. ■

Ældste Steven R. Bangerter

Generalautoritet og halvfjerdser

På en campingtur, da ældste Steven R. Bangerter var lille, kørte han og hans familie på dirtbikes op til toppen af et bjerg. På vej ned fór han vild og kom væk fra de andre.

Da han knælede ned den eftermiddag og tryglede sin Fader i himlen om hjælp, kunne han i sine tanker se den sti, han var kommet væk fra. Lige da han begyndte at køre ned ad den, »kom min bror op til toppen af stien på sin motorcykel, omfavnede mig og viste mig vejen gennem mørket til lejren, som var flere timer væk.«

Den begivenhed er bare en af mange, der gjorde, at han følte sig elsket i sin barndom. »Der var aldrig et øjeblik i mit liv, hvor jeg overvejede, om jeg var elsket eller beskyttet,« sagde ældste Bangerter.

Ældste Bangerter blev født i Salt Lake City i Utah i USA som søn af Max E. og Thelma R. Bangerter den 29. juli 1961. Han voksede op i Granger i Utah.

Nogle få uger efter ældste Bangerter var kommet hjem fra sin mission til Vancouver-missionen i Canada, mødte han Susann Alexis Hughes. På deres første date fornemmede han hendes ydmyge ønske om at tjene, og det tilskyndede ham til at fri til hende på deres anden date. De blev beseglet i templet i Salt Lake City den 17. marts 1983. De har seks sønner.

Ældste Bangerter fik en bachelorgrad i religiøse studier fra Arizona State University og en juridisk embedseksamen fra Western State University College of Law. I de sidste 25 år har ældste Bangerter repræsenteret kirker og trosbaserede organisationer i advokatpraksisser i det sydlige Californien og det sydlige Utah. Han var partner hos Cooksey, Toolen, Gage, Duffy, and Woog fra 1993 til 2003 og blev administrativ partner hos Bangerter, Frazier, and Graff i 2004.

Ældste Bangerter har tjent som områdehalvfjerdser, stavspræsident, rådgiver i et stavspræsidentskab, biskop, ældsternes kvorumspræsident og Unge Mænds præsident i menigheden. ■

Ældste Matthew L. Carpenter

Generalautoritet og halvfyrdser

Ældste Matthew L. Carpenter kan huske den første gang, han opdagede, at han følte Helligånden. Det var, da han var dreng, omkring syv år gammel, og sad i Primary. Der kom et lys ind i rummet, og han fik en varm følelse, han ikke havde følt før.

»Jeg kunne føle det i mit hjerte, og ikke fordi jeg var varm,« sagde han. »Jeg vidste, at Gud er virkelig, jeg kunne føle det.«

Da han var 11 år gammel, var han med til et af generalkonferencens møder i tabernaklet i Salt Lake sammen med sin far. Det var første gang, at han var i samme lokale som en profet, præsident Joseph Fielding Smith.

»Da jeg så ham,« sagde han, »bar Ånden vidnesbyrd for mig om, at han var profeten.«

Disse enkle åndelige bekræftelser i en ung alder hjalp ham til at se hen til Ånden som en vejledende indflydelse i hele hans liv.

»Mit vidnesbyrd er ikke en enkelt himmelsk oplevelse,« sagde ældste Bangerter, der blev opretholdt den 31. marts 2018, »men det har vokset og udviklet sig med tiden.«

Matthew Leslie Carpenter blev født i Salt Lake City i Utah i USA den 21. oktober 1959 som søn af Leone Erekson og Robert Allred Carpenter. Han er den yngste af parrets otte børn, og han voksede op i et hjem med fem ældre søstre.

Den sidste måned, han gik i high school, mødte han Michelle »Shelly« Brown. De begyndte at date, men de satte forholdet på pause, mens han tjente i Genève-missionen i Schweiz fra 1979 til 1981. Da han kom tilbage, giftede parret sig i templet i Salt Lake City den 9. juli 1982. De har fem børn.

Ældste Carpenter fik en bachelorgrad i økonomi fra Brigham Young University og en kandidatgrad i erhvervsøkonomi fra Harvard Business School. Hans seneste job var som direktør for Foundation Specialty Financing Fund.

Ældste Carpenter har tjent som biskop, rådgiver i et biskopsråd, Unge Mænds præsident i staven, høringsmedlem, stavspræsident og områdehalvfyrdser. ■

Ældste Jack N. Gerard

Generalautoritet og halvfyrdser

Som dreng stod ældste Jack N. Gerard op hver dag omkring klokken 5.00 for at hjælpe med at tage sig af familiens malkekøer. Det at vokse op i et lille landbrugssamfund nær Mud Lake i Idaho i USA lærte ham ikke kun at arbejde hårdt og tage ansvar, men også at se værdien i alle mennesker som Guds børn.

»Alle har en rolle at spille, og alle er her af en grund, uanset deres status eller stilling her i livet,« sagde ældste Gerard, der blev opretholdt som generalautoritet og halvfyrdser den 31. marts 2018. Den lektie har hele hans liv været en gave.

Hans karriere har omfattet fremstående lederstillinger for forskellige organisationer – såsom National Mining Association, America Chemistry Council og senest American Petroleum Institute – og har givet ham mulighed for at møde folk fra alle slags samfundslag.

Ældste Gerard blev født i 1957 som søn af James og Cecil Gasser Gerard. Da ældste Gerard havde tjent i Sydney-missionen i Australien, gik han på University of Idaho, hvor han fik en praktikplads og derefter en fuldtidsstilling som medarbejder for et kongresmedlem fra Idaho.

Mens han arbejdede i Washington, D.C., mødte han Claudette Neff, der arbejdede som medarbejderassistent for en senator fra Utah. »Hun udstrålede evangeliets lys,« sagde ældste Gerard om deres møde. De blev gift den 4. april 1984 i templet i Salt Lake City. De har otte børn og fire børnebørn.

Ældste Gerard har fået både en bachelorgrad i statskundskab og en doktorgrad i jura fra George Washington University.

Ældste Gerard har tjent som biskop, stavspræsident, områdehalvfyrdser, lærer i seniorklassen og som søndagsskolepræsident.

Ældste Gerard sagde, at han og hans hustru deler et ønske om at gøre Herrens vilje. »Som svage dødelige er vi forpligtede til at gøre, hvad end Herren vil have os til, og vi er ydmyge og bærede over ... at hellige vores tid og bestræbelser til Herrens værk.« ■

Ældste Mathias Held

Generalautoritet og halvfyrdser

Ældste Mathias Held og hans hustru, Irene, kunne meget passende blive kaldt for personliggørelsen af en global kirke. De er begge colombianere med tyske forfædre. Arbejde og uddannelse har ført dem fra deres sydamerikanske hjemland til Canada, Tyskland, Guatemala, Brasilien og til sidst tilbage til Colombia. I alle lande har de fundet sig til rette med et nyt sprog og en ny kultur.

»Men Kirken var præcis den samme, uanset hvor vi var,« sagde ældste Held, der blev opretholdt som generalautoritet og halvfyrdser den 31. marts 2018.

Den åndelige »ensartethed« forankrede parret, mens de opdrog deres tre børn og voksede i evangeliet.

Ældste og søster Held var klassekammerater på en tysktalende skole i deres fødeby Bogotá i Colombia. De blev beseglet den 13. juni 1989 i templet i Frankfurt i Tyskland, efter at Mathias var blevet uddannet til maskiningeniør i Bogotá, og efter at han fik en kandidatgrad i erhvervsøkonomi i Canada.

Muligheder for arbejde førte senere det unge par til Hannover i Tyskland, hvor søster Held modtog et stærkt åndeligt indtryk om, at deres liv var ved at blive ændret.

»Jeg sagde til Mathias, at jeg havde en fornemmelse af, at vi ville få et budskab fra himlen,« sagde hun. Det himmelske budskab kom en regnfuld eftermiddag i 1987 med et bank på fordøren. Udenfor stod der nogle mormonmissionærer, der talte tysk med amerikansk accent.

I de næste 10 måneder studerede familien Held sammen med missionærerne og fik venner i den lokale sdh-menighed. Efter mange bønner fik de en åndelig bekræftelse på evangeliets sandhed, og de blev døbt i 1988.

Ældste Held arbejdede mere end 25 år for bilfabrikanten Daimler-Benz, hvor hans arbejde som leder førte ham rundt omkring i verden. Ældste og søster Held har stolet på Herren ved hvert stop.

»Det betyder ikke noget, hvilke prøvelser man gennemgår,« sagde han. »Hvis man kommunikerer med himlen, så skal det nok gå.«

Ældste Held blev født den 5. juni 1960 som søn af Michael og Elisabeth Held, og han har tjent som rådgiver i et stavspræsidentskab, rådgiver i et biskopråd og som områdehalvfyrdser i det nordvestlige Sydamerika. ■

Ældste David P. Homer

Generalautoritet og halvfyrdser

Et af ældste David P. Homers første minder i forbindelse med evangeliet er som 14-årig at blive hjemmelærermakker med et medlem i hans menighed, der »havde en usædvanlig tilgang til hjemmeundervisning,« sagde ældste Homer. »Det handlede ikke om at komme ind i deres hjem og besøge folk; det handlede om at tage sig af deres behov.«

Som makkerpar bad de for og talte om deres tildelte familier, ikke som en voksen til en ung, men som ligeværdige i præstedømmet. »Jeg lærte, at Ånden kommer sammen og i forbindelsen med tjeneste,« sagde ældste Homer.

Den lektie er forblevet hos ham hele livet og i hans tjeneste i Kirken, hvad enten han har tjent som områdehalvfyrdser, leder af børnehaven eller opslagstavlespecialist – en kaldelse han havde, da han og hans hustru boede i Melbourne i Australien.

David Paul Homer blev født den 25. april 1961 i Salt Lake City i Utah i USA som søn af Frederick og Phyllis LeNila Homer. Efter sin mission i Hong Kong fra 1980 til 1982 mødte han Nancy Dransfield, der havde taget sin eksamen fra Brigham Young University, ved et institutforedrag i Salt Lake City, hvor hun arbejdede og studerede på University of Utah. De blev gift i templet i Salt Lake City i den 31. juli 1984. De har opdraget fem døtre og en søn.

Ældste Homer fik en bachelorgrad i økonomi fra University of Utah og en MBA fra Wharton School ved University of Pennsylvania.

I sin 30 år lange karriere som leder i General Mills har han og hans hustru boet i Miami i Florida i USA, Minneapolis i Minnesota i USA, Burlington i Ontario i Canada og Saint-Sulpice i Vaud i Schweiz.

Ældste Homer har tjent som stavspræsident, biskop, ældster-nes kvorumspræsident og menighedsassistent. Som områdehalvfyrdser indledte han sin tjeneste i Canada og fortsatte den i Europa, hvor han har tjent de sidste 4 år, inden han blev kaldt som generalautoritet og halvfyrdser den 31. marts 2018. ■

Ældste Kyle S. McKay

Generalautoritet og halvfyrdser

Ældste Kyle S. McKays største lidenskab udover sin familie og Kirken er at ride på sin hest i bjergene.

»Det er ikke min religion,« siger han, »men der er ingen tvivl om, at det har styrket min tro. Jeg skifter mellem Herrens bjerge og det bjerg, hvorpå Herrens hus ligger. Han finder mig begge steder.«

Ældste McKay sammenligner bjergene over Huntsville i Utah i USA med Mormons vande og skove og deres betydning for Almas folk – det er i dem, hvor han i sin ungdom fik sin kundskab om sin Forløser.

Ældste McKay blev født den 14. februar 1960 i Chicago i Illinois i USA som søn af Barrie Gunn McKay og Elaine Stirland McKay, som han giver æren for at forme ham til at være den person, han er.

Han tog en pause fra sit studium på Brigham Young University i 1979 for at tjene som fuldtidsmissionær i Kobe i Japan. Da ældste McKay kort tid efter sin mission ville færdiggøre sit studium i engelsk, traf han Jennifer Stone, som for nylig var vendt hjem fra Bristol-missionen i England. Hun studerede også engelsk. De to blev gift i templet i Oakland i Californien den 12. juni 1984.

Med familien som det vigtigste i sit liv siger ældste McKay, at deres efterkommere er hans og søster McKays største glæde. Selvom familien McKay bor i Kaysville i Utah, tilbringer de ofte tid sammen med deres 9 børn i Huntsville, hvor hans forfædre slog sig ned i starten af 1860'erne.

Ældste McKay fik en doktorgrad i jura i 1987 fra J. Reuben Clark School of Law på BYU og accepterede med det samme et job ved et stort regionalt advokatfirma i Portland i Oregon i USA. Han vendte senere tilbage til Utah for at forfølge en mulighed hos et andet advokatfirma, før han accepterede en stilling ved Kroger Company. Han arbejdede som vicedirektør hos Smiths and Frys, to afdelinger af Kroger i Utah og Arizona i USA fra 2000 til 2017.

Ældste McKay har tidligere tjent som biskop, høringsmedlem, stavspræsident og områdehalvfyrdser. ■

Ældste Juan Pablo Villar

Generalautoritet og halvfyrdser

Ældste Juan Pablo Villars møde med Kirken skete i Santiago i Chile, da hans ældste bror, Ivan, meddelte sin familie, at han var blevet døbt uden sine forældres godkendelse og senere sagde, at han gerne ville på mission. Da Ivan blev spurgt, hvorfor han ville det, bar han sit vidnesbyrd og forklarede sit ønske om at tjene.

»Jeg forstod ikke meningen med det hele,« mindes ældste Villar, der dengang var 17. »Men i det øjeblik plantede han et frø i mit hjerte.«

Det frø fik mulighed for at vokse, da hans bror henviste ham til missionærerne. Under sin første lektion fik ældste Villar sit eget vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed.

»Det var ikke nødvendigt for mig at knæle ned og bede, fordi med det samme de bar deres vidnesbyrd, vidste jeg i mit hjerte, at det var sandt,« fortæller han. »Da jeg vidste det, måtte alt andet være sandt.«

Ivan, der tjente i en mission i nærheden, fik tilladelse til at døbe ældste Villar i 1988. Senere tilsluttede deres mor og anden bror, Claudio, sig også Kirken.

Et år efter sin dåb begyndte ældste Villar at tjene i Viña del Mar-missionen i Chile og indledte et langt liv med tjeneste, der sidenhen har omfattet at tjene som stavspræsident, biskop, rådgiver i biskoprådet, rådgiver i Santiago Øst-missionen i Chile og områdehalvfyrdser i Det sydlige Sydamerika. Han blev opretholdt den 31. marts 2018 som halvfyrdser og generalautoritet.

Ældste Villar blev født den 11. september 1969 i Valparaiso i Chile. Hans forældre hedder Sergio Villar Vera og Genoveva Saaverdra. Han blev viet den 31. marts 1994 i templet i Santiago i Chile til Carola Cristina Barrios. De har tre børn.

Han fik en bachelorgrad i social kommunikation og pr og en magistergrad i markedsføring og han arbejdede derefter i lægemiddels- og medicinudstyr-industrien. I 2007 føjede han en magistergrad i erhvervsadministration fra Brigham Young University til samlingen. Bagefter vendte han tilbage til Chile for at arbejde for Orica, et mineudstyrsfirma, senest som chef. ■

Ældste Takashi Wada

Generalautoritet og halvfjerdser

En kold novemberdag spurgte en amerikansk missionær om vej til det lokale posthus, og det kom bag på ældste Takashi Wada.

Den 15-årige var blevet advaret af sin far mod mormonerne og var blevet bedt om at undgå dem. De havde opsøgt folk på Naganos gader i Japan, blot 3 minutter fra deres hjem. Men Takashi blev imponeret over den amerikanske ældstes japanske.

Nogle få dage senere stoppede en anden missionær Takashi. Han havde ikke været i Japan længe. På gebrokkent japansk forsøgte han at fortælle historien om Joseph Smith.

Takashi forstod ikke det hele, »men jeg følte, at jeg skulle lytte,« mindes han.

Missionærerne underviste ham i bønnens trin og lektionerne. Han deltog i kirkemøderne og blev rørt over de lokale medlemmers vidnesbyrd. Takashi var tilbageholdende på grund af sin buddhistiske families forventninger og blev ved med at fortælle missionærerne: »Jeg kan ikke blive medlem af Kirken, men jeg vil gerne høre mere.«

To år senere, før Takashi forlod Japan for at studere i USA som 17-årig, gav hans forældre ham lov, og han blev medlem.

Ældste Wada, der blev født den 5. februar 1965 af Kenzo og Kazuko Wada, fik en bachelorgrad i lingvistik i 1990 og en magistergrad i erhvervsadministration i 1996, begge fra Brigham Young University.

Han tjente på mission i Salt Lake City Nord-missionen i USA og giftede sig med Naomi Ueno den 18. juni 1994 i templet i Tokyo i Japan. Parret har to sønner.

Ældste Wadas karriere omfatter adskillige stillinger hos multinationale virksomheder i USA og Japan samt forvaltningschef for områderne Nordamerika Vest, Nordamerika Nordvest og Nordasien.

Ældste Wada har tidligere tjent som biskop, højrådsmedlem og seminarlærer. Han tjente som præsident for Tokyo Syd-missionen i Japan fra 2013 til 2016. Han blev opretholdt som generalautoritet og halvfjerdser den 31. marts 2018. ■

Bonnie H. Cordon

Unge Pigers hovedpræsident

Et skriftsted, som søster Bonnie H. Cordon elsker meget højt, står i Lære og Pagter 123:17: »Lad os derfor ... med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbart.«

For hende sammenfatter dette vers alt det, hun har lært i løbet af sit liv. »Vi kan gøre det, der er svært, men vi kan også gøre det med glæde,« siger søster Cordon, der blev opretholdt den 31. marts 2018 som den nye hovedpræsident for Unge Piger.

Den kundskab blev indprentet i hende i hendes »eventyrlige barndom,« hvor hun arbejdede på en lille gård i det sydøstlige Idaho, og igen da hun kæmpede med at lære et nyt sprog som missionær i Portugal. Det var også et budskab, hun ofte gentog til missionærerne, da hun tjente sammen med sin mand, da han præsiderede over Curitiba-missionen i Brasilien. Og det er et budskab, hun nu planlægger at dele med de unge piger rundt om i verden.

Vore dages unge piger, siger hun, er blevet bedt om at træde i karakter og fremme Herrens værk. »Og vi kan gøre det,« tilføjer hun.

Bonnie Hillam Cordon blev født den 11. marts 1964 som datter af Harold og Carol Rasmussen i Idaho Falls i Idaho i USA. Efter sin mission fik hun en bachelorgrad i undervisning fra Brigham Young University, hvor hun mødte Derek Lane Cordon. De blev gift den 25. april 1986 i templet i Salt Lake City. De har 4 børn og 4 børnebørn.

Hendes kirketjeneste har omfattet tid som leder i børnehaven og seminarlærer. Inden søster Cordon for to år siden blev kaldet til at tjene som rådgiver i Primarys hovedpræsidentskab, tjente hun som Unge Pigers præsident i staven. Selv da hun blev afløst fra den kaldelse, siger hun, at »jeg aldrig stoppede med at bede for de unge piger.«

Et budskab, som hun glæder sig til at dele med de unge piger i hele verden, er, at hun elsker dem, og endnu vigtigere at Gud elsker dem. ■

Michelle D. Craig

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Da søster Michelle D. Craig var 16 år gammel, flyttede hendes familie fra Provo i Utah til Harrisburg i Pennsylvania i USA, så hendes far kunne være missionspræsident.

Michelle var glad for at være sammen med sin familie, men flytningen havde efterladt den unge pige »socialt ensom« under de sidste år i gymnasiet.

»Det var nogle år, der virkelig prægede mig,« siger søster Craig. »I stedet for at stole på mine venner stolede jeg på min familie og mit vidnesbyrd, og Kirken blev min livline.« Hun satte størst pris på sit forhold til vor himmelske Fader og Frelseren.

Michelle Daines Craig blev født den 13. juli 1963 i Provo i Utah og er den ældste af 7 børn. Hendes forældre er Janet Lundgren og Robert Henry Daines III. Hun boede i Provo, indtil hendes familie flyttede til Pennsylvania. To år senere vendte søster Craig tilbage til Provo for at gå på Brigham Young University, hvor hun fik en bachelorgrad i grundskoleundervisning. I 1984 accepterede hun sin kaldelse til at tjene i Santo Domingo-missionen i Den Dominikanske Republik.

»Jeg har altid haft min tro,« fortæller søster Craig, der blev opretholdt som førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab den 31. marts 2018. »Fra en tidlig alder vidste jeg, at jeg er Guds datter. Men jeg husker, at jeg hver gang, jeg på min mission bar mit vidnesbyrd om profeten Joseph Smith, følte Ånden. Jeg fik en smuk bekræftelse, der styrkede mit vidnesbyrd.«

Nogle få dage efter, at søster Craig kom hjem fra sin mission, fortalte hendes bror hende, at hun skulle tage på date med Boyd Craig, en ven fra hans mission. Otte måneder senere blev parret forlovet. De blev gift den 19. december 1986 i templet i Salt Lake City. De er forældre til 3 børn og har 6 børnebørn.

Hun har tjent i mange kaldelser, deriblandt som tempeltjener i templet i Provo i Utah og som lærer i seniorklassen. Da hun blev kaldet til Unge Pigers hovedpræsidentskab, tjente hun i Primarys hovedbestyrelse. ■

Becky Craven

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Der findes et ordsprog, som søster Becky Craven jævnligt brugte som missionær: »Når du ved, hvem du er, opfører du dig anderledes.«

»Og det gælder alle aspekter – fra hvordan man klæder sig, hvordan man taler, hvordan man præsenterer sig selv og til de aktiviteter, man deltager i,« siger søster Craven, der tjente sammen med sin mand, Ronald L. Craven, da han præsiderede over Charlotte-missionen i North Carolina fra 2012 til 2015.

Søster Craven blev opretholdt som andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab den 31. marts 2018. »Når de unge piger begynder at se sig selv i Guds plan, vil de være i stand til at have en vision for sig selv,« forklarer hun. »I bliver nødt til at have en vision. Hvis I ikke har en vision, ved I ikke, hvor I er på vej hen, og I ved ikke, hvordan I skal nå derhen.«

Rebecca Lynn Craven blev født den 26. oktober 1959 i Chardon i Ohio i USA som datter af Corless Walther Mitchell og Linda Louise Kazsuk Mitchell. Hun er stolt af at kunne kalde sig selv »en hærunge.« Hun voksede op i Texas i USA, hvor hendes familie blev medlemmer af Kirken, i Tyskland hvor hendes familie blev beseglet i templet i Schweiz, i England, i Utah hvor hun blev døbt under sin fars første tur til Vietnam, og i staterne Maryland, Kentucky, Missouri og Kansas i USA.

Hun blev gift den 5. august 1980 i templet i Salt Lake City. Familien Craven har 5 børn.

Inden hun blev opretholdt i sin nye kaldelse, tjente hun som rådgiver i sin menigheds hjælpeforeningspræsidentskab og som tempeltjener i templet i Bountiful i Utah. Hun har også tjent som Unge Pigers præsident i sin menighed, bestyrelsesmedlem i stavens Hjælpeforening, stavsmisionær og spejderleder.

Søster Craven fik en bachelorgrad som indretningsdesigner fra Brigham Young University, hvor hun var en del af athletic advisory committee. Hun har også været bestyrelsesmedlem af CHOICE Humanitarian, en international velgørenhedsorganisation, der har base i Utah

Hun nyder at vandre, dyrke vandsport og sneskosport, at rejse, male, quilte, spille spil og være aktiv sammen med sin familie. ■

Lisa L. Harkness

Førsterådgiver i Primarys
hovedpræsidentskab

Lisa L. Harkness har altid haft en kærlighed til at lære og til verden omkring sig, noget hun har arvet fra sine forældre. Hun har studeret statskundskab og endda lært, hvordan man håndterer krybdyr, mens hun arbejdede på Monte L. Bean Life Science Museum (Monte L. Beans biovidenskabelige museum) i sin tid på Brigham Young University, deriblandt slanger.

»De har personlighed, tro det eller ej,« siger hun. »Der var en, der genkendte mig, hver gang jeg holdt ham.« Howard, en rødhalet kongeboia, plejede at kravle op ad hendes skulder, sno sig om hendes hals og hvile sit hoved på hendes, mens hun underviste grupper af besøgende på museet.

I dag kan hun stadig tage fat i og artsbestemme mange forskellige slanger, bare de ikke hvæser ad hende.

Søster Harkness blev født den 13. januar 1965 i Los Angeles i Californien i USA som datter af Ronald og LaRae Long. Som den ældste af fem børn var hun og familien »altid ude på eventyr, hvor de var udendørs og undersøgte verden«. Hun siger, at eftersom hun altid kunne stille sine forældre spørgsmål, »troede jeg fuldt og fast på, at jeg kunne henvende mig til min himmelske Fader og få svar«.

Efter en mission i Baton Rouge i Louisiana som spansktalende tog søster Harkness en bachelorgrad fra Brigham Young University i statskundskab og undervisning for 5. til 10.-klasser. Hun blev gift med David S. Harkness den 22. april 1988 i templet i Salt Lake City. De har fem børn og to børnebørn.

Søster Harkness, der blev udpeget til førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab den 31. marts 2018, har også virket som medlem af Primarys hovedbestyrelse, Unge Pigers præsident i staven, menighedens hjælpeforeningspræsident, rådgiver i menighedens præsidentskab for Unge Piger, vejleder for rosenpigerne, lejrleder for Unge Piger, leder for stavens slægtshistorie, menighedens slægtshistoriske konsulent og lærer i seniorklassen.

Hun har også været frivillig i sin lokale forældre-/lærerforening, kommunalrådet, Utah Symphony og i Timpanogos Storytelling Festival såvel som i sin kommunalbestyrelse på flere forskellige poster. ■

Fokus på omsorg

Hjemme- og besøgsundervisning bliver pensioneret, bekendtgjorde præsident Russell M. Nelson under mødet søndag eftermiddag ved generalkonferencen. »Omsorg«, en »nyere og mere hellig tilgang« til en kristuslignende måde at tage sig af andre på, sørger for en koordineret indsats for at imødekomme medlemmers åndelige og timelige behov.

Søster Jean B. Bingham, Hjælpeforeningens hovedpræsident, og ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum talte også om, hvordan denne nye tilgang koncentrerer sig mere om Det Melkisedekske Præstedømmes kvorumers og Hjælpeforeningens bestræbelse på at vise omsorg, som Frelseren gjorde (se s. 101 og 104).

Laurbær- og rosenpiger kan nu virke

som omsorgsgivende søstre sammen med hjælpeforeningssøstre. I et interview en gang i kvartalet vil omsorgsgivende brødre og søstre tale sammen med ledere om behov hos dem, de har fået tildelt. Det antal interview, lederne har i løbet af et kvartal, bliver den eneste formelle rapport. Besøg er vigtige, når det er muligt, men omsorg har ikke en foreskrevet måde at holde sig i månedlig kontakt på.

»De unge kan bruge deres enestående gaver og vokse åndeligt, mens de tjener ved de voksnes side i arbejdet med frelse,« sagde søster Bingham. Når de unge inddrages, øges også antallet af medlemmer, der tager sig af hinanden, og det hjælper de unge til »bedre at kunne forberede sig til at opfylde deres rolle som ledere i Kirken og i

lokalsamfundet og til at være bidragende partnere i deres familie.«

»Vi i Kirkens hovedsæde behøver ikke at vide, *hvordan* eller *hvor* eller *hvornår* I har haft kontakt med jeres medlemmer,« sagde ældste Holland, »vi bekymrer os blot om, at I *har* kontakt, og at I velsigner dem på enhver måde, I kan.«

I overensstemmelse med et brev fra Det Første Præsidentskab kan tilpasningerne af omsorgsindsatsen tage nogen tid, men bør falde på plads så hurtigt som muligt. **Ministering.lds.org** kommer med yderligere detaljer, herunder svar på ofte stillede spørgsmål. Instruktionsvideoer og andre ressourcer tilføjes denne hjemmeside i løbet af de kommende uger.

Fra og med juni indeholder *Liahona* et månedligt indlæg, der hedder »Principper for omsorg« for at hjælpe medlemmer til at se, hvordan de kan være mere kristuslignende, når de tjener hinanden. ■

Omstrukturering af kvorummer

Højpræsternes gruppe og Ældsternes kvorum i menigheder (eller grene) sluttes nu sammen i ét ældsternes kvorum, meddelte præsident Russell M. Nelson under præstedømmemødet ved generalkonferencen. Stavspræsidentskabet tjener fortsat som præsidentskab for højpræsternes kvorum i staven, men det kvorum består kun af de højpræster, der for tiden tjener i stavspræsidentskabet, i biskopråd, i højrådet og som fungerende patriarker.

Ældsternes kvorum vil blive ledt af et præsidentskab, der kan være sammensat af ældster og højpræster. Ældsternes kvorumspræsident rapporterer til stavspræsidenten og mødes regelmæssigt med biskoppen. Præstedømmembederne vil være de samme. Det nuværende præsidentskab for ældsternes kvorum og højpræsternes gruppeledelse afløses, og stavspræsidenten vil kalde et nyt præsidentskab for ældsternes kvorum. ■

Syv nye templer bekendtgjort

Disse templer skal opføres i Salta i Argentina, Bengaluru i Indien, Managua i Nicaragua, Cagayan de Oro i Filippinerne, Layton i Utah; Richmond i Virginia og en storby i Rusland, der endnu ikke er fastlagt, bekendtgjorde præsident Russell M. Nelson ved slutningen af generalkonferencens møde søndag eftermiddag.

Lige inden konferencen meddelte Det Første Præsidentskab, at templet i Rom i Italien skal indvies søndag den 10. marts til søndag den 17. marts 2019. Kirken offentliggjorde ligeledes en kunstnerisk gengivelse af templet i Bangkok i Thailand.

I oktober 2017 blev det første spadestik taget til templet i Port-au-Prince i Haiti. Templet i Meridian i Idaho blev indviet i november 2017, og templet i Cedar City i Utah (USA) blev indviet i december 2017.

To templer genindvies snart: Det er templet i Houston i Texas søndag den 22. april 2018 efter istandsættelse på grund af oversvømmelse og templet i Jordan River i Utah søndag den 20. maj 2018 efter renoveringer. Og yderligere to templer indvies senere i år: Templet i Concepción i Chile søndag den 28. oktober 2018 samt templet i Barranquilla i Colombia søndag den 9. december 2018.

Templet i Hamilton i New Zealand lukker i juli 2018 grundet omfattende renovering og genindvies i 2021.

På nuværende tidspunkt er der 159 fungerende templer verden over og 30 andre er bekendtgjort eller under opførelse. ■

Templet i Rom

Tegning af templet i Bangkok i Thailand

Slægtshistorie: Find, indsam og knyt sammen

Lokale tempel og slægtshistorie-konsulenter kan hjælpe kirkemedlemmer og andre med at finde den glæde, der kommer af at finde, indsamle og knytte forfædre sammen ifølge ældste Bradley D. Foster, generalautoritet og halvfjerdser og leder for Kirkens slægtshistoriske afdeling.

Alle har beretninger fra deres slægts historie. Og der kan ske vidunderlige ting, når I begynder at søge efter og finde dem.

»Vi vil det kommende år have fokus på at hjælpe konsulenterne til at se deres rolle med at hjælpe medlemmer til at få den oplevelse,« siger ældste Foster. »Det gør vi med en ad gangen. Vi henvender os til mennesker, hvor end de befinder sig, med særligt fokus på dem, der fylder 12, og på de nyomvendte.« De to grupper drager hurtigt fordel af at se, hvordan tempeltjeneste styrker familien langt ind i evighederne, og de fremkalder ofte stor begejstring blandt venner og familie.

Selv de, der ikke er medlemmer af Kirken, kan få denne oplevelse, når de finder, indsamler og knytter sammen og får individuel hjælp i hvert eneste af de over 5.000 FamilySearch slægtshistoriske centre verden over. ■

Gør missionering lettere

Løbet af det sidste halve år har Kirken taget adskillige skridt mod at gøre missionering lettere.

Standardspørgsmål. Det Første Præsidentskab har introduceret nogle standardspørgsmål, som biskopper og stavspræsidenter kan bruge til at interviewe kommende fuldtidsmissionærer med. De opmuntrede ledere, forældre og de unge til at sætte sig ind i spørgsmålene.

De standarder, der afspejles i spørgsmålene, ændrer sig ikke eller strammes op i henhold til krav for fuldtidsmissionærernes virke, men når kommende missionærer og forældre regelmæssigt gennemgår dem, gør det dem i stand til at lære principperne og finde områder, der kan kræve forbedring eller yderligere forberedelse.

Anvendelse af teknologi. Antal missioner, der anvender mobile enheder, øges fra 87 til 162, og tablets erstatter smartphones. Telefonerne vil hjælpe missionærer til at studere, finde og undervise.

Teknologien anvendes også til at give online indhold til mennesker, der søger svar på religiøse spørgsmål. Kirken begyndte at benytte online undervisningscentre for seks år siden, og i dag fungerer 20 online

undervisningscentre rundt om i verden.

Takket være teknologien kan medlemmer, der henviser venner til missionærer, nu kommunikere med missionærer, der underviser deres ven. De kan drøfte behov med missionærerne og deltage i lektioner via internet-tet. Se hvordan på **lds.org/referrals**.

Imødekom aktuelle behov. Med virkning fra juli 2018 tilpasser Kirken grænserne for 19 missioner, og 5 nye missioner oprettes. Det vil ændre antallet af missioner fra 421 til 407. De nye missioner bliver Rio de Janeiro Syd i Brasilien, Yamoussoukro i Elfenbenskysten, Ibadan i Nigeria, Cabanatuan i Filippinerne og Bulawayo i Zimbabwe. Detaljer for sammenlagte missioner kommer i fremtidig kommunikation fra missionspræsidenter til forældre til missionærer i de berørte missioner.

Siden ændringer i alder for missionerstjeneste blev bekendtgjort i 2012, har Kirken dannet 76 nye missioner for at imødekomme den kraftige stigning fra 58.000 to 88.000 missionærer. Den første bølge af nye missionærer er siden som forventet faldet, og i øjeblikket tjener omkring 68.000 missionærer. Det betyder, at der for tiden behøves færre missioner. Men det betyder også, at der rettes særlig opmærksomhed mod en

passende erstatning af missionærer i områder med behov rundt om i verden.

Missionærskoler. Både missionærskolen i Provo i Utah i USA og missionærskolen i Filippinerne er blevet udvidet og indviet, og den nye missionærskole i Ghana er blevet indviet. Missionærskolen i Spanien og Chile lukker til januar 2019, og missionærer, der skulle have været på en af disse skoler, kommer på en af de 13 andre missionærskoler rundt om i verden. ■

Nye retningslinjer, procedurer og produkter

Unge og tempeltjeneste. Det Første Præsidentskab har bekendtgjort ændringer i templets retningslinjer, der giver unge mænd og unge piger flere muligheder i tempeltjeneste og hjælper primarybørn til at forberede sig bedre på at tjene i templet.

Forhindre, identificere og reagere på mishandling og misbrug. I et vedvarende forsøg på at rådgive ledere om, hvordan man forhindrer, identificerer og reagerer på mishandling og misbrug, har Det Første Præsidentskab den 26. marts 2018 udsendt et brev og et dokument med ressourcer til kirkeledere i USA og Canada. Dokumentet indeholder opdaterede retningslinjer om, hvordan biskopper og stavspræsidentskaber bør rådgive ofre for seksuelt misbrug, og hvordan de bør foretage interview med kirkemedlemmer.

Ændringer for pigelejr. Ændringer til Kirkens lejrprogram for Unge Piger, medtaget i en ny lejrhåndbog, som bliver udsendt i de kommende måneder, omfatter fjernelse af lejrbevis og mere vægt på ungdomsledere.

Det er tanken, at *Unge Pigers lejr-håndbog* skal være »globalt anvendelig« for unge piger, der bor i alle områder af verden. Den er for tiden tilgængelig på engelsk (og med tiden på 23 sprog) som en ressource for Unge Pigers præsidentskaber, lejrspecialister og ungdomsledere på lejre på youngwomen.lds.org.

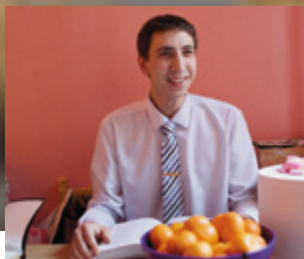
Musikbidrag. Nylige ændringer i Kirkens proces med at indsende musik gør det nu hurtigt og let for medlemmer at indsende original hellig musik til Kirken. Musik kan indsendes på apps.lds.org/artcomp.

Videokanalen »How To«. Kirken har lanceret en ny kanal på YouTube med navnet »How To«, som kommer med

enkel og praktisk hjælp i udfordringer fra det virkelige liv. Kanalen er beskrevet som »kanalen, hvor du kan finde den hjælp, du behøver, når du behøver den«, og den har for tiden over 600 videoer sorteret i ni kategorier. Hver kategori har en række playlister med videoer om en række forskellige emner på engelsk, og nogle har indhold på spansk og portugisisk. Tjek den på HowTo.lds.org.

Oversættelser af skriften. Kirken har bekendtgjort planlagte oversættelsesprojekter på yderligere 34 sprog plus en ny proces, der vil tillade enkeltpersoner at studere dele af oversættelsen som udkast før udgivelsen af de færdige oversættelser, hvilket betyder, at medlemmer vil få tidligere adgang til skrifterne på deres sprog. ■

Man kan læse mere om disse materialer på news.lds.org.

KOM OG FØLG MIG –

Til ældsternes
kvorum og
Hjælpeforeningen

*Disse ressourcer findes også på
appen Evangelisk bibliotek og på
comefollowme.lds.org.*

Hvorfor har vi

kvorums- og hjælpeforeningsmøder?

I disse sidste dage har Gud gengivet præstedømmet og organiseret præstedømmekvorummer og Hjælpeforeningen til at bidrage til at udføre hans arbejde med frelse. Derfor taler vi hver søndag, når vi samles i ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen, om og planlægger, hvad vi vil gøre for at være med til at udføre Guds værk. For at disse møder kan være effektive, skal de være mere end klasser. De er muligheder for at sidde i råd om arbejdet med frelse, lære sammen om det værk fra kirkelederes lærdomme og planlægge og organisere, så vi kan udføre det.

Rådsmøder på

første søndag

På den første søndag i hver måned vil møderne i ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen *ikke have en lektion, hvor en lærer underviser*. I stedet vil ældsternes kvorumspræsidentskab og Hjælpeforeningens præsidentskab lede rådsmøder. Ved disse møder den første søndag, sidder ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen i råd sammen om lokale ansvar, muligheder og udfordringer; lærer af hinandens indblik og erfaringer samt planlægger, hvordan man handler på tilskyndelser modtaget fra Ånden. Disse drøftelser bør trække på relevante skriftsteder og de levende profeters lærdomme.

Ikke alle rådsmøder vil være ens. Her er nogle retningslinjer til at hjælpe præsidentskaberne til at lede et godt råd:

Emner til rådsmøder på første søndag

Forslag til emner, der kan drøftes ved rådsmødet kan komme fra præsidentskabsmøder, menighedsrådsmøder, områdeplanen, indtryk ledere kan modtage, når de tjener medlemmerne og tilskyndelser fra Helligånden. Emnerne herunder er kun forslag. Ledere kan være opmærksomme på andre behov, som de føler sig inspireret til at drøfte.

- Hvad kan vi gøre for at betjene dem omkring os (se Mosi 23:18)?
- Hvordan kan vi prioritere vores forskellige ansvar?
- Hvordan kan vi fortælle vores venner og naboer om evangeliet (se Alma 17)?
- Hvordan kan vi beskytte os selv og vores familie mod upassende medier og pornografi?
- Hvad vil vi gøre for at vejlede og styrke vores børn og de unge i vores menighed?
- Hvordan kan vi blive mere involveret i slægtshistorie og tempeltjeneste?
- Hvordan kan vi bede om Herrens hjælp, når vi søger svar på vores spørgsmål om evangeliet og stræber efter en dybere forståelse af evangeliet?
- Hvordan kan vi styrke vores vidnesbyrd om Herren og hans evangelium og hjælpe vores familie til at blive åndeligt selvhjulpen?

FØR RÅDSMØDET

HVAD MAN BØR GØRE:

- Identificere lokale behov, muligheder og udfordringer.
- Bønsomt vælge et emne at drøfte.
- Bede kvorummets medlemmer eller Hjælpeforeningens søstre om at komme forberedt til at fortælle om deres tanker og erfaringer.

HVAD MAN IKKE MÅ:

- Forberede en lektion.
- Komme med en specifik løsning eller handlingsplan i tankerne.

UNDER RÅDSMØDET

HVAD MAN BØR GØRE:

- Bede medlemmerne om at *fortælle om oplevelser* med at følge tilskyndelser og planer, de har fået ved tidligere møder.
- Præsentere mødets emne og tilskynd medlemmerne til at *sidde i råd sammen* om det, søge løsninger og vejledning fra skrifterne, profeternes ord og Helligånden.
- *Planlægge at handle* på det, der blev talt om. Det kan omfatte gruppeplaner eller planer, som de enkelte selv lægger.

HVAD MAN IKKE MÅ:

- Dominere samtalen.
- Prøve at overbevise andre om dine ideer.
- Tale om følsomme eller fortrolige emner.
- Undervise i en lektion.
- Presse nogen til at deltage.

EFTER RÅDSMØDET

HVAD MAN BØR GØRE:

- Følge op på planer og opgaver, der blev lagt under rådsmødet.
- Finde måder, hvorpå man kan inkludere dem, der ikke kunne være med til mødet på grund af kaldelser eller andre grunde. Give dem besked om planer, der er blevet lagt.
- Give medlemmerne muligheder for at fortælle om oplevelser ved fremtidige møder.

»En af de smukke ting ved dette rådsmøde er, at I ved slutningen af mødet faktisk kommer frem med en handlingsplan.«

– Søster Jean B. Bingham,
Hjælpeforeningens
hovedpræsident.

Møder på anden og tredje søndag

På den anden og tredje søndag i hver måned lærer ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen af Kirkens ledes lærdomme fra den seneste generalkonference. *Der bør lægges vægt på budskaber fra medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum.* Men ud fra lokale behov og inspiration fra Ånden, kan ethvert budskab fra den seneste konference drøftes.

I de fleste tilfælde vil ældsternes kvorumspræsidentskab eller Hjælpeforeningens præsidentskab vælge en konferencetale, som de studerer, baseret på medlemmernes behov, selvom biskoppen eller stavspræsidenten kan komme med forslag. Ledere kan vælge en tale med relation til et emne, der blev drøftet ved et nyligt rådsmøde den første søndag, eller de kan vælge en anden tale om et andet emne baseret på Åndens inspiration.

Ledere og lærere bør finde måder til at opmuntre medlemmerne til at læse det valgte budskab på forhånd og komme forberedt på at fortælle om evangeliske sandheder og forslag til, hvordan man kan handle på dem. De foreslåede læringsaktiviteter herunder, som er baseret på principper i *Undervisning på Frelserens måde*, kan hjælpe medlemmerne til at lære af generalkonferencetalerne.

»Se samvittighedsfuldt efter måder at inkorporere disse budskaber [fra generalkonferencen] i jeres familieaftener, jeres undervisning i evangeliet [og] jeres samtaler med familie og venner.«

Præsident Russell M. Nelson,
»Lad os stævne frem«, *Liahona*,
maj 2018, s. 118.

M. Russell Ballard, »Dyrebare gaver fra Gud«, s. 9-11

Præsident Ballards tale omhandler adskillige emner – deriblandt profeter, tro på Kristus, nadveren og tjeneste – og medlemmer af dit kvorum eller Hjælpeforeningen kan finde forskellige emner særligt meningsfulde. Bed medlemmerne om at fortælle om noget fra den tale, der inspirerer dem. Hvilke opfordringer eller lovede velsignelser finder vi i præsident Ballards tale? Du kan overveje at bede medlemmer om at bruge nogle få minutter på at tænke over, hvad de føler sig inspireret til at gøre på grund af denne diskussion.

Gary E. Stevenson, »En profets hjerte«, s. 17-20

Hjælp medlemmerne til at »fatte storheden« ved kaldelsen af en ny profet ved at bede dem om at kigge i ældste Stevensons tale og se efter sandheder og indsigt, der

hjælper dem til at forstå betydningen og helligheden af denne guddommelige proces. Du kan overveje at bede medlemmerne fortælle om, hvad de følte ved den højtidelige forsamling, hvor præsident Nelson blev opretholdt som Kirkens præsident. Du kan også tegne et hjerte på tavlen og bede medlemmerne om inde i det at skrive ord eller sætninger, der beskriver præsident Nelsons hjerte og karakter. Hvad har han lært os, som har velsignet os?

Neil L. Andersen, »Guds profet«, s. 24-27

En drøftelse af ældste Andersens tale kan styrke medlemmernes tro på levende profeter. Du kan bede dem om at kigge i hans tale efter noget, der hjælper dem til at forstå, hvorfor Gud har profeter på jorden, og hvorfor vi følger dem. Hvordan er vi blevet velsignet, fordi vi har en profet? Medlemmer kan fortælle om, hvordan de har fået et vidnesbyrd om, at præsident Russell M. Nelson

er Herrens profet og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

David A. Bednar, »Sagtmodig og ydmyg af hjertet«, s. 30-33

For at anspore til en drøftelse om ældste Bednars tale kan du på tavlen skrive *Sagtmodighed er ...* og *Sagtmodighed er ikke ...* Medlemmerne kan derefter kigge i ældste Bednars tale og på tavlen skrive sætninger, de finder, der færdiggør disse udtalelser. Hvad lærer vi af denne tale, der inspirer os til at være mere sagtmodige? Hvilke eksempler på sagtmodighed kan vi komme i tanke om? Hvordan kan vi anvende ældste Bednars råd om at blive mere sagtmodig?

Bonnie L. Oscarson, »Unge piger i værket«, s. 36-38

Spørgsmål er en måde, hvorpå man kan opfordre til overvejelse. Du kan overveje at skrive nogle af de spørgsmål på tavlen,

som søster Oscarsons tale besvarer, såsom: *Hvordan kan vi involvere de unge piger i Herrens værk?* Bed medlemmerne om at kigge i hendes budskab for at finde svar på disse spørgsmål og drøfte det, som de lærer. Hvilke velsignelser kommer, når unge piger er involveret i at tjene andre og yde omsorg? Måske kan klassens medlemmer fortælle om oplevelser, hvor de har ydet omsorg sammen med unge piger. Hvad føler vi ud fra vores diskussion os inspireret til at gøre?

Dale G. Renlund, »*Slægtsforskning og tempeltjeneste: Besegling og helbredelse*«, s. 46-49

Ældste Renlund talte om Ezekiels syn af templet, hvor der løb vand ud af (se Ez 47:8-9). Måske kan et medlem af kvorummet eller Hjælpeforeningen tegne et billede af synet på tavlen. Hvordan er templets velsignelser og slægtsforskning ligesom vandet i Ezekiels syn? Du kan bede klassens medlemmer om at fortælle om velsignelser ved tempeltjeneste og slægtsforskning, som de har oplevet. Hvad kan vi gøre for at gøre slægtsforskning og tempeltjeneste til en mere regelmæssig del af vores liv?

D. Todd Christofferson, »*Ældsternes kvorum*«, s. 55-58

I ældsternes kvorum kan du eventuelt bede kvorummets medlemmer om at læse afsnittet i ældste Christoffersons tale, der hedder »Formålet med disse ændringer«. Hvad kan vi gøre for at sikre, at vi udfører disse formål? I Hjælpeforeningen kan du bede en om at sammenfatte ændringerne af kvorummerne i Det Melkisedekske Præstedømme, som ældste Christofferson beskriver. Søstre kan derefter finde principper, der ligger i disse ændringer, som vedrører arbejdet i Hjælpeforeningen. I ældsternes kvorum eller Hjælpeforeningen kan medlemmerne tale om, hvad de lærte af historien om bror Goates, og hvordan den vedrører deres arbejde.

Ronald A. Rasband, »*Se her! En mægtig styrke*«, s. 58-61

Ældste Rasband citerer vers fra salmen »Se her! En mægtig styrke« (Sange, nr. 91) Måske kan kvorummet eller

Hjælpeforeningen syng eller gennemgå den sammen. Hvordan er præstedømmekvorummet og Hjælpeforeningen ligesom en mægtig styrke? Medlemmerne kan også kigge efter og drøfte den »mangfoldighed af velsignelser«, som ældste Rasband nævner vil komme fra omstruktureringen af præstedømmekvorummerne. Hvilke andre velsignelser har vi modtaget – eller håber vi at modtage – ved at implementere disse ændringer? Hvordan kan Hjælpeforeninger også mere fuldt ud modtage velsignelser såsom en »mangfoldighed af gaver« og »mentorfunktion«?

Henry B. Eyring, »*Inspireret omsorg*«, s. 61-64

Præsident Eyring fortæller om to nadvermødetaler om at yde omsorg, som imponerede ham. Måske kan du bede den ene halvdel af kvorummet eller Hjælpeforeningen om at gennemgå den 14-årige drengs ord og den anden halvdel om at gennemgå historien om hjemmelæreren. Når de læser, kan de eventuelt tænke på råd, som de kan give til en ung mand eller en ung pige, der for nylig har fået til opgave at yde omsorg for nogen. Hvordan kan vi »blive endnu mere inspirerede og næstekærlige i vores omsorgsfulde ... tjeneste«?

Dallin H. Oaks, »*Præstedømmets kraft*«, s. 65-68

For at få gang i en drøftelse kan du skrive titlerne på de fire afsnit i præsident Oaks' tale

på tavlen. Bed derefter alle medlemmerne om at læse et afsnit for sig selv og derefter skrive en sætning på tavlen, der sammenfatter hovedbudskabet i det afsnit. Medlemmerne kan derefter fortælle om, hvad de følte sig inspireret til at gøre på grund af det, de læste. Hvordan vil vores tjeneste som præstedømmebærere eller hjælpeforeningssøstre blive bedre, når vi anvender lærdommene i præsident Oaks' tale?

Russell M. Nelson, »*Vis omsorg med Guds kraft og myndighed*«, s. 68-75

Præsident Nelson tilskynder præstedømmebærere til at »rejse [sig]« og bruge præstedømmet til at velsigne vor himmelske Faders børn. Bed medlemmerne af dit kvorum eller din Hjælpeforening om at se efter eksempler, han kommer med, og tale om, hvordan de kan hjælpe os til at forstå, hvordan præstedømmet kan bruges til at velsigne deres familie og andre. Hvilke oplevelser kan vi dele, hvor vi er blevet velsignet præstedømmets kraft? Hvordan kan vi hjælpe andre eller os selv til at have troen til at bruge Guds præstedømme til at »drage omsorg i hans navn«?

Reyna I. Aburto, »*Alle som én*«, s. 78-80

Søster Aburtos tale giver jeres kvorum eller Hjælpeforening mulighed for at evaluere, hvor godt I arbejder sammen i enighed for at udføre Herrens værk. Du kan hjælpe medlemmerne til at gøre dette ved at vise billeder af monarksommerfugle, Frelserens

Et mønster for vores møder

1. Dele erfaringer med at følge tilskyndelser og opfordringer modtaget ved tidligere præstedømme- eller hjælpeforeningsmøder (ledet af en fra præsidentskabet).

2. Lære sammen (ledet af en kaldet lærer). Det vil ofte være en hjælp at bede medlemmerne om at:

- Søge efter noget i en konference-tale (såsom et svar på et spørgsmål, et inspirerende afsnit eller et eksempel på et princip).
- Fortælle om og drøfte det, de finder.
- Tænke over, hvordan budskabet vedrører deres liv og oplevelser.

3. Planlægge at handle enkeltvis eller som gruppe (ledet af en fra præsidentskabet).

besøg hos nefitterne (se *Evangelisk kunst*, nr. 82, 83, 84), og Kirkens humanitære indsats (se LDS.org). Medlemmerne kan kigge i talen for at finde ud af, hvordan søster Aburto brugte disse eksempler til at undervise om formålene og velsignelserne ved at arbejde sammen. Hvad kan vi gøre for at arbejde i »enighed«?

Henry B. Eyring, »*Så hans Ånd må være med jer*«, s. 86-89

For at øge vores ønske og evne til at modtage Helligånden fortæller præsident Eyring om nogle personlige oplevelser og kommer med specifik vejledning. Efter medlemmerne af kvorummet eller Hjælpeforeningen har gennemgået hans oplevelser, kan de, der har haft lignende oplevelser fortælle, hvornår Helligånden rørte deres hjerte eller bekræftede sandheden? Måske kan medlemmerne på tavlen skrive den vejledning, som præsident Eyring kommer med for at »åbne vores hjerte for Åndens hjælp«. Hvordan vil det at følge hans vejledning hjælpe os og vores familie? Vores kvorum eller Hjælpeforening?

Dallin H. Oaks, »*Små og enkle ting*«, s. 89-92

Præsident Oaks' budskab indeholder metaforer, der underviser om, hvordan små og enkle ting kan have en stor effekt på godt og ondt. Disse metaforer omfatter træerødder, et ro-hold, rebfibre og dryppende vand. Medlemmerne kan læse disse metaforer og tale om, hvad de underviser om i forbindelse med styrken ved at udføre små og enkle ting hele tiden. Hvilke små og enkle ting bringer Helligåndens indflydelse ind i vores liv? Bed medlemmerne om at tænke over, hvad de bliver tilskyndet til at gøre for at følge præsident Oaks' råd.

Russell M. Nelson, »*Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv*«, s. 93-96

Præsident Nelson beder os indtrængende i sit budskab om at øge vores »åndelige evne til at modtage åbenbaring«. Hjælp medlemmerne til at følge hans vejledning ved at skrive spørgsmål som de følgende på tavlen: Hvorfor har vi brug for åbenbaring? Hvordan kan vi øge vores evne til at

modtage åbenbaring – både for os selv og når vi sidder i råd sammen? Hvilke velsignelser lovede præsident Nelson, hvis vi vil søge åbenbaring? Del medlemmerne op i grupper og bed hver gruppe om at finde og dele svaret til et af spørgsmålene.

Gerrit W. Gong, »*Kristus dødens lænker brød*«, s. 97-98

Hvad kan medlemmer af dit kvorum og eller din Hjælpeforening lære af ældste Gongs tale om vores pagter og Jesu Kristi forsoning? Du kan bede dem om at gennemgå budskabet og kigge efter velsignelser, som Frelserens forsoning og vores pagter – der arbejder sammen – tilbyder os. Overvej derefter at stille spørgsmål som disse om det, som de fandt: Hvordan arbejder vores pagter og forsoningen sammen og giver »os muligheder og forædler os«? Hvad hjælpe de os med at holde fast på og give slip på?

Ulisses Soares, »*Profeter taler ved Helligåndens kraft*«, s. 98-99

Ældste Soares' tale kan inspirere os til at handle i tro, når vi føler os utilstrækkelige med hensyn til at gøre Herrens vilje. Hvordan blev ældste Soares trøstet og modtog vished, da han modtog sin nye kaldelse som apostel? Hvad lærte han af sin oplevelse med at blive kaldet som missionspræsident? Hvad kan vi lære af hans oplevelser? Giv medlemmerne tid til at tale om oplevelser, hvor de følte sig usikre på noget, Herren ønskede, at de skulle gøre. Hvad gjorde de for at finde troen til at gå fremad?

Jeffrey R. Holland, »*Vær hos dem og styrk dem*«, s. 101-103

Da medlemmerne af jeres kvorum eller Hjælpeforening hørte om ændringer til »omsorgskoncept[et] for præstedømmet og Hjælpeforeningen«, hvilke spørgsmål havde de da? Ældste Hollands tale kan give svar på dem. Medlemmerne kan se efter evangeliske principper, som ældste Holland underviser om, der er grundlaget for disse ændringer. Hvilke opfordringer finder vi i hans tale? Hvilke velsignelser bliver der lovet? Hvordan kan denne nye måde med at vise omsorg hjælpe os til at blive »Kristi sande disciple«?

Jean B. Bingham, »*Udvis omsorg som Frelseren*«, s.104-107

I søster Bingham's budskab inviterer hun os til at stille os selv spørgsmål, der kan vejlede vores omsorgsindsats. Medlemmerne kan tale om, hvordan disse spørgsmål kunne vejlede deres indsats, og derefter se efter svar på søster Bingham's spørgsmål: »Så hvordan ser [omsorg] ud?« Du kan bruge noget tid på at gennemgå nogle af de eksempler, som søster Bingham kommer med om folk, der yder omsorg, og bede medlemmerne om at komme med deres egne eksempler. Hvad finder vi i søster Bingham's tale, der øger vores forståelse af, hvorfor og hvordan vi yder omsorg?

Dieter F. Uchtdorf, »*Se, her er manden!*«, s. 107-110

Hvordan kan vi hjælpe nogen til at forstå, at Jesu Kristi sonoffer og opstandelse var de vigtigste begivenheder i verdenshistorien. Bed medlemmerne om at tænke over dette spørgsmål, når de læser dele af ældste Uchtdorf's tale. Hvad finder de, som kan være med til at forklare, hvorfor disse begivenheder er så vigtige for dem? Efter denne drøftelse kan klassens medlemmer tale om, hvad det vil sige at se manden. Hvordan har vi lært at se manden?

Quentin L. Cook, »*Bered jer til at møde Gud*«, s. 114-117

Du kan begynde jeres drøftelse af ældste Cooks tale ved at bede et medlem om at sammenfatte gengivelsen af præstedømmets nøgler i templet i Kirtland. Hvilke ansvar har Kirken ifølge ældste Cooks tale, som er relateret til disse nøgler? Hvordan giver disse ansvar sig til kende i Kirken i dag? Skriv ordene *retfærdighed*, *samdrægtighed* og *lighed* på tavlen og bed medlemmerne fortælle om indsigt de får om hver af disse principper fra ældste Cooks tale. Hvordan hjælper disse principper os til at opfylde Kirkens hellige ansvar?

Møder på fjerde søndag

På den fjerde søndag i hver måned drøfter ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen et emne valgt af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Emnet til den fjerde søndag vil blive opdateret ved hver generalkonference. Fra nu af og indtil næste generalkonference vil emnet være »Vise andre omsorg«. Hver måned kan ledere eller lærere vælge at lede drøftelser om en eller flere af følgende principper i forbindelse med at vise omsorg.

Se yderligere ressourcer, der kan understøtte drøftelser om at yde omsorg, på ministering.lds.org og artikler om »Omsorgsprincipper« i fremtidige udgaver af *Liahona*.

Hvad betyder det at vise omsorg for jer?

Hvad betyder *det at vise omsorg* for medlemmerne i jeres menighed? For at finde ud af det kan du skrive *Vise omsorg* på tavlen og derefter bede medlemmerne om at skrive ord rundt om det, som de forbinder med at vise omsorg. Medlemmer kan finde ord eller vendinger, de kan tilføje til listen, fra skriftsteder som følgende: Matthæus 25:34-40; Lukas 10:25-37; 2 Nefi 25:26; Mosija 18:8-9; 3 Nefi 18:25 og Lære og Pagter 81:5. Hvad lærer vi af disse vers om at vise omsorg? Du kan

bede medlemmerne om at komme med eksempler på at vise omsorg, som de har set. Hvordan kan det at vise omsorg være med til at imødekomme folks åndelige og timelige behov? Hvordan kan det hjælpe folk til at komme tættere på Kristus?

Frelseren er vores fuldkomne eksempel på at vise omsorg.

For at lære om, hvordan man kan vise andre omsorg på en god måde kan medlemmerne fortælle historier fra skrifterne, hvor Frelseren viste omsorg for andre – der findes adskillige eksempler i Johannes

4-6 og Markus 2:1-12. Medlemmerne kan fortælle om, hvad der i disse historier gør indtryk på dem, og hvilke principper de lærer om at vise omsorg. Hvordan personliggjorde Frelseren for eksempel sin tjeneste over for andre? Hvordan imødekom han folks åndelige behov såvel som timelige behov? Klassens medlemmer kan fortælle om tidspunkter, hvor de har set folk bruge disse principper, når de har vist omsorg.

At vise omsorg er motiveret af kristuslignende kærlighed.

For at undersøge den styrke, der ligger i at vise omsorg motiveret af kristuslignende kærlighed, kan du skrive følgende sætninger på tavlen og bede medlemmerne om at foreslå, hvad man kan udfylde de tomme felter med: *Når jeg virkelig elsker de mennesker, jeg tjener, så _____.* *Når jeg tjener af andre grunde, så _____.* Hvad kan vi gøre for at sikre, at vores omsorg for andre er motiveret af kristuslignende kærlighed? Hvordan kan vi udvikle kristuslignende kærlighed for dem, som vi har fået til opgave at vise omsorg (se Moro 7:45-48)? Medlemmerne kan eventuelt komme med eksempler på at vise omsorg, der var inspireret af kristuslignende kærlighed.

Gud ønsker, at der bliver våget over og passet på alle hans børn.

Præsident Russell M. Nelson sagde: »Et kendetegn for Herrens sande og levende kirke vil altid være en organiseret og styret indsats for at drage omsorg for den enkelte af Guds børn og deres familie« (»Vis omsorg med Guds kraft og myndighed«, *Liahona*, maj 2018, s. 69). Hvad siger præsident Nelson er nogle af de »organisere[de] og styre[de]« måder, hvorpå Kirken hjælper til at tage os bedre af den enkelte. Hvorfor er disse bestræbelser »et kendetegn for Herrens sande og levende kirke«? (Se Mosi 18:21-22 og Moro 6:4-6 for forslag). Hvilke velsignelser har vi eller andre fået, fordi folk har vist omsorg i deres kirkekaldelser eller opgaver?

Sjæles værdi er stor i Guds øjne.

Mosijas sønners oplevelser viser, at den måde, hvorpå vi ser folk, påvirker, hvordan vi yder omsorg for dem. Du kan skrive på

tavlen: *Sådan så nefitterne lamanitterne og Sådan så Mosijas sønner lamanitterne.* Bed derefter medlemmerne om at søge i Mosija 28:1-3 og Alma 26:23-26 for at finde ord og vendinger, der kan skrives under hver udtalelse. Hvad lærer denne sammenligning os om, hvordan den måde, vi ser folk på, påvirker den måde, vi viser dem omsorg? Hvordan kan vi lære at se folk mere, som Gud ser dem (se L&P 18:10-16)?

Sande omsorgsgivere fokuserer på andres behov.

Hjælp medlemmerne til bedre at forstå værdien af at fokusere på andre behov, når vi viser omsorg, ved at sammenligne det at vise omsorg med at give og modtage gaver. Har vi nogensinde fået en god gave fra nogen, der tydeligt vidste, hvad vi havde behov for eller ønskede os? Hvordan er det at vise omsorg lig det at give en betænksom gave? Du kan overveje at drøfte historier fra den seneste generalkonference, der viser, hvordan folk har vist andre omsorg (se for eksempel Jean B. Bingham, »Udvis omsorg, som Frelseren«, *Liahona*, maj 2018, s. 104-107). Medlemmerne kan også fortælle andre historier, der viser dette princip.

Hvordan kan vi finde ud af, hvad andres behov er? Bed hvert medlem om at lave en liste over nogle af de folk, som de viser omsorg. Ved siden af hvert navn kan de skrive et svar på spørgsmålet: »Hvad har denne person brug for for at komme tættere på Kristus?« Hvor det er gældende, så tilskynd medlemmerne til også at skrive ordninger, som personerne har brug for at modtage. Bed medlemmerne om at fortsætte med at tænke over dette spørgsmål og søge inspiration til at hjælpe dem til at imødekomme andres behov.

Herren ønsker, at vi accepterer, at andre viser os omsorg.

Ældste Robert D. Hales sagde: »Evangeliplan fordrer, at man giver og modtager ... Enkelt personer som er i vanskeligheder, siger ofte: »Jeg gør det selv.« ... »Jeg kan klare mig selv.« Det er blevet sagt, at ingen er så rig, at han ikke har brug for en andens hjælp, og ingen er så fattig, at han ikke kan være til hjælp på en eller anden måde over for

sine medmennesker. Evnen til tillidsfuldt at bede andre om hjælp og med venlighed yde andre hjælp burde være en del af selve vores natur« (se »Vi kan ikke gøre det alene«, *Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 74). Hvorfor tøver vi nogle gange med at tage imod hjælp fra andre? Hvordan velsigner vores villighed til at tage imod hjælp dem, der tjener os? Giv medlemmerne nogle øjeblikke til at tænke over, hvordan de kan være mere åbne over for at modtage omsorg fra andre. Hvad siger 1 Korinther 12:13-21 om, hvorfor vi har brug for hinanden?

Der er mange måder, hvorpå vi kan vise andre omsorg.

Hjælp medlemmerne til at overveje de mange måder, hvorpå vi kan vise omsorg, ved at opfordre dem til at gennemgå ældste Jeffrey R. Hollands tale »Vær hos dem og styrk dem« (*Liahona*, maj 2018, s. 101-103; se også »Omsorgsprincipper« i fremtidige numre af *Liahona*). Medlemmerne kan blive delt op i små grupper, og hver gruppe kan komme frem til forskellige scenarier, hvor en person kunne have brug for hjælp. De kunne derefter brainstorme forskellige måder, hvorpå folk kunne yde omsorg i forbindelse med de åndelige og timelige behov hos personerne i scenarierne. Bed grupperne om at fortælle om deres forslag og tænke over, om nogle af de forslag, de har drøftet, kunne velsigne de folk, de skal vise omsorg. ■

De Tolv Apostles Kvorum

Siddende fra venstre: Præsident M. Russell Ballard, ældste Jeffrey R. Holland, ældste Dieter F. Uchtdorf, ældste David A. Bednar, ældste Quentin L. Cook.
Stående fra venstre: Ældste D. Todd Christofferson, ældste Neil L. Andersen, ældste Ronald A. Rasband, ældste Gary E. Stevenson,
ældste Dale G. Renlund, ældste Gerrit W. Gong, ældste Ulisses Soares.

»Jeg velsigner jer til at kunne identificere det, som I kan skubbe lidt til siden, så I kan bruge mere tid i templet,« sagde præsident Russell M. Nelson under afslutningsmødet ved Kirkens aprilkonference 2018. »Jeg velsigner jer med større harmoni og kærlighed i jeres hjem og et dybere ønske om at pleje jeres evige familierelationer. Jeg velsigner jer med større tro på Herren Jesus Kristus og en større evne til at følge ham som hans sande tilhængere.

Jeg velsigner jer til at give jeres vidnesbyrd stemme, som jeg gør nu, om, at vi er engageret i den almægtige Guds værk. Jesus er Kristus. Dette er hans kirke, som han leder gennem sine salvede tjenere.«

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE